

EU

**huomispäivän
super-
Neuvostoliitto**

TOTUUS RY

Ensimmäinen painos

Saksankielinen alkuteos

EG
Die Super-UdSSR
von morgen

Tatsachenbericht über die
totalitäre Machtergreifung der
Geheimpartei der Freimaurerei in
Europa

© Totuus ry, 12310 Ryttylä
ISBN 951-97105-0-7

Karprint Ky
1994 Huhmari

SUOMALAINEN JOHDANTO

Euroopan "integraatio"

Eurooppa yhdentyy — näin väitetään. Puhutaan Euroopan integraatiosta, ikään kuin se olisi jokin luonnollinen mekaaninen prosessi, jopa jonkinlainen luonnonlaki. Aivan samalla tavalla bolshevikit puhuivat aikanaan "historiallisesta materialismista" eräänlaisena luonnonlakina, joka synnytti kapitalismin raunioille uuden ja kehittyneemmän sosialistisen yhteiskunnan. Neuvostoliiton historiasta tiedämme, ettei sen synty ollut mikään luonnollinen prosessi, vaan pienen eliittiryhmän agitoima kansannousu ja tämän saman ryhmän valtaanpääsy. Kun bolshevikit saivat vallan Venäjällä, he järjestivät heti ensimmäisenä vuotena teurastuksen, jossa miljoonia venäläisiä surmattiin "luokkavihollisina". Tsaari vaimoineen ja lapsineen, johtavat virkamiehet, upseerit ja aliupseerit, sivistyneistö ja porvaristo tuhottiin vain sen vuoksi, ettei kukaan voisi tehdä vastavallankumousta. Tämä kaikki oli "luonnollista kehitystä" kapitalismista sosialismiin. Suomalainen historiankirjoitus vaikenee vieläkin siitä, mitä todellisuudessa tapahtui Venäjän vallankumouksessa eli oikeammin Venäjän vallankaappauksessa. Asiaa on erinomaisesti kuvannut London Times -lehden toimittaja **Robert Wilton** kirjassaan *The Last Days of the Romanovs* (Lontoo, 1920, suom. Romanovien viimeiset päivät). **Robert Wilton** oli nimittäin silminnäkijänä paikalla.

Yleisesti voidaan sanoa, että jos totuus on ristiriidassa jonkin voimakkaan ryhmän etujen kanssa, se joko salataan tai

vääristellään. Tämän vuoksi virallinen historiankirjoitus usein valehtelee.

Euroopan Unionilla ja entisellä Neuvostoliitolla on paljon yhteistä. Kumpikaan ei ole syntynyt kansojen tahdosta, vaan molempien taustalla ovat olleet pienet eliittiryhmät. Euroopan Unionia perustellaan "luonnollisella integraatioprosessilla" aivan kuten Neuvostoliittoa perusteltiin "siirtymisellä kapitalismista sosialismiin". Maastrichtin sopimus osoittaa selvästi, että Euroopan Unionista on tarkoitus kehittää Neuvostoliiton kaltainen keskusjohtoinen liittovaltio. Puheet "itsenäisten valtioiden liitosta" ovat valhetta.

Vaikka tällä hetkellä EU:n jäsenvaltiot vaikuttavat muodollisesti itsenäisiltä, ne eivät ole itsenäisiä enää vuosituhannen vaihteessa. Vaikka nykyään EU:n vastustajia ei suljeta keskitysleireihin, niin sen jälkeen kun EU:n omat poliisivoimat ja armeija on perustettu, EU tulee käsittelemään vastustajiaan aivan kuten mikä tahansa suurvalta. Diktatorista suurvaltaa kun ei voi perustaa ilman keskitysleirejä ja kidutuskammioita. Tämän historia todistaa. Keskitysleirit voivat tietenkin olla aivan uudentyyppisiä: esim. ihmisten käsittely psykkeen vaikuttavilla aineilla korvaa piikkilangat eikä varsinaisia leirejäkään tarvita. Aihetta on käsitelty esim. **Zbigniew Brzezinski** mm. kirjassaan *Between Two Ages* (New York, 1970).

Brzezinski kuuluu ns. bilderbergiläisiin ja on toiminut mm. presidentti **Jim Carterin** turvallisuuspoliittisena neuvonantajana ja Trilateraalikomission puheenjohtajana. **Brzezinski** oli yhdessä **Henry Kissingerin** kanssa **George Bushin** vaalitiimissä vuonna 1988. **Brzezinski** puhuu "uudesta aikakaudesta" tämän vuosituhannen lopussa, jolloin mm. "ihmisten kemiallinen manipulointi" ja "geneettinen muuntelu" tulevat korvaamaan aiemman joukkoviestinnän avulla tapahtuneen manipuloinnin. Hän kutsuu tätä aikakautta "teknotroni-

seksi" ja pitää sitä uudentyyppisenä diktatuurina, jossa hallitaan uusien käyttäytymiseen vaikuttavien aineiden ja muun uusimman teknologian avulla. Hän puhuu myös koko ihmiskunnan henkilötietojen, mielipiteiden ja yksityiselämää koskevien tietojen syöttämisestä supertietokoneeseen. Tällainen tietokone on jo olemassa NATO:n päämajassa Brysselissä, ja sen nimi on "666". Tämä teknotroninen aika tarkoittaa koko planeetan käsittävää diktaturia, jolla on yksi Johtaja. Näin puhuu siis mies, joka kuuluu bilderbergiläisiin eli Euroopan Unionin suunnittelijoihin. Kun tietää vielä, että **Zbigniew Brzezinski** on **Henry Kissingerin** hyvä ystävä, on kyllä syytä huolestua.

EU:sta kehittyy Neuvostoliiton kaltainen diktatuuri. Sen voi huomata jokainen, joka vaivautuu lukemaan Maastrichtin sopimuksen. Siinä puhutaan tulevasta europoliisista, joka erehdyttävästi muistuttaa Neuvostoliiton pelättyä KGB:tä.

Vapaamuurarit ovat olleet innokkaita peruskoulun kannattajia. Toisen maailmansodan jälkeen peruskoulu onkin toteutettu lähes kaikissa Euroopan maissa. Yhtenä tärkeimpänä asiana peruskouluideassa oli "kansainvälisyyskasvatus", joka UNESCO:n suositusten mukaan ei olisi erillinen oppiaine, vaan sisältyisi kaikkiin oppiaineisiin. Tästä kansainvälisyyskasvatuksesta me suomalaisetkin saamme nauttia, sillä osalta nuorisoamme on tyystin kadonnut isänmaanrakkaus. Isänmaanrakkaus, joka mielestäni on ihmismielen jaloimpia tunteita, on nykyajan opetuslaitoksissa samaistettu kansalliskiihkoon, jolla puolestaan ei ole mitään tekemistä isänmaanrakkauden kanssa. Sillä vasta se, joka rakastaa omaa isänmaataan ja kansaansa, voi antaa arvon myös toiselle maalle ja kansalle. Tämä kansainvälisyyskasvatus on ollut yksi syy siihen, että monet suomalaiset kannattavat EU:hun liittymistä eivätkä osaa antaa arvoa itsenäisyydelle.

Tohtori **Karl Steinhauser** kuvaa tässä kirjassaan erinomaisesti, kuinka Itävallan monet johtavat poliitikot ovat uskomattomalla tavalla ryhtyneet luovuttamaan isänmaataan uuden tulevan suurvallan eli EU:n vallanpitäjille. Samoin hän kuvaa joukkoviestinnän osuutta tähän. Aivan analoginen ilmiö tapahtuu tämän päivän Suomessa: poliittinen eliitti on tekemässä ilmiselvää valtiopetosta silmääkään räpäyttämättä. Sillä valtiopetoshan se on, jos valtiovalta siirretään ilman perustuslain mukaisia säätämisyjärjestelyjä valtakunnan ulkopuolelle. Jos Suomi liittyy Euroopan Unioniin, niin muutaman vuoden kuluttua enemmistö suomalaisista haluaa siitä irtaantua. Mutta se ei ole enää mahdollista! Suurvallasta eroaminen ei ole mahdollista! Euroopan Unioni ei ilman sotaa luovu Suomen kaltaisesta metsä- ja vesistöarteesta. Sen tähden taistelu on käytävä tänään eli ennen Suomen virallista liittymistä Euroopan Unioniin.

Tohtori **Ilkka Hakalehto** on kahdessa erinomaisessa kirjassaan kuvannut Suomen tilannetta suhteessa Euroopan Unioniin: Itsenäisyys vaarassa (Huhmari, 1993) ja Epäluottamuslause hallituksen EU-politiikalle (Hankasalmi, 1994). Jälkimmäisessä teoksessaan **Hakalehto** toteaa: "Mikäli Suomi liitettäisiin perustuslain vastaisesti Euroopan Unioniin, on kansalla päästäkseen takaisin isännäksi omaan maahansa edessään oikeus- ja itsenäisyystaistelu samoin kuin 1900-luvun alussa." Tällä **Hakalehto** tarkoittaa lähinnä sitä, että vuoden 1995 eduskuntavaaleissa valittu uusi eduskunta voisi kumota edellisen eduskunnan, presidentin ja hallituksen tekemän päätöksen Suomen liittymisestä Euroopan Unioniin. Tässä tohtori **Hakalehto** tekee kohtalokkaan virheen: liittymistä Euroopan Unioniin ei mikään suomalainen elin tai instanssi voi enää tuolloin peruuttaa. Taistelu Suomen itsenäisyydestä loppuu liittymissopimuksen ratifioimiseen, sillä

viisimiljoonainen kansa ei voi käydä voittoa sotaan 350 miljoonan asukkaan suurvaltaa vastaan.

Olen teoreettisella tasolla pohdiskellut Suomen tilannetta suhteessa Euroopan Unioniin liittymisestä järjestettävään kansanäänestykseen 16.10.1994. Olen tullut seuraaviin johtopäätöksiin: 1. Hallituksen tiedotusylivoima ja EU:ta ylistävä valheellinen propaganda saavat aikaan sen, että Suomen kansa erehtyy EU:n luonteesta ja niukka enemmistö kannattaa EU:hun liittymistä. Tämä tosin ei ole aivan varmaa, sillä jokin yllättävä tekijä voi lisätä vastustajien ääniä. Hallitus, presidentti ja eduskunta katsovat silloin oikeudekseen luovuttaa Suomen valtiovalta EU:lle ilman perustuslainsäätämisyjärjestystä ja syyllistyvät täten kaikki törkeään valtiopetokseen. 2. Tämän he tekevät myös siinä tapauksessa, että kansanäänestyksessä ei-äännet voittavat niukasti. 3. Jos kansanäänestyksessä ei-äännet voittavat selvästi ja hallitus ja eduskunta siitä huolimatta aikovat allekirjoittaa liittymissopimuksen, johtaa se sisällissotaan. 1. ja 2. tapauksessa Suomen Euroopan Unioniin liittymistä koskeva sopimus hyväksytään eduskunnassa ennen vuoden 1994 loppua. Ainoa mikä voisi tämän sopimuksen näissä tapauksissa estää, olisi hallitukseen, presidenttiin ja eduskuntaan kohdistuva suora väkivalta, jonka suorittajista ehkä olisi puutetta nykypäivän Suomessa. Sisällissodan mahdollisuutta ei kuitenkaan voi sulkea pois, sillä olen jo itsekin tavannut ainakin sata sellaista suomalaista, jotka ovat valmiita aseelliseen toimintaan estääkseen Suomen liittämisen Euroopan Unioniin. Toivoa vain voi, ettei Suomen kansa ajautuisi sellaiseen hirvittävyteen kuin sisällissota, minkä se on jo kerran saanut kokea.

"Integraation" taloudellisuus

Käynnissä olevaa "Euroopan integroitumista" perustellaan nykyisin useimmiten taloudellisilla seikoilla. Puhutaan siitä, kuinka "talouselämän kansainvälistyminen vaatii laajempaa kansainvälistä yhteistyötä" ja kuinka "Euroopan integraatio kiihdyttää talouskasvua ja hyvinvoinnin lisääntymistä EU-maissa". Samalla varoitetaan "integraatiokehityksen" ulkopuolelle jäämisestä maalaamalla uhkakuvia "albanisoitumisesta" ts. poliittisesta ja taloudellisesta syrjäytymisestä sekä taloudellisen kehityksen taantumisesta. Tällaiset puheet ovat naurettavia. Mikä on tämä "kansainvälistymisen" luonnonlaki, joka vaatii meitä luopumaan kaikesta itsenäisestä, taloudellisesta ja poliittisesta päätösvallasta jonkin ylikansallisen elimen hyväksi? Åbo Akademin kansainvälisen talouden dosentti **Jan-Otto Andersson** kumoo väitteet siitä, että pienet talousalueet olisivat vähemmän dynaamisia ja heikommin menestyviä kuin isot. Hän kirjoittaa (Vaihtoehto EY:lle 1/1992): "OECD-maista Japani on tänä päivänä vähiten 'kansainvälistynyt', jos otetaan huomioon riippuvuus ulkomaankaupasta, muuttoliikkeestä tai ulkomaisesta pääomasta." "Irlanti on joka suhteessa 'kansainvälistyneempi' kuin huomattavasti rikkaampi Suomi tai Islanti." **Andersson** tyrmää samassa artikkelissaan myös väitteet siitä, että pienet talousalueet ovat vähemmän dynaamisia ja heikommin menestyviä kuin isot. Hän muistuttaa, että "jos kriteerinä on selviytyminen maailmantaloudessa, ei koolla tunnu olevan ratkaisevaa merkitystä. Hollanti on pienempi kuin Espanja, Englanti on pienempi kuin Ranska, USA on pienempi kuin Neuvostoliitto, Japani pienempi kuin Kiina. Kun **Friedrich List** vuonna 1841 puhui saksalaisen tulliuunionin puolesta, hän oli sitä mieltä, että pienten maiden, Sveitsin, Hollannin ja Tanskan, oli liityttävä siihen selviytyäkseen taloudellisesti. Tänään tiedämme kaikki, että ne selviytyivät

paremmin kuin Saksa." Edelleen **Andersson** huomauttaa, että alhaisin työttömyysaste on nykyään Islannissa ja Luxemburgissa ja kansantulo asukasta kohden on korkein Sveitsissä. **Anderssonin** johtopäätös on, että yhdentymistä puoltavat taloudelliset argumentit eivät kestä kriittistä tarkastelua. Mikä ihme sitten saa suomalaiset puolue- ja ammattiyhdistysjohtajat ajamaan isänmaataan EU:n kaltaisen super-Neuvostoliiton saaliiksi?

Psykologina tiedän hyvin, että ihmistä ohjaavat voimat ovat monenlaisia. Useimmille ihmisille henkilökohtainen taloudellinen etu on määräävä. On myös ihmisiä, joilla poliittinen tai uskonnollinen vakaumus ovat tärkeämpiä kuin henkilökohtainen taloudellinen etu. Tällaisia ihmisiä on kuitenkin varsin vähän. Edellisen kappaleen kysymykseen voidaan antaa psykologisesti selvä vastaus: nykyinen poliittinen eliittimme laskee hyötyvänsä EU:ssa, sillä se saa hyvin palkattuja virka- paikkoja EU:n organisaatiossa sekä suoranaisia rahapalkintoja. Tämä on heille tärkeämpää kuin se seikka, että Suomi ja Suomen kansa joutuvat vieraan vallan alaisuuteen. Tällainen petos on todella historiallinen. Suomalaisia kommunisteja teljettiin vankiloihin sen vuoksi, että he kannattivat kommunismia ja olivat valmiita liittämään Suomen Neuvostoliittoon. Mutta loppujen lopuksi monet suomalaiset kommunistit olivatkin hyvin isänmaallisia ja uhrasivat henkensä isänmaansa puolustamiseen ihannevaltionsa Neuvostoliiton hyökättyä Suomeen. Monet suomalaiset kommunistit olivat idealisteja, jotka olivat aivan tietämättömiä Neuvostoliiton todellisesta luonteesta. Suomalaiset saavat kuitenkin kiittää työväenliikettä korkeasta elintasostaan, joka on pian historiaa. Tänä päivänä vasemmisto on heikko, ja pankit, pääomapiirit sekä vientiyri- tykset saalistavat kansallista vaurautta ennennäkemättömän röyhkeästi.

"Euroopan integraatio" ei ole mikään luonnollisesti etenevä prosessi, niinkuin sitä kannattavat intoilijat väittävät. Se on älykkäästi organisoitu salaseuran valtaannousu, kuten tohtori **Steinhauser** kirjassaan esittää. Se on prosessi, jossa Euroopan kansat menettävät vähitellen itsemääräämisoikeutensa ja joutuvat salassa olevien voimien ohjaukseen kohti päämääriä, joita kansat eivät tunne. Jumala Suomen kansaa suojelkoon, ettei se antaisi vetää itseänsä nenästä!

Joukkoviestinnän merkitys

Jotta voisi ymmärtää maailmanpolitiikkaa, täytyy perehtyä joukkoviestinnän maailmaan. Maailmassa ei ole olemassa juuri suurempaa valtaa kuin se, jota amerikkalaiset yleisen mielipiteen manipuloiijat käyttävät. Eivät eilispäivän kuninkaat ja paavit, eivät valloittajakuninkaat tai ylipapit koskaan omanneet valtaa, joka edes vaatimattomasti vastaisi sitä mahtia, jonka USA:n joukkotiedotusta ja viihdeteollisuutta kontrolloivat muutama kymmen ihmistä omaavat. Heidän vallankäyttönsä ei ole etäistä eikä epäpersoonallista. Se ulottuu jokaiseen kotiin USA:ssa ja koko läntisessä maailmassa, ja se työskentelee päämääriensä puolesta lähes koko valveillaoloaikamme. Se on valta, joka muovaa ja muokkaa käytännöllisesti katsoen jokaisen kansalaisen mieltä ja ajatuksia, olipa hän nuori tai vanha, rikas tai köyhä, yksinkertainen tai älykäs.

Joukkotiedotusvälineet muotoilevat puolestamme maailmankuvamme ja kertovat sitten, mitä meidän tulisi tuosta kuvasta ajatella. Lähes kaiken mitä tiedämme — tai luulemme tietävämme — tapahtumista naapurustomme ja tuttavapiirimme ulkopuolella, me opimme sanomalehdistä, aikakauslehdistä, radiosta ja televisiosta.

Tiettyjen uutisten salaaminen sanomalehtien lukijoilta tai historiaa vääristelevien tv-dokumenttidraamojen räikeä propa-

ganda eivät ole ainoita esimerkkejä, jotka kuvaavat mediavaltioiden käyttämää mielipiteenmuokkaustekniikkaa. Uutisia ja viihdettä tarjotessaan he osaavat olla yhtä aikaa sekä perusteellisia että hienovaraisia. Esimerkkinä tapa, jolla uutiset kerrotaan. Toisia asioita painotetaan ja toisia taas vähätellään. Uutistenlukijan sanavalinnat, äänensävy ja kasvoniilmeet, otsikoiden sanamuodot, kuvituksen valinta — kaikki nämä asiat vaikuttavat huomaamattomasti ja silti voimakkaasti tapaan, jolla me tulkitsemme näkemäämme tai kuulemaamme. Lopuksi kolumnistit ja pääkirjoitusten laatijat poistavat jäljelle jääneet epäilykset mielestämme kertomalla, mitä meidän tulisi tästä kaikesta ajatella. Käyttämällä hyväkseen huolellisesti kehiteltyä psykologista tekniikkaa he ohjaavat ajatteluamme ja mielipiteitämme niin, että voimme tuntea kuuluvamme "arvostettujen, mukavien ja sivistyneiden" ihmisten joukkoon. He kertovat meille tarkalleen, miten meidän tulisi asennoitua tietyntylaisia ihmisiä ja tietyntylaista käyttäytymistä kohtaan sijoittamalla ne televisiodraaman tai komedian yhteyteen, jossa muut televisiohahmot sitten suhtautuvat niihin "hyväksytyllä" tavalla.

Keskitason amerikkalainen tai eurooppalainen, jonka päivittäisestä valveillaoloajasta television katselu vie tunnetun, epäterveellisen suuren osuuden, kykenee vain osittain, jos ollenkaan, tekemään eron kuvitteellisten tilanteiden ja todellisuuden välillä. Hän reagoi tv-näyttelijähahmojen toimintaan, väittämiin ja asenteisiin paljolti samoin kuin tosielämänkin vastaavissa tilanteissa. Aivan liian monen amerikkalaisen tai eurooppalaisen kohdalla todellisen maailman on korvannut television välittämä valheellinen todellisuus. Kun tv-sarjan käsikirjoittaja ilmaisee joidenkin ajatusten ja toimintamallien hyväksyntää luomiensa tv-hahmojen kautta ja vastaavasti taas toisten hylkäämistä, hän siten painostaa voimakkaasti miljoonia katselijoita hyväksymään omat näkemyksensä.

Se mikä pätee tv-viihteeseen, pätee myös uutisiin, sekä televisioituihin että painettuihin. Salakavalinta tällaisessa ajatusten ohjailussa on, että vaikka huomaisimmekin viihteen tai uutisen puolueellisesti väritetyksi, mediavaltiaat kykenevät silti manipuloimaan useimpia meistä. Tämä on mahdollista siksi, että he eivät ainoastaan vääristele esittelemiään asioita vaan myös vahvistavat sanattomat perussäännöt ja rajat sallitavalta mielipiteiden kirjolle.

Useimmat ihmiset eivät lainkaan huomaa, että heitä manipuloidaan. Jopa kansalainen, joka syyttää uutisia "ylhäältä ohjatuiksi", putoaa samaan loukkuun ajatellessaan, että koska tämä ilmeinen mielipiteiden kirjo on olemassa, hän voi paeta mielipiteenohjailijoiden valtaa uskomalla vain itse valitsemaansa toimittajaa tai selostajaa. Jokainen kohta yleisen mielipiteen sallitussa kirjossa on mediavaltiaiden hyväksymä — ja mikäli se heistä riippuu, tosiasioita ja näkökulmia, jotka eivät ole hyväksyttäviä, ei esitetä lainkaan.

Mielipiteitä muokkaavien tiedotusvälineiden valta on järkkymätön. Kaikki ohjatut tiedotusvälineet — televisio, radio, sanomalehdet, aikakauslehdet, kirjat, elokuvat — kaikki puhuvat kuin yhdestä suusta, toinen toistaan tukien. Näennäisestä vaihtelevuudesta huolimatta mitään erimielisyyksiä ei ole. Vaihtoehtoisia tosiasioiden ja ajatusten lähteitä, jotka tekisivät mahdolliseksi muodostaa mediavaltiaiden näkemyksistä riippumattomia mielipiteitä, ei suurille ihmis-massoille ole tarjolla. Heille esitetään yksi ainut maailmankuva. Se on maailmankuva, jonka mediavaltiaat ovat suunnitelleet palvelemaan omia päämääriään — ja painostus tuon maailmankuvan syöttämiseen on musertavaa.

Juuri joukkoviestintä on se mahtava ase, jolla vapaamuurarit yrittävät saada ihmiset näkemään Euroopan Unionin turvallisen Euroopan kansojen vapaana liittona. Kaikki

viittaa kuitenkin siihen, että siitä tulee Neuvostoliiton kaltainen kansojen vankila.

Suomen ryöstö

Mummon ryöstäjä on helppo tuomita niin oikeuslaitoksessa kuin yleisessä mielipiteessäkin. Mutta kun koko kansa tai kansakunta ryöstetään, ei ole olemassa järjestelmää, joka tuomion langettaisi. Tästä hyvänä esimerkkinä voidaan pitää Suomea. Suomea on tällä vuosikymmenellä ryöstetty nopeammin kuin yhtäkään toista kansakuntaa kirjoitetun historian aikana. Silti mikään järjestelmä ei ole puuttunut tähän toimintaan. Monen mielestä Suomen ryöstö on ollut jopa laillista. Useimmat suomalaiset eivät ole edes huomanneet sitä, että heidän isänmaansa on ollut jo vuosia systemaattisen ryöstön kohteena. Tämä alkoi vuonna 1987, kun Suomen Pankki vapautti pääomien maastaviennin. ETA-sopimus varmisti, että ryöstö voi jatkua.

Suomi oli 80-luvun puolivälissä rikas maa. Täällä oli maa- ja vesialueita yli seitsemän hehtaaria jokaista kansalaista kohti. Oli maailman parhaisiin lukeutuva tie- ja tietoliikenneverkosto. Teollisuuden tuotantolaitokset olivat ajanmukaisia ja raaka-aineiden sekä energian saanti turvattua. Pystyimme teollisuutemme vientituloilla maksamaan kaiken välttämättömän tuonnin. Elintasomme ja sosiaaliturvamme kelpasivat malliesimerkiksi. Korkeasta elintasosta huolimatta pääomanmuodostus oli niin suurta, että pääomia vietiin pois maasta.

Muutamassa vuodessa elintasomme on laskenut merkittävästi, sosiaaliturvamme heikentynyt ja koulutusmäärärahoja vähennetty. Infrastruktuurimme rapistuu hoidon puutteessa. Tuotantolaitoksemme vanhenevat, rakennuskantamme ei uudistu ja kansantuote supistuu. Kanssa köyhtyy ennätysvauhtia.

Joitakin vuosia sitten 70 % suomalaisista asui omistamisaan asunnoissa. Yritykset omistivat noin puolet käyttöpääomastaan ja kunnilla, seurakunnilla ja valtiolla oli suuria omaisuusmassoja. Pankeilla ja vakuutusyhtiöillä oli merkittävästi kiinteistöomaisuutta.

Nykyisin monen asunnon arvo ei vastaa sitä velkamäärää, jolla se on hankittu. Yritysten omarahoitusosuus on pudonnut lähes puoleen entisestä. Kunnat, seurakunnat ja valtio myyvät jatkuvasti omaisuuttaan. Suomalaisten pankkien ja vakuutusyhtiöiden omaisuuskin on huvennut. Maatilojemme tuottoarvo ei enää riitä kattamaan sitä 20 000 miljoonan markan velkataakkaa, joka niille on valtion tuella tuputettu. Siitäkin vähenevästä omaisuudesta, joka Suomessa vielä on, yhä suurempi osa on ulkomaisessa omistuksessa.

Eikä riitä, että meiltä ovat tulot ja omaisuus vähentyneet. Meille on syntynyt kauhistuttavan suuri ulkomainen velka. Velka, joka kasvaa kiihtyvää vauhtia. Suomen ulkomaanvelka lisääntyy tänä vuonnakin tasaisesti jaettuna viisihenkiselle perheelle 60 000 markkaa. Ensi vuonna lisäys on vielä suurempi. Parin vuoden kuluttua Suomeen syntyvä lapsi saa syntymälahjaksi 100 000 markkaa ulkomaista velkaa.

Entinen tasavallan presidentti **Mauno Koivistokin** on julkisuudessa todennut, että "talouspolitiikka on aina väärää riippuen siitä, kenen kannalta asiaa katsotaan". Varmaa on, että nykyinen talouspolitiikkamme on väärää, jos asiaa katsotaan kansan eli suomalaisten kannalta.

Kansan kannalta on uskomattoman typerää, että vähenevästä kansantuotteesta yhä suurempi osuus viedään pois maasta ilman, että siitä saadaan mitään korvausta ja tuonti rahoitetaan lähes kokonaan ulkomaisilla lainoilla. Ulkomaisella lainarahalla rahoitetaan halpatuontia, jotta kotimaassa ei kannattaisi tuottaa mitään. Verovaroin tuetaan vientiä, josta saataviin tuloihin ei kansalla tai kansalaisilla ole mitään vero-

tusoikeutta. Ulkomaalaisille myydään tekemäämme tuotantoa paljon halvemmalla kuin omille kansalaisille. Opiskelijalla ei ole varaa syödä lihaa, vaan hänen on tyydyttävä riisiin ja tonnikalaan. Tämä siitakin huolimatta, että ulkomaisesta riisikilosta joudumme maksamaan useita kiloja viljaa ja tuontitonnikalakilostakin puolitoista kiloa naudansiiraa. Suomalainen veronmaksaja joutuu vastuuseen Brysselin kiinteistöbisneksessä tai Neitsytsaarten matkailuhankkeissa tehdyistä virheistä, vaikka voittoihin ei ole mahdollisuutta päästä käsiksi. Suomen Pankin omistama yhtiö ostaa amerikkalaisen "konkurssiyrityksen", jolla on useita kalliiksi ennustettuja oikeusprosesseja kesken ja jonka omaisuus on pääosin ongelmayritysten osuuksia. Korkopolitiikalla pidetään keinotekoisesti yllä markan yliarvostusta silloin, kun Suomi velkaantuu ulkomaille, vaikka lainadollarilla saa tällöin vähemmän markkoja. Julkinen valta supistaa tuotantoa, silloin kun työttömyys on kasvussa.

Varmaa on myös se, että talouspolitiikka on aina oikeaa riippuen siitä, kenen kannalta asiaa katsotaan. Velallakin on velkojansa. Jos tarkastelemme asioita ylikansallisten rahoittajien näkökulmasta, on todettava, että talouspolitiikka on onnistunut erityisen hyvin Suomen osalta. Muutamassa vuodessa on saatu aikaan kansan takaama 286 000 miljoonan markan velka, josta kansa maksaa korkoja 30 000 miljoonaa markkaa vuodessa. Kansainvälinen pankkitoiminta on todella tuottavaa bisnestä. Kurja on sen kansan kohtalo, joka joutuu kansainvälisten pankkien käsiin, jotka koronkiskonnalla nujertavat isonkin valtion. Suomi on nyt samassa sarjassa Latinalaisen Amerikan kanssa. Ja kaikki on tapahtunut lähinnä yhden miehen — vapaamuurari **Iiro Viinason** — toimesta.

Mistä kansa maksaa? Mitä me olemme saaneet ulkomailta velan vastineeksi? Emme ole saaneet rahaa. Rahan määrä ei ole lisääntynyt — ei markkojen eikä valuutan. Emme ole

saaneet tavaroita. Tavaroiden vienti on ollut jatkuvasti tuontia suurempi. Emme ole saaneet pääomia. Pääomamme ovat päinvastoin hupenneet. Investoinnit eivät vastaa poistoja — kulumista. Emme ole saaneet mitään velkamme vastineeksi. Jokainen velkamarkka, dollari, jeni ja punta on viety välittömästi pois maasta eikä tilalle ole annettu mitään. Tämä on todellista bisnestä.

Vapaamuurari **Iiro Viinason** väite, että syömme velaksi, on paitsi absurdi myös törkeä valhe. Suomalaiset ovat tuottaneet kaiken kotimaisen ruuan ja maksaneet viennillä jokaisen riisinjyvän, jonka ovat syöneet. Kansantalouden kannalta mitään ei ole kulutettu velaksi. Kaikki minkä olemme kuluttaneet, olemme myös tuottaneet. Olemme tuottaneet myös vientiin enemmän tarvikkeita kuin kuluttaneet ulkomaisia tuotteita. Tähän ei ole tarvittu ulkomaista velkaa. Emme myöskään ole syöneet tulevien sukupolvien tuottamaa ruokaa tai kuluttaneet heidän tuottamaansa tuotantoa. Kaikki minkä olemme kuluttaneet, on jo tuotettu edellisten tai nykyisen sukupolven aikana. Tiemme olemme rakentaneet suomalaisella työllä suomalaisesta sorasta ja sairaamme olemme hoitaneet suomalaisten rakentamissa sairaaloissa suomalaisella työvoimalla. Yksikään virkamies ei ole saanut palkakseen ulkomaista lainaa, vaan palkat on maksettu suomalaisten itse tekemällä suomalaisella rahalla.

Tuontituotteita on tietysti tarvittu, mutta olemme vieneet vastaavan määrän omaa tuotantoamme ja paljon enemmänkin. Viime vuonnakin (1993) tavaroita ja palveluja vietiin yli neljännes enemmän kuin tuotiin.

Väite, että kansan ryöstö olisi laillista, on myös valhe. On totta, että verorahoilla jaloilleen nostettu telakka voi myydä aluksen ulkomaiselle tytäryhtiölleen laillisesti ylihintaan ja näin saada ylimääräistä valtion tukea. Totta on myös se, että tämä samainen telakka voi rahoittaa saamallaan yli-

hinnalla ulkomaista tytäryhtiötään ja välttyä maksamasta veroja, koska ylihintaa maksanut tytäryhtiö tuottaa tappiota.

Toimintaa voisi tietysti pitää moraalittomana, mutta poliitikot eivät välitä moraalista, koska he istuvat valtionyhtiöiden hallintoelimissä. Ei ole sattumaa, että Nesteen 1992 tekemästä noin 6 000 miljoonan markan tappiosta noin 7 000 miljoonaa tehtiin ulkomailla. Kotimaan toiminta tuotti noin 1 000 miljoonaa voittoa.

Laillista on myös nostaa veronpalautusta ulkomaille viedystä suklaasta paljon enemmän kuin kukaan on veroa maksanutkaan. Valtiohan tukee erityisesti suklaan raaka-aineiden — kuten kookosrasvan, sokerin ja kaakaon vientiä, joita kaikkia joudutaan tuomaan Suomeen.

Sen sijaan perustuslakimme ei ole antanut oikeutta pitää markkaa yliarvostettuna, reaalikorkoja pääoman tuottoa suurempana tai markkaa kellumassa kansainvälisten markkinavoimien armoilla. Perustuslakimme ei myöskään anna kenellekään oikeutta asettaa pankkien kansainvälistä imagoa kansalaisten edun edelle. Perustuslakimme ei liioin oikeuta valtiovarainministeriä uhkailemaan kansanedustajia tai tekemään kansan kannalta turmiollisia päätöksiä. Kuitenkaan julkistaakaan uhkailua ja kiristystä politiikan teossa ei koeta merkittäväksi rikokseksi.

Kansanedustaja valitaan edustamaan valitsijoitaan valtiopäiville. On perustuslain vastaista, että heidät puoluekuriin vedoten pakotetaan edustamaan kansainvälisiä markkinavoimia. Näillä markkinavoimilla uhkailemalla on eduskunnassa säädätetty nykyisillä valtiopäivillä lähes kolmesataa lakia. Pahinta on, että lainsäädännön muuttumisen perusteluiksi ei ole edes vaivauduttu keksimään mitään kansallista syytä. Perusteluiksi ovat kelvanneet ylikansalliset syyt.

Kun "kansanedustajat" edustavat valtiopäivillä jotakin muuta intressipiiriä kuin omaa kansaansa, toiminta eduskun-

nassa on perustuslain vastaista. Kun tämä toiminta on johtanut kansakunnan taloudelliseen tuhoon, on kyseessä mitä merkittävin talousrikos. Vaikka vastaavaa rikollisuutta esiintyy monissa muissakin maissa, se ei poista sitä tosiasiaa, että Suomea ryöstetään suhteessa kansantuotteeseen enemmän kuin mitään muuta kehittyntä maata Venäjä ja Italia mukaanluetuina.

Bilderbergiläiset

Tohtori **Karl Steinhauser** kuvaa tässä kirjassaan ns. bilderbergkokouksia vapaamuurarien "salaohjekonferensseiksi". Bilderbergryhmä on kokoontunut vuodesta 1954 lähtien, ja tänä vuonna se kokoontui ensimmäisen kerran historiassaan Suomessa, tarkemmin sanottuna Kalastajatorpalla 2.-5.6.1994. Salaiseksi tarkoitettu kokous tulikin poikkeuksellisesti julkisen tarkkailun piiriin juuri Suomessa. Ensimmäistä kertaa bilderbergryhmän historiassa kävi niin, että salailu ei onnistunut. Ei vaikka bilderbergryhmään kuuluva **Aatos Erkkö** oli vaiti kuin muuri. Hänenkin lehtensä eli Helsingin Sanomien oli pakko vastoin bilderbergryhmän sääntöjä kommentoida kokousta, jonka iltapäivälehdet olivat tehneet tunnetuksi. Tässä yhteydessä voin mainita, että juuri johtamani työryhmä teki bilderbergkokouksesta julkisen.

Bilderbergryhmän taustavoimia ovat vapaamuurarien lisäksi kaksi pankkiirisukua, nimittäin **Rothschildit** ja **Rockefellerit**. **Rothschildien** alaisuudessa toimii monta muuta suurta pankkia. Monet länsimaiden huippupoliitikot ovat tulleet bilderbergryhmän piiristä. Bilderbergryhmän nykyinen ehdoton guru on USA:n entinen ulkoministeri **Henry Kissinger**, joka potee selvää megalomaniaa. Kuitenkin hänen käsiinsä on joutunut poliittinen valta, joka kenties on suurempi kuin kenelläkään toisella ihmisellä on ollut koko maailmanhista-

riassa. Hänen käskystään organisoitiin tuhoamissota Irakia vastaan ja hän johtaa todellisuudessa bilderbergryhmän lisäksi myös Trilateraalikomissiota, joka käyttää suunnatonta taloudellista valtaa akselilla Japani, Pohjois-Amerikka ja Eurooppa. Hänen ystävänsä paroni **Edmond de Rothschild** johtaa pankkiirien ryhmää, jonka hallussa on tähtitieteelliset pääomavarat ja jolle esim. USA:n valtio on velkaa biljoonia dollareita. Hänen toinen ystävänsä on megapankkiiri **David Rockefeller**, joka on kansainvälisen politiikan todellinen harmaa eminenssi. Ystäväni, eläkkeellä oleva brittiläisen MI6-tiedustelun entinen virkailija, jonka nimeä en voi paljastaa, väittää, että **Henry Kissinger** on se naamioitu huppupää, joka vieraillee monissa korkea-asteisissa vapaamuurarilooseissa Euroopassa ja USA:ssa. Ottamatta kantaa voisi hyvinkin olettaa, että **Henry Kissingerin** megalomaniaan kuuluisi pyrkimys olla eräänlainen "Chyren Selin" (Nostradamuksen ennustama maailman valtias, joka ilmestyy ennen toisen vuosituhaten loppua). Joka tapauksessa hänen esitelmänsä Helsingin Kalastajatorpalla viime kesäkuussa on sellainen, joka pitäisi ottaa vakavasti.

Suomesta bilderbergkokoukseen osallistuivat The Spotlight -lehden mukaan seuraavat henkilöt: **Krister Ahlström**, **Esko Aho**, **Martti Ahtisaari**, **Georg Ehrnrooth**, **Sirkka Hämäläinen**, **Jaakko Ihamuotila**, **Jaakko Itoniemi**, **Max Jakobson**, **Jarl Köhler**, **Mirja Jarimo-Lehtinen**, **Jorma Ollila** ja **Gerhard Wendt**. Nämä henkilöt ovat kaikki myös innokkaita EU:n kannattajia.

Mainittakoon tässä vielä muutamia nimekkäitä ulkomaisia bilderbergiläisiä, jotka olivat mukana Helsingin kokouksessa: Alankomaiden kuningatar **Beatrix** (jonka henkilökohtainen omaisuus on muuten maailman suurimpia), Espanjan kuningatar **Sofia**, lordi **Carrington** (kokouksen puheenjohtaja), Alankomaiden pääministeri **Ruud Lubbers**, Yhdysvaltain

apulaisulkoministeri **Douglas J. Bennet**, Chase Manhattan Bankin johtaja **David Rockefeller**, IBM:n pääjohtaja **Louis Gerstner**, Fiat-konsernin johtaja **Giovanni Agnelli**, Sveitsin ulkoministeri **Flavio Cotti**, Islannin pääministeri **David Oddson**, Ranskan entinen pääministeri **Laurent Fabius**, Tanskan entinen ulkoministeri **Uffe Ellemann-Jensen**, Kreikan puolustusministeri **Gerasimos Arsenis**, Washington Post -lehtiyhtiön omistaja **Katharine Graham**. Lisäksi mukana oli pääjohtajia, päätoimittajia ja suurten pankkien johtajia, yhteensä yli sata henkilöä.

Mitä Suomen presidentti ja pääministeri tekivät tuossa kokouksessa? Saiko **Ahtisaari** salaisen vapaamuurarikäskyn ryhtyä ajamaan Suomen liittämistä EU:hun? Näin hän ainakin tällä hetkellä tekee. Miksi kokouksen tavattoman laajat turva-toimet maksettiin Suomen valtion varoista, vaikka kokous oli yksityinen ja sen osanottajat edustivat koko maailman rikkaimpia ihmisiä?

Vapaamuurarit

Tässä kirjassa en voi käsitellä kuin lyhyesti Suomen vapaamuurareita, mutta Totuus ry julkaisee heistä lähiaikoina uuden kirjan. **Karl Steinhauserin** selonteosta paljastuu pääpiirteissään myös suomalaisten vapaamuurarien menettelytavat. Suomessa on toiminut vuodesta 1922 lähtien itsenäinen Suomen suurloosi, ja lisäksi Suomessa toimii Ruotsin maaloosin alaisia looseja. Vapaamuuraritoiminta on kasvanut voimakkaasti sodan jälkeen, ja tällä hetkellä Suomessa on noin 5 000 suomalaista ja noin 1 100 ruotsalaista vapaamuuraria. Suomen ruotsalaiset vapaamuurarit ovat tehneet uskollisuuden valan Ruotsin kuninkaalle.

Kuuluisin suomalainen vapaamuurari on eittämättä valtionvarainministeri **Iiro Viinanen**. **Viinanen** ottaa kirjaimellisesti kaikki IMF:n ohjeet ja ryhtyy panemaan niitä käytäntöön. Tällaisia ohjeita ovat olleet mm. työttömyysturvan alentaminen, pääomaverotuksen keventäminen, julkisen talouden supistaminen, sosiaaliturvan alentaminen jne. IMF (kansainvälinen valuuttarahasto) on täysin vapaamuurarien miehittämä elin. Vapaamuurari **Viinaselle** Suomen kansan edut eivät merkitse mitään. Hänen aikanaan Suomesta on tullut yksi maailman nopeimmin velkaantuvia maita.

Suomessa noin 90 % väestöstä tunnustaa kristinuskoa. Miten on mahdollista, että tähän kristinuskon vastaiseen salajärjestöön kuuluu Suomessa näinkin paljon ihmisiä ja jopa korkeita kirkon virkamiehiä? Useimmat vapaamuurarit kuuluvat kirkkoon. Luulevatko he kykenevänsä palvelemaan kahta herraa?

Suomesta löytyy kuitenkin rehellisiä ja rohkeita ihmisiä, jotka ovat kivunneet korkeiksi vapaamuurareiksi, mutta huomattuaan järjestön todellisen luonteen, eronneet siitä. Yksi tällainen on dipl. ins. **Pertti Jotuni**. Hän saavutti 23 vuoden opiskelulla vapaamuurariuden neljänneksi korkeimman asteen eli 30. asteen. Hän erosi järjestöstä huomattuaan sen kristinuskon vastaiseksi. Iltalehti julkaisi **Pertti Jotunin** haastattelun hänen eronsa perusteista viime elokuun 8. päivänä. Laina-an lopuksi siitä pari otetta:

- Vapaamuurarien ajatusrakennelma on elitistinen ja röyhkeä.
- Vapaamuurareiden toiminnan taustalla on rangaistuksen pelko, ei persoonallinen tunne siitä, mikä on oikein ja mikä väärin.
- Vapaamuurareiden opetuksissa sanotaan muun muassa, että Jeesuksen nimi tuhottakoon.

Lopuksi

Euroopan Unioni on vallanhimoisten miesten yritys luoda uusi super-Neuvostoliitto. Siihen meidän suomalaisten ei pidä mennä mukaan. Kansanedustaja **Paavo Väyrysen** ehdottama tiiviimpi yhteistyö napapiirin maiden eli Suomen, Ruotsin ja Norjan kesken olisi meille suomalaisille parempi ratkaisu.

Suomen itsenäisyys on nyt suuremmassa vaarassa kuin silloin, kun Neuvostoliitto hyökkäsi Suomeen. Vihollisemme ei tällä kertaa ole vieraat sotajoukot vaan keskuudessamme elävät salapuolueen käskyläiset.

Ryttylässä 12. syyskuuta 1994

Jakim Boor

EU

**huomispäivän
super-
Neuvostoliitto**

Omistettu kaikille Euroopan kansoille

Otan täyden oikeudellisen ja moraalisen vastuun tämän kirjan sisällöstä. Olen kirjoittanut kirjan parhaimman kykyni ja omatuntoni mukaan.

Dr. Karl Steinhauser

1. LUKU

Jos Itävalta liittyisi Euroopan Unioniin, se lakkaisi olemasta mitä se nyt on: vapaa maa, jolla on langat omissa käsissään. Tämän vuoksi monet maailman kansat kadehtivat sitä syystä.

EU:n jäsenmaana Itävalta ei joutuisi ainoastaan luopumaan suvereenisuutensa perustekijöistä, vaan joutuisi ehdoitta alistumaan Euroopan Unionin lainsäädäntöön, toimeenpanoon ja lainkäyttövaltaan. Sillä tässä valtioliitossa pätee poikkeuksetta periaate: EU:n oikeus voittaa valtion sisäisen oikeuden.

Käytännössä tämä tarkoittaa seuraavaa: Sitä missä määrin Itävallan kansalaiset silloin voisivat omassa maassaan hallita ja vallita, eivät päättäisi Wienin valitut kansanedustajat vaan Brysselissä olevat EU:n vallanpitäjät. Siksi onkin harhaanjohtavaa antaa mielikuva siitä, että Itävalta olisi menossa EU:hun. Todellisuudessa nimittäin EU tulisi Itävaltaan. Eikä suinkaan tervetulleeksi vieraaksi maahamme vaan sen uudeksi omistajaksi.

Sanalla sanoen: Liittyminen Euroopan Unioniin antaisi EU:lle, kuten muinoin **Adolf Hitlerille**, täyden mahdollisuuden ottaa valta Itävallassa. Järkyttävä tosiasia, jota kansa tosin ei tiedä eikä tiedosta, mutta poliitikot tietävät sen erittäin hyvin. Luulisikin, että nämä tekisivät kaikkensa, ettei Itävaltaa luovutettaisi EU:n muukalaisvallan alaiseksi.

Poliitikkojen suunnalta ei kuitenkaan ole näkyvissä minäkäänlaista vastarintaa EU:hun liittymiselle. Päinvastoin. Niiden politiikan edustajien määrä, joista saa kuvan, että he tuskin malttavat odottaa päivää voidakseen allekirjoittaa alistumissopimuksen, ei ole vähäinen.

Ennen muita Itävallan tasavallan liittokansleri **Franz Vranitzky**. Hän ei jätä yhtään tilaisuutta käyttämättä painotukseen voimakkaasti sitä, että Itävallan tulisi tehdä kaikkensa, jotta se ehtisi sopia liittymisestä Euroopan Unioniin ennen muita EU:hun pyrkijöitä — Efta-maita Sveitsiä ja Ruotsia.

Itävallan hallituksen johtajalla ei kuitenkaan ole mitään syytä paneutua niin innokkaasti EU:hun pääsyyn. Hän on nimittäin erittäin kunnianhimoinen toimivallan suhteen, voisi jopa sanoa himokas.

Niinpä hän oli pitkän aikaa huonoissa väleissä ulkoministerin kanssa, koska tämä oli rohjennut antaa julkisia lausuntoja asioista, jotka tosiasiallisesti tai vain oletetusti kuuluivat liittokanslerin toimialaan. Koko tilanne oli itse asiassa niin banaali, ettei siitä kannata sen enempää puhua.

Eli: Itävallan tasavallan liittokansleri esittäytyy julkisuudessa poliitikkona, joka yhtäältä aikaansaa suorastaan lapsellisen riidan loukkaannuttuaan turhamaisuuttaan toimivaltakysymyksessä, mutta jolla ei toisaalta olisi mitään sitä vastaan, että hän EU:hun liityttäessä vääjäämättömästi menettäisi ratkaisevat valtaoikeutensa.

Lisäksi: Puhumalla pontevasti oman maansa itsenäisen päätösvallan poistamisen puolesta hän suorastaan kerjää tulla alennetuksi Itävallan itsenäisen tasavallan suvereenista hallituksen päämiehestä EU:sta riippuvan provinssin, Itävallan, aluejohtajaksi. Eihän sellainen ole normaalia!

Hänen hurmoksestaan EU:ta kohtaan puuttuu jo senkin vuoksi kaikkalainen normaalius, koska **Franz Vranitzky** ei ole ainoastaan liittokansleri vaan edustaa Itävallan sosiaalidemokraattisen puolueen (SPÖ = Sozialdemokratische Partei Österreichs) puheenjohtajana myös koko maan sosialistisen leirin etuja.

Erotuksena Itävallalle ei Euroopan Unionin henkeä suinkaan leimaa sosialistinen ajatustapa. Päinvastoin. EU:ssa

hallitsee kapitalismi puhtaimmillaan. Tässä rahan varassa toimivassa järjestelmässä selviää vain se, jolla on tarpeeksi rahaa.

Eli ihanteellinen tilanne suurpankeille ja supervarakkaille konserneille. Sosialismin varsinainen asiakaskunta, sosiaalisesti heikot, seisovat sitä vastoin selvästi lyhyemmän vallankahvan varressa. He saavat olla onnellisia, jos he eivät tällaisen alistamisen tuloksena luisu uusköyhien proletariaattiin.

Eli: **Franz Vranitzky** näkee tämän hetken tärkeimpänä tehtävänä SPÖ:n puheenjohtajana päästää EU:n kapitalistisusi Itävallan sosialistilampaiden kimppuun.

Asiallisemmin muotoiltuna: Itävallan sosialistisen liikkeen johtajalla ei näy olevan mitään kiireellisempää tekemistä kuin antaa ajattelemattomasti vastuu suojaansa uskotuista tovereista heidän luultavasti pahimmalle viholliselleen, ns. luokkaviholliselle. Eihän sellainen ole normaalia!

Liittokansleri ei kuitenkaan ole todellakaan maan ainoa poliitikko, joka suhtautuu näin silmiinpistävän järjettömästi kysymykseen Itävallan mahdollisesta liittymisestä Euroopan Unioniin.

Niinpä esimerkiksi sille tavattomalle innokkuudelle, jolla **Vranitzky**n puoluepoliittinen vastapeluri, puolueliittoon kuuluva varakansleri ja opetus- ja kulttuuriasiainministeri **Erhard Busek** rummuttaa EU:n puolesta, ei ole järkevää selitystä. Sillä tällä miehellä ei olisi ainoastaan täysi syy olla edistämättä Itävallan liittymistä vaan estää sen liittyminen EU:hun.

Itävallan kansanpuolueen (ÖVP = Österreichischer Volkspartei) puoluejohtajana **Erhard Busek** on nimittäin legendaarisen sodanjälkeisen poliitikon **Leopold Figlin** ja **Julius Raabin** seuraajia. Heillä oli merkittävä osuus sen valtiosopimuksen synnyssä, jota kansa saa ensisijaisesti kiittää siitä, että se tällä hetkellä elää vapaassa maassa.

Erhard Busekin pitäisi siksi vaalia tätä poliittista perintöä kuin silmäteräänsä sekä taistella kaikin käytössään olevin keinoin Itävallan itsenäisyyden säilymisen puolesta. Mitä tämänhetkinen Itävallan kansanpuolueen puoluejohtaja kuitenkin todellisuudessa tekee?

Hän asettuu jopa niiden puhemieheksi, jotka epäröimättä hetkeäkään ovat yhdellä kynänvedolla valmiita luovuttamaan EU:lle Itävallan itsemääräämisoikeuden, jonka hänen edeltäjänsä ovat mitä suurimmin henkilökohtaisin panoksin, olosuhteiden ollessa kaikkea muuta kuin vaarattomat, mitä sitkeimmissä neuvotteluissa suorastaan taistelleet Itävallalle Moskovan Kremlin vallanpitäjiltä. Eihän sellainen ole normaalia!

Tämä poliitikko **Erhard Busekin** suorastaan sokean fanaattinen puhuminen Itävallan EU:hun liittymisen puolesta on myös sen vuoksi epänormaalia, että se on jyrkässä ristiriidassa ihminen **Erhard Busekin** elämänfilosofian kanssa. Pystyn tätä arvostelemaan, sillä olen tutustunut **Busekiin** läheisesti. Minulla on nimittäin usein ollut mahdollisuus toimia hänen kanssaan yhteistyössä ns. ohjelmatoimikunnissa, kun hän vielä oli ÖVP:n pääsihteeri ja hänen tehtävänsä oli huolehtia siitä, että puolueeseen saatiin enemmän luovuutta.

Panin tuolloin merkille erään **Busekille** erityisen luonteenomaisen piirteen. Hän on tyyppiesimerkki intellektuellista tunneihmisestä eli ihmisestä, joka ei anna ainoastaan järkensä vaan vähintään yhtä suurena määrin myös tunteidensa johtaa itseään. Hänen psyykkisen lämmön tarpeensa on jopa niin suuri, ettei hän siedä jääkylmää järkevyyttä.

Niinpä se sieluton rationaalisuus, jolla EU:n byrokraatit holtittomasti ja pakkomielteenomaisesti kasvattavat teollisuutta, on hänelle kauhistus. Myös julkisesti oli selvästi havaittavissa, kuinka tällainen taloudellisen kasvun valtaisa himo inhotti **Busekia**, kun hän vielä oli pääkaupunki Wienin varapormestari.

Tuolloin hän ei nimittäin voinut pidättyä jatkuvasti ja nautinnollisesti pilkkaamasta sosialismin silmäätekeviä dinosauruksiksi heidän neuroottisen mieltymyksensä vuoksi pröystäileviin suurprojekteihin.

Näin ollen voikin elävästi kuvitella, miltä tunteettomat EU:n mahtimanagerit **Busekin** silmissä näyttävät, kun vielä suhteellisen harmittomat Wienin kunnallispoliittiset kasvunpalvojatkin tuntuvat vedenpaisumusta edeltäviltä hirviöiltä. Ei vain dinosauruksilta vaan superdinosauruksilta, etten sanoisi megadinosauruksilta.

Itävallan tasavallan varakanslerilla on tähän tunteet tappa-vaan hirviöön, EU:hun, kohdistuvan pohjattoman vastenmielisyyden lisäksi toinenkin syy psyykkiseen esteeseen, joka liittyy EU:hun. Hän ei nimittäin pidä saksalaisista.

Siksi hän ei halua, että Itävalta yhtyy valtioliittoon, johon kuuluu myös saksalaisia, vaikkakin monikansallisen valtion toteutuminen on ja on aina ollut hänen sydäntään lähellä.

Busek ei kuitenkaan uneksi Itävallan liittämistä EU:hun, vaan tasavallan kytkemisestä itään. Esimerkiksi muodostamalla kolmen valtion liiton Keski-Euroopan ydinmaista: Itävallasta, Unkarista ja jakamattomasta Tšhekkoslovakiasta. Vihattu EU pysyköön poissa. **Busek** ei maan toiseksi vahvimman puolueen johtajana kuitenkaan kyllästy puhumaan hyvin kiihkeästi ja kaunopuheisesti Itävallan Euroopan Unioniin liittymisen puolesta.

Tämä ristiriita on vertaansa vailla, sillä todellisuudessa **Erhard Busekin** vihkiytyminen EU:n puolestapuhujaksi näyttää seuraavanlaiselta: mies, joka sisimmässään tuntee valtavaa vastenmielisyyttä EU:ta kohtaan, huutaa: "Hurraa EU!" Eihän sellainen ole normaalia!

Eli: Ei ainoastaan liittokansleri, vaan myös Itävallan tasavallan varakansleri, harjoittavat EU-politiikkaa, jonka peruste on — lievästi sanottuna — täysin epänormaali. Itäval-

lan muiden ministereiden suhtautuminen EU:hun ei ole paljon normaalimpi kuin näiden kahden hallituksen jäsenen EU-skitsofrenia.

Esimerkkinä ulkoministeri **Alois Mockin** lähes sairaalloinen kunnianhimo tehdä itsenäisestä Itävallasta pakkokeinoin Euroopan Unionin jäsen, poliittinen päämäärä, joka ei millään sovi tämän miehen todelliseen poliittiseen ajatustapaan. Uskon voivani esittää tämän mielipiteen, koska olen useasti ollut hänen kanssaan läheisissä tekemisissä.

Muistankin melko tarkasti päivän, jolloin olin hänen kanssaan kahdestaan autolla kiertämässä Ala-Saksin osavaltiota, jonka kansallisneuvoston edustaja hän oli. Hänellä oli vastaanotto useilla vaalipiirinsä paikkakunnilla. Minä olin päivälehti Kurierin sisäpoliittinen toimittaja, jonka odotettiin tekevän matkastamme raportin paikallisil silmin nähtynä.

Matkan aikana oli myös mahdollista keskustella **Alois Mockin** kanssa häiriintymättä, sillä hän on äärimmäisen varma ajaja. Tulimme puhuneeksi paljon muustakin kuin politiikasta, mm. uskonnosta, jolloin panin merkille, että **Alois Mock** on niitä katolilaisia, jotka ottavat uskonsa vakavasti.

Tämä tunne vahvistui entisestään, kun vierailimme myöhäisenä iltapäivänä Stift Seitenstettenin luostarissa, jossa kävimme pitkän keskustelun silloisen apotin kanssa. Sain tuolloin tietää, että nykyinen ulkoministerimme on saanut päästötodistuksen kyseisen luostarin lyseosta eikä ollut esimerkillinen oppilas ainoastaan maallisissa aineissa vaan myös kristittyinä.

Myös myöhemmissä pienten piirien tapaamisissa tulin henkilökohtaisesti vakuuttuneeksi siitä, että **Alois Mock** on huolimatta jyrkästä urastaan kaikissa poliittisissa käänteissään ja poliittisessa mukautumiskyvyssään pysynyt sekä uskollen että kirkolleen uskollisena.

On kuitenkin yksi poikkeus: Hänen intohimoinen puolustuspuheensa Itävallan liittymisestä EU:hun on nimittäin uskolliselle katolilaiselle suora vastakohta kristillisyyden harjoittamiselle. Sillä Euroopan Unionin valtajärjestelmä on kaikkea muuta kuin kristillinen.

Kuinka vähän läpeensä materialistinen EU vastaa kristillis-konservatiivista maailmankatsomusta, on parhaiten havaittavissa Wienin kardinaali **Hans Hermann Groerin** syyskuussa 1991 katoliselle 30 Tage -lehdelle antamasta haastattelusta. Itävallan katolisen kirkon esimies varoitti eritoten EU:n laajentamisesta ja sanoi mm. seuraavaa:

"Tämä suuri unelma Euroopan yhdentymisestä uhkaa muuttua painajaiseksi, jos tästä yhdentymisestä uupuu kaikkinaiset kristilliset tunnusmerkit. Liikumme jättimäistä yhteenspuserrettua valtaa kohti emmekä tiedä, kenen käsissä se on. Euroopan yhdentymisen voi myös raivata tietä suurelle johtajalle, jota **Hugh Benson** ja **Solovjev** ovat kuvailleet. Vaara on konkreettisempi kuin uskommekaan..."

Valotan hieman **Groerin** mainitsemia kirjailijoita: **Robert Hugh Benson** oli anglikaanisen arkkipiispan poika, joka kääntyi katoliseen uskoon ja kuvasi romaanissaan *The Lord of the World* antikristittyjen toimia ja tehoa. **Vladimir Solovjev** oli venäläinen filosofi, joka viime vuosisadalla kuvasi apokalyptisia ajatuksiaan lyhyessä kertomuksessaan *Antikristuksesta*.

Viittauksillaan näihin kahteen kirjailijaan kardinaali halusi tuoda julki pelkonsa siitä, että kaikki uskonnolliset periaatteet laidan yli heittävä EU saattaisi hyvin helposti muuntua antikristillisiä voimia palvelevaksi valtahirviöksi, ja täten tulla "infernaaliseksi valtakunnaksi". Tämän dramaattisempaa varoitusta EU:sta tuskin voi saada.

Se ei kuitenkaan ilmeisesti ole vielä tarpeeksi dramaattinen, jotta se tekisi vaikutuksen Euroopan Unioniin haksah-

neeseen kristilliseen poliitikkoon **Alois Mockiin**. Hän jatkaa suorastaan lähetyssaarnaajan innolla poliittista amokjuoksuaan kohti EU:ta huolimatta piispallisista kauhukuvista ja hiljentämättä vauhtiaan edes heikentyneen terveytensä vuoksi.

Eli: Itävallan ulkoministeri, jolla on hyvät suhteet hengelliseen säätyyn ja joka siksi tapaa reagoida pienimpäänkin kirkolliselta arvohenkilöltä tulevaan vihjeeseen, ei kuuntele, saati sitten ota huomioon, maan korkea-arvoisimman piispan poliittisia varoituksia.

Tarkemmin sanottuna: Ristille uskollinen **Alois Mock** ei salli edes maan korkeimman kirkollisen auktoriteetin pidättää häntä antamasta Itävaltaa sellaisen hallitusmuodon käsiin, jolla on Jumalaan lähes yhtä häiriintynyt suhde kuin pirulla vihkiveteen. Eihän sellainen ole normaalia!

2. LUKU

Aivan toisesta syystä on järjenvastainen **Vranitzkyn** kabinetissa olevien **Mockin** kollegojen halu liittää Itävalta Euroopan Unioniin.

Mikä saa esim. hallituksemme sisäministerin ajamaan Itävallan mahdollisimman nopeaa yhdentymistä EU:hun? Ei mikään, ei yhtään mikään. Päinvastoin. Maan turvallisuudesta vastaavalla sisäministerillä olisi täysi syy kaikin voimin taistella Itävallan EU:n jättivaltakuntaan liittämistä vastaan.

Jos EU-oikeudet tuotaisiin Itävaltaan, sinne tulisi asetusten pykälätulvan lisäksi toinenkin tulva: EU:n sisäinen liikkumisvapaus toisi maahanmuuttajien tulvan. Se varmasti riittäisi nostamaan hikipisarot sisäministerin otsalle.

Hänen hallituksensa kapasiteetti ei nimittäin nytkään riitä edes jotenkuten selvittämään jatkuvasti kasvavaa sotapakolaisten, poliittisten pakolaisten ja talouspakolaisten määrää.

Sen lisäksi hänellä olisi valtavia ongelmia kansainvälisesti järjestäytyneen rikollisuuden kanssa, joka tunkeutuisi ja leviäisi maahan heti, kun rajat Itävallan ja EU-valtioiden välillä aukeaisivat.

Itävallan liittyessä EU:hun oikeusministerinkään keinot eivät olisi paremmat taistelussa rikollisuutta vastaan. Tuomioiden täytäntöönpano on nimittäin nykypäivänä tuomioistuille liian raskas kuorma, sillä huolimatta rikosoikeuden nopeasta inhimillistämisestä vankilat ovat jo pakahtumiseen saakka täynnä.

Jo senkin vuoksi, että ulkomaalaisten tekemät rikokset ovat viime vuosina lisääntyneet pelottavassa määrin. Jos

Itävallassa koettaisiin nyt vielä koko kovuudessaan EU:n vapaan liikkuvuuden negatiiviset vaikutukset, olisi hyvinkin mahdollista, että pian maan vankilat täyttyisivät pikemminkin ulkomaalaisista kuin itävaltalaisista.

Tässä tilanteessa oikeusministeri joutuisi eittämättä kahdessa mielessä yleisen kritiikin kohteeksi. Sillä: Jos hän sulkee silmänsä jäljittäessään vierasmaalaisia rikollisia, jottei ulkomaisten vankien lukumäärä olisi suhteettoman suuri, närkästynyt kansa käy hänen kimppuunsa. Jos hän taas antaa oikeuden tapahtua koko kovuudessaan ottamatta huomioon tilastoissa vallitsevaa epätasapainoa itävaltalaisien ja ulkomaisten rikollisten välillä, on vaara, että ulkomainen lehdistö leimaa hänet loukkaavasti ulkomaalaisvihaajaksi.

Samalla tavoin kuin oikeusministeri myös opetusministeri joutuisi kovin vaikeaan tilanteeseen, jos Itävalta liittyisi EU:hun. Hänen pitäisi nimittäin huolehtia siitä, että melko huomattava joukko "EU-ulkomaisia" lapsia sijoitettaisiin kunniallisesti Itävallan kouluihin sekä siitä, että lapset integroitaisiin häiriöttä opetukseen.

Kouluihin, joissa on jo nyt paha tilan puute ja akuutti tarve saada lisää päteviä opettajia. Ja luokkiin, joissa — kuten Wienissä — on jo usein enemmän ulkomaisia kuin itävaltalaisia koululaisia; pelkästään jo kielellisten erojen takia he saattavat hyvin organisoidun opetuksen pahasti sekaisin.

Tällainen tilanne herättää yleistä suuttumusta. Opetusministeri joutuu pakosta yhä useammin ristiriitaan niiden yhteiskunnan ryhmien etujen valvojien kanssa, jotka eniten kärsivät tilanteesta: opettajien ja vanhempien.

Tämä ristiriita kärjistyisi luonnollisesti vain entisestään, jos Itävallan lukemattomissa monikulttuurisissa kouluissa — kuten monin paikoin Yhdysvalloissa — monikulttuurinen kaaos pääsisi valloilleen. Näin voisi liiankin helposti tapahtua



Itävallan liittyessä EU:hun, koska kaikki EU:n kansalaiset ovat vapaita liikkumaan koko EU:n alueella.

Tämä tarkoittaa: Eivät pelkästään sisäministeri ja oikeusministeri vaan myös opetusministeri joutuvat Itävallan liittyessä Euroopan Unioniin henkilökohtaisesti vastatusten sellaisten lukemattomien poliittisten ongelmien kanssa, että jo pelkän ajatuksenkin EU:sta pitäisi suuttuttaa heitä.

Silti yhdellekään näistä kolmesta ministeristä ei juolahda mieleen astua julkisuuteen ja esittää toimialaansa liittyvää tämän hetken kaikkein kiireellisintä vaatimusta: "Näpit irti EU:sta!" Päinvastoin. Kaikki kolme kiirehtivät samaan tahtiin kädet ojossa iloisesti säteillen Euroopan Unionia vastaan, aivan kuin he eivät maltaisi ensin odottaa, kuinka heitä kohti vyöryvät EU:n ongelmat musertavat heidät alleen. Eihän sellainen ole normaalia!

Näillä ministereillähän olisi huomattavasti miellyttävämpi ja ennen kaikkea tasapainoisempi poliittinen toimintavapaus, jos Itävalta säästyisi EU:lta. Toteamus, joka koskee rajoittamatta myös useimpia muita Itävallan liittohallituksen jäseniä. Esimerkiksi liikenneministeriä.

Tarvitsee nimittäin vain kuvitella, mitä maassa olisi valloillaan, jos Euroopan Unionin liikennemoolok saisi täydellisesti otteen myös Itävallasta: EU:n ilmaa saastuttavat, maaperää vahingoittavat ja pohjavesiä vaarantavat autokaraavanit matkaisivat entistä meluisammin pitkin ja poikin alppi-valtiota läpikulkumatkoillaan ilman passintarkastusta.

Silloin liikenneministerillä ei todennäköisesti olisi ainuttaakaan rauhaisaa työpäivää, ja ohi olisi myös hallituksen maltillinen työ hänen ministeriössään. Sillä EU:n hillittömän liikennepolitiikan närkästyneet uhrit Itävallassa eivät varmastikaan matkustaisi Brysseliin osoittamaan mieltään, vaan he purkaisivat raivonsa siihen vastuussa olevaan henkilöön, joka maantieteellisesti olisi heitä lähinnä: liikenneministeriin.

Tämä tarkoittaisi käytännössä seuraavaa: Missä tahansa päin maatansa kyseinen poliitikko liikkuisikin, hänen täytyisi aina varautua siihen, että kansa paljastaisi hänelle mitä vivah-teikkaimman solvaamistaitonsa. Kiihtyneen kansan protestin ministeri saisi tuntea myös konkreettisesti nahoissaan, kun mädät kananmunat alkaisivat lennellä. Eipä paljon kummemin olisi ympäristöministerinkään laita, jos Euroopan Unionilla olisi sananvalta Itävallassa.

Äärimmäisyyksiin asti teolliseen talouskasvuun suuntautunut EU käyttää nimittäin vielä tavattoman paljon vastuuttomammin luontoa hyväkseen ja vaarantaa myös ihmisten terveyden pahemmin kuin matkailumaa Itävalta, jonka on myös taloudellisista syistä oltava kiinnostunut pitämään kiinni ympäristönsä arvoista.

Jos Itävallan ympäristönormit laskettaisiin Euroopan Unionin huomattavasti alhaisemmalle tasolle, ilmestyisivät eittämättä esiin jo lyhyen ajan kuluttua kaikkien poliittisten suuntausten aggressiiviset vihreiden ajatusten kannattajat eikä heitä enää pidättelisi mikään ahdistelemasta ympäristöministeriä.

Kansan kasvavan närkästyksen EU-Itävallassa saisi tuntea nykyistä konkreettisemmin nahoissaan myös toinen hallituksen jäsen: sosiaaliministeri. Siitä pitäisi huolen jo pelkästään kasvava ja siten levottomuutta herättävä työttömyystaso, joka Euroopan Unionissa on keskimäärin yli 50 prosenttia korkeampi kuin Itävallassa.

EU:hun kuuluvan Itävallan hallituksessa kansan tyytymättömyyden saisi kuitenkin epäilemättä kaikista eniten tuntea nahoissaan maatalousministeri.

Häneen osuisi nimittäin lukemattomien maanviljelijöiden pyhän vihan maallinen voima koko painollaan; näiden olisi pitänyt luopua maatiloistaan, koska heillä ei olisi mitään

toiveita selviytyä perikatoon vievässä kilpailussa EU:n suurmaataloustehtaiden kanssa.

Niinpä tältä kannalta katsottuna näiden ministereiden tehtävä EU-Itävallassa näyttää seuraavalta: Heillä ei ole valinnan varaa, heidän täytyy astua raivoisan ihmismassan eteen ja kantaa vastuuta politiikasta, josta tarkalleen ottaen vastuussa eivät olekaan he, vaan EU:n virkamiehet, jotka istuvat Brysselissä kaukana tulilinjalta rasittamatta itseään.

Juuri tuollaiseen, pöyristyttävän yksipuoliseen toiminnan jakautumiseen nämä ministerit vieläpä suostuisivat. Suostuisivatko? He kannattavat innoissaan Itävallan liittämistä EU:hun. He siis aivan yksiselitteisesti toivovat juuri tätä.

Toisin sanoen: Liikenneministeri, ympäristöministeri, sosiaaliministeri ja maatalousministeri odottavat kaihoisasti EU:ta, vaikka he saattavat helposti laskea yhden käden sormin, että EU:ssa heille jäisi enää vain epäkiitollinen tehtävä politiikassa: poliittisen sätkynuken rooli. Eihän sellainen ole normaalia!

Niinpä eräs seikka on varma: Tarkastellaanpa yksittäisten hallituksen jäsenten suunnatonta halua saattaa EU valtaan Itävallassa miltä kannalta tahansa, ei EU:n kannatuksen puolesta löydy yhtään järkevää selitystä. Yllättävää kyllä tämän havainnon voi tehdä myös poliittisella saralla hallituksen ulkopuolella. Esimerkiksi parlamentissa, tarkemmin sanottuna kansallisneuvostossa, missä sen puhemies **Heinz Fischer** erikoisesti ansaitsee mielenkiintomme tässä yhteydessä.

Tämä mies edustaa nimittäin jotakin sellaista, mitä nykypäivän politiikasta tapaa enää vain harvoin: täydellistä parlamentaarikkoa. Häntä on aina häirinnyt, että maan tärkeimmät päätökset tehdään hallituksessa ja että varsinaisessa kansanedustuslaitoksessa, parlamentissa, ne enemmän tai vähemmän muodollisesti vahvistetaan.

Tämä demokraattinen kauneusvirhe olisi varmasti kadonnut jo kauan sitten, jos asia olisi **Heinz Fischeristä** kiinni, sillä hän ei ole pelkästään parlamentarismen vankkumaton kannattaja vaan myös demokraatti kiireestä kantapähän.

Itävallan kansallisneuvoston puhemies on siten allerginen jokaiselle hallitusmuodolle, joka vähänkin muistuttaa diktatorista järjestelmää. Myös tästä syystä vuosi 1934 kuuluu hänen mielestään Itävallan historian synkimpiin.

Tuolloin nimittäin kristillis-sosialistiset poliitikot liittopresidentti **Engelbert Dollfußin** johdolla hajottivat parlamentin ja hallitsivat Itävaltaa hätätila-asetuksen nojalla poliisivaltion tapaan.

Tämä demokratian poispyyhkäisy on iskostunut **Heinz Fischerin** demokratianherkkään tajuntaan niin lujasti, että vielä tänäkin päivänä hänestä tuntuu melkein fyysisesti pahalta, jos hän kuuleekin vuosiluvun 1934. Siksi häntä myös kuohuttaa silmittömästi, kun entisten kristillis-sosialistien, nykyisen Kansanpuolueen, parlamentin kokoushuoneen seinällä riippuu vieläkin vihatun **Dollfußin** kuva.

Heinz Fischerin inho tätä miestä kohtaan on niin valtava, että voisi melkein uskoa hänen mielellään murtautuvan salaa yöllä Kansanpuolueen tiloihin, jotta hän voisi sanan todellisessa merkityksessä repiä seinältä tämän viholliskuvan. Sillä kansallisneuvoston puhemiehen silmissä **Engelbert Dollfußin** traaginen hahmo on austrofasismin ruumiillistuma.

Fasismien, joka — kuten kaikenlainen fasismi — perustuu demokratiaa halveksiviin kuvitelmiin siitä, etteivät edes täysiikäiset kansalaiset yhteenkuuluvana joukkona ole poliittisesti tarpeeksi kypsiä tekemään mielestään oikeita päätöksiä. Tästä syystä valtion johto olisi siirrettävä sellaisen eliitin käsiin, joka voisi vapaasti oman mielensä mukaan hallita ilman minkäänlaista kansan sananvaltaa.

Tällainen kansan holhoukseen asettamisen johtajaperiaate perustuu filosofiaan, joka ei suinkaan liene outo Euroopan Unionin perustajillekaan. Sillä EU:n koko vallanväline on rakennettu tähän henkeen, siis organisoitu tyypillisen fasistisesti.

Niinpä Euroopan Unionissa ei ole edes demokratian vähittäisvaatimusta, kansanaloitetta, saati sitten kansanäänestyksen mahdollisuutta. Jopa EU:n parlamentti on kykenemätön toteuttamaan kansan tahdon, jota se edustaa. Ja juuri siitä syystä että se on vain neuvoa antava elin ilman minkäänlaista päätäntävaltaa.

Selväkielellä: EU:n parlamentissa kansanedustajat saanevat puhua, mutta heillä ei ole mitään sanottavaa. Sillä oikeita johtajia Euroopan Unionissa ovat komission jäsenet, joita sadat miljoonat EU:n kansalaiset eivät voi valita.

Kumma kyllä, **Heinz Fischer**, joka kovasti arvostaa demokratiaa, ei tunne vastenmielisyyttä EU:ta kohtaan huolimatta sen selvästä fasistisesta organisaatorakenteesta. Päinvastoin. Hän kuuluu niihin maansa huomattaviin poliitikkoihin, jotka erityisesti kannattavat autoritäärisen EU-johdon pikaista valtaanpääsyä Itävallassa.

Siis: Intohimoinen parlamentaarikko ja superdemokraatti **Heinz Fischer**, jolle pelkästään jo austrofasistisen hallitusjohdon muistelemisen tekee pahaa, sillä tämä hajotti Itävallan parlamentin vuonna 1934, voi puolestaan hyvin ajatellessaan voivansa henkilökohtaisesti omalta osaltaan auttaa luovuttamaan nykypäivän demokraattisen Itävallan Brysselissä oleville eurofasistisille vallanpitäjille, jotka eivät vielä ole edes kutsuneet koolle omaa parlamenttiaan. Eihän sellainen ole normaalia!

3. LUKU

Vielä vähemmän normaalia kuin tämä silmiinpistävä ristiriita on kuitenkin se, ettei koko "valtatalossa" ole yhden yhtä kansanedustajaa, joka vaatisi kansallisneuvoston puhemiestä selvittämään, kuinka hänen demokraattinen ajattelutapansa ja suorastaan pilkallinen mieltymyksensä diktatoriseen EU:hun käyvät yhteen.

Tällaisen keskustelun käymättä jättäminen ihmetyttää jo siitä syystä, että parlamentaarisen opposition riveissä istuu mies, joka osaa poliittisesti hyötyä vastustajiensa pienimmistäkin virheistä ja joka kiven kovaa käyttää tätä taitoaan myös hyväkseen: aina sanat hallussaan pitävä valtakunnan johtaja ja liberaalien puoluepomo **Jörg Haider**.

Tämä äärimmäisen kunnianhimoinen ja hyvin lahjakas poliitikko, joka nuoren ikänsä ansiosta on mitä parhaimmissa sielun ja ruumiin voimissa, suorastaan himoitsee saada tiputtaa hallitus satulastaan ja ryhtyä itse Itävallan liittokansleriksi.

Tällainen kannustava tavoite mielessään hän taistelee rajusti tuon tuosta maan tämänhetkisiä hallitsijoita vastaan ja nauttii jokaisesta mahdollisuudestaan saattaa poliittiset vastustajansa pahaan pulaan. Siten on täysin käsittämätöntä, että tällainen kansanomaisen, hyökkäävän mahtailijatyypin päästä käsistään sen mahdollisuuden, että hän paljastaisi kansallisneuvoston puhemiehen **Heinz Fischerin**, mallidemokraatin, joka ylpeänä sanoo itseään "sosiaalidemokraatiksi", naamion taakse kätkeytyneeksi EU-fasistiksi.

Jörg Haider pystyisi halutessaan ottamaan tuollaisesta unelmatilanteesta, joka julkisuudessa paisuisi provokaatioksi,

vielä huomattavasti enemmän irti kuin pelkästään vain yhden poliittisiin vastustajiin lukeutuvan johtohahmon vaarantaminen olisi. Niinpä hän voisi **Fischerin** tapauksen johdosta riisua näyttävästi koko liittohallitukselta EU-naamion kasvoiltaan.

Hänen tarvitsisi vain paljastaa julkisuudessa se, että Itävallan liittäminen Euroopan Unioniin olisi todellisuudessa oman kansan luovuttamista Brysselissä olevien EU:n komission jäsenten muukalaisvallalle. Siten tuohon tilanteeseen kovasti pyrkivät Itävallan hallituksen poliitikot ovat tarkalleen ottaen kaikki tyynni maanpettureita.

Tämäntapainen säälimätön paljastus näissä mittasuhteissa saisi hallituspuolueet näyttämään kansalaisten silmissä aivan varmasti vielä halveksitummilta, kuin ne jo ovat. Tästä olisi pakosta seurauksena se, että vielä useammat äänestäjät jättäisivät antamasta ääntään liberaalien tärkeimmille kilpailijoille.

Eniten tästä kansanäänten liikkumisesta hyötyisi varmasti se poliitikko, joka ottaisi näyttävästi maanpettureilta Itävallan hoiviinsa ja osaisi esitellä itseään pelkäämättömänä kansan ja kotimaan puolustajana: liberaalien puoluepomo **Jörg Haider**.

Siten herää kysymys: Miksei tämä paljastuksia rakastava oppositiopoliitikko saata päivänvaloon pahimman vastustajansa todellisia puolia taistelussa maan vallasta? Miksi tämä aggressiivisuuttaan tuskin muutoin rajoittava mies aivan selvästi pyrkii siihen, ettei hän osuisi vaarallisimpien vihollistensa heikkoon kohtaan.

Vastaus on aivan yksinkertainen: **Jörg Haider** ei halua tuoda julkisuuteen maanpetosta, johon hallituspuolueet SPÖ ja ÖVP syyllistyvät harjoittamalla anti-itävaltalaista EU-politiikkaa, koska myös hän ja hänen vapauspuolueensa FPÖ ovat vahvasti mukana tässä maanpetoksessa.

Korostetun kansallismielisenä esittäytyvä oppositiopoliitikko on nimittäin vähintäänkin yhtä halukas kuin innokkaim-

mat hallituspuolueiden internationalistit lahjoittamaan Itävallan itsemääräämisoikeuden EU:n ylikansalliselle mahdollille.

Tietenkin hän varoo sanomasta kantaansa suoraan. Itse asiassa hän ei tuo sitä esille edes peitelysti. Sen sijaan Euroopan integraation välttämättömyyttä korostettaessa hän mainitsee aina, että EU:ssa on paljon sellaista, mikä ei ole hänelle ollenkaan mieleen. Näitä ovat esimerkiksi EU-virkamiesten vallan keskittymistä kannattava ajattelutapa sekä se, että heiltä ei riitä ymmärrystä Euroopan yksittäisten kansanryhmien laillisille vaatimuksille kulttuuri-identiteetin säilyttämisestä.

Tuodakseen tämän kriittisen näkökannan esille tarvitsematta samalla lopullisesti määritellä kantaansa Itävallan EU-jäsenyyteen **Jörg Haider** ja hänen puolueensa käyttävät toisinaan diplomaattista puhetapaa sanoen peitelysti: "Me sanomme tälle EU:lle ei!"

Näin halutaan ilmeisesti antaa vaikutelma, että FPÖ ei ole nykyisen EU:n kannalla mutta saattaisi hyvinkin tukea toisenlaista EU:ta. Toisenlaista EU:ta ei kuitenkaan ole eikä ole näkyvissäkään lähitulevaisuudessa. Sillä tuskinpa Euroopan Unionin suurilinjaiset valtaapitävät Brysselissä pienen Itävallan yhden pienen puolueen pientä johtajaa miellyttääkseen vetäisevät hihasta toisen EU:n, joka vastaisi **Jörg Haiderin** ihannekäsitystä EU:sta.

Haider puolueineen tulee pikemminkin tahtomattaan tai tahtoen sanomaan lopulta kyllä myös tälle EU:lle. Näin voidaan olettaa tapahtuvan jo yksinomaan sen vuoksi, että FPÖ haluaa Itävallan täysjäsenyyttä EU:ssa vieläkin enemmän kuin molemmat hallituspuolueet. **Haiderin** puolue painosti liittohallitusta EU-jäsenyyden kannalle jo, ennen kuin SPÖ ja ÖVP oikein tiesivät, kuinka tähän vaikeaan kysymykseen tulisi suhtautua.

On myös helposti osoitettavissa, että FPÖ:n edustajat eivät ainoastaan tukeneet täysin EU-jäsenyyttä kaikissa mer-

kittävässä EU-keskusteluissa niin parlamentin sisä- kuin ulkopuolellakin, vaan toimivat aina aktiivisesti asian eteenpäin viemiseksi.

Sen kuinka pitkällä **Jörg Haiderin** itävaltalainen juna on jo menossa EU:n suuntaan, tiedän henkilökohtaisesta kokemuksesta oltuani mukana liittokanslerin viraston edessä pidesuorituksessa FPÖ:n maanviljelijöiden mielenosoituksessa 1. heinäkuuta 1992.

Edustin nimittäin paikalla Kansalaisturvakomiteaa, joka järjestää maanlaajuisen tiedotuskampanjan EU:n valtaantulon kohtalokkaista vaikutuksista Itävallassa. Jaoin äimistyneiden maapäivien ja kansalaisneuvoston edustajien silmien alla maanviljelijöille "etsintäkuulutusta", jossa oli **Jörg Haiderin** kuva ja seuraava teksti:

"VAROITUS: Myös tämä mies pitää Itävallan maatalousväestöä pelkkänä narrina! Tohtori **Jörg Haider** on ikäänkuin suojelevinaan maanviljelijöitämme siltä, että Itävalta liittyisi EU:hun. Todellisuudessa myös hän tukee maamme saattamista maataloja tuhoavan EU-markkinamoolokin haltuun, jolloin ainoastaan kasvinjalostukseen ja eläinten geenimanipulaatioon erikoistuneilla maatalouden supertehtailla on reaaliset selviytymismahdollisuudet."

Vaikkakin "etsintäkuulutettu" mies seisoj melko pienen, traktoreineen hallitusrakennuksen eteen asettuneen mielenosoittajajoukon keskellä, hän ei yrittänyt provosoivan lentolehtisen herättämästä huomiosta huolimatta vaatia minua vastaamaan esittämiini vakaviin syytöksiin.

Päinvastoin. Hän yritti selvästi välttää näiden vakavien syytösten levittäjää, siis minua, ja pysytteli paikallaan tarkkaillen tilannetta.

Koska hän ei ilmeisesti halunnut ottaa ensimmäistä askelta ja ryhtyä kanssani kaksintaisteluun, johon läsnäoloni tässä vastamielenosoituksessa tähtäsi, tein itse aloitteen.

Menin suoraa päätä hänen luokseen, pidin hänen kuvalaan varustettua lentolehtistä hänen kasvojensa edessä kuin peiliä ja sanoin niin kovalla äänellä ja selvästi, että kaikki ympärillä olijat saattoivat hyvin kuulla sanani:

Koko teidän maanviljelijämielenosoituksenne täällä liittokanslerin viraston edessä on pelkkää teeskentelyä, koska EU on maanviljelijöiden perivihollinen ja te ja teidän puolueenne olette yhtä lailla EU:n puolesta kuin liittokansleri ja hänen hallituksensa, joita vastaan te osoitate mieltä!

Yllätyin, kun poliitikkojen ja journalistien keskuudessa kylmäkiskoisuutensa ja iskuvalmiutensa vuoksi yleisesti pelätty **Jörg Haider** ei reagoinutkaan vakaviin syytöksiini hänelle ominaisella teatraalisella kiihtymyksellä. Sen sijaan hän nolostui vastoin kaikkia odotuksia.

Hän nolostui vielä enemmän, kun vaadin häntä julkiseen EU-kaksintaisteluun. Hän torjui lähes pelästyen tämänkaltaisen välienselvittelyn sanoen spontaanisti: "Teidän kanssanne en rupea koskaan keskustelemaan!"

Tuo vastaus sopisi kenen tahansa puoluevirkamiehen suuhun, mutta ei koskaan tuon miehen imagoon. Sillä **Jörg Haider** on poliitikkotyyppi, joka ei pahimmassakaan taistelun tiimellyksessä livistä ja jolla on rohkeutta antautua tiukimpaankin väittelyyn, kun on puolustettava omaa tai puolueen mainetta.

Vieläkin vaikeampaa tämä oli ymmärtää siksi, että hän niin silmin nähden vetäytyi julkisesta EU-keskustelusta kansalaisturvaorganisaation edustajan kanssa ja näytti siten pelkurilta, joka ottaa niskoilleen ankarimmatkin syytökset tekemättä vastarintaa.

FPÖ:n tähtipoliitikosta tilanne tuntui varmaankin äärettömän piinalliselta ennen kaikkea siksi, että puolueen johtohenkilöiden lisäksi paikalla oli myös innokkaita faneja, jotka joutuivat tahtomattaan näytöksen todistajiksi: heidän säteilevä

sankarinsa, joka oli aiemmin osoittanut rohkeutensa jopa hullunrohkeana sillaltahyppääjänä, ei esiintynytäkään hurjana päällekkävijänä vaan antoi pikemminkin säälittävän kuvan poliittisesta jänishoususta.

Jörg Haider olisi voinut helposti välttää tämän äärimmäisen nolon tilanteen omiensa edessä. Hänen olisi vain tarvinnut lausua oikeat sanat tehdäkseen minulle shakkimatin tässä ottelussa. Olisi riittänyt, että hän olisi sanonut: "Mitä te oikeastaan haluatte meistä? Me vapauspuolueessa emme ollenkaan kannata EU:ta!" Näin olisi pantu piste kaikelle jatkokeskustelulle.

FPÖ:n puheenjohtaja ei kuitenkaan lausunut näitä sanoja. Siksi että hän tiesi tarkkaan sellaisen väitteen olevan kaukana totuudesta, ja myös poliittisesti vähemmän tietävät kansalaiset huomaisivat sen törkeäksi valheeksi.

Jörg Haiderin taitavasta peitetaktiikasta huolimatta monet itävaltalaiset tajuavat, että FPÖ ei tee mitään estääkseen Itävallan liittymisen Euroopan Unioniin vaan pyrkii kaikin käytössä olevin keinoin toteuttamaan liittymisen nopeinta tietä.

Ei ole järkevää syytä ponnistella EU:hun liittymisen puolesta, sillä Itävallan jäsenyys EU:ssa ei hyödytä vähimmässäkään määrin **Jörg Haideria** tai hänen puoluettaan. Päinvastoin. Sillä, että Euroopan Unionin lait astuvat voimaan Itävallassa — erityisesti vapaasti valittavaa asuinpaikkaa koskevat lait — saattaisi olla jopa katastrofaaliset seuraukset FPÖ:lle ja sen nykyiselle johtajalle.

FPÖ saa kiittää viime aikojen komeettamaisesta nousustaan ennen kaikkea sitä, että sen vaalien keulakuva **Jörg Haider** on maan ainoa huomattava poliitikko, joka tiedotusvälineiden suunnattomasta vihamielisyydestä huolimatta uskalsi esiintyä kansanmielisesti vastustaen pakolaisten massamuuttoa sen myötä Itävaltaa uhkaavan muukalaistumisen vuoksi.

Sen vuoksi ei ole sattuma, että **Jörg Haider** saavutti suurimmat vaalivoittonsa niissä osavaltioissa, joissa väestö on eri syistä erityisen herkkä ulkomaalaisongelmalle. Kuten esimerkiksi Kärntenissä, jossa **Haiderin** jopa onnistui vallata väliaikaisesti osavaltion päämiehen palli ohittamalla ÖVP:n ehdokas. Lisäksi edellisvuoden maapäivien vaaleissa Wienissä **Jörg Haiderin** vaaliavustajat vaativat maahanmuuton pysäyttämistä ja näyttivät näin taitonsa syrjäyttäen Itävallan kansanpuolueen toiselta tilalta.

FPÖ:n menestys ei varmastikaan voisi enää jatkua, kun Itävalta olisi jäsenenä Euroopan unionissa ja kun yksiselitteisesti olisi nähtävissä, että myös **Jörg Haider** olisi osaltaan vastuussa Itävallalle kohtalokkaaksi koituvasta maan kaikkien rajojen avaamisesta jokaiselle EU-maalle hänen voimakkaiden EU:hun liittymisponnistelujensa vuoksi. Menestyksen päättämiseen olisi selkeä syy.

Olisi nimittäin melko epätodennäköistä, että Itävalta jäisi ainoaksi maaksi, joka liittyisi nykyiseen 12 maata käsittävään Euroopan unioniin. Ennemmin tai myöhemmin tulisivat varmasti myös Itä-Euroopan maat Unkari, Tshekkoslovakia (nykyiset Tshekki ja Slovakia, suom. huom.) ja Puola sekä Kroatia, Slovenia ja näiden lisäksi ennen kaikkea liittymistä kärsimättömänä odottava Turkki.

Poliittisessa todellisuudessa tämä tarkoittaisi sitä, että esimerkiksi turkkilaiset EU-kansalaiset perheineen voisivat muuttaa asumaan Wieniin haluamukseen ajaksi, vaikkakin Wienissä olisi muodollisesti voimassa FPÖ:n vaatimuksen mukainen ankara muuttokielto.

Sama pätee myös Kärntenin osavaltioon, kun ajatellaan kaikkia mahdollisia EU:hun kuuluvasta Sloveniasta saapuvia muuttajia. Konkreettisesti tämä tarkoittaisi seuraavaa: saattaisi käydä niin, että yhden vuoden aikana tai jopa päivässä lähtisi liikkeelle 10 000, 20 000 tai vaikkapa 50 000 sloveenia tai

enemmän ja he ylittäisivät Itävallan rajan ilman muodollisuuksia ja asettuisivat asumaan ihanaan Kärnteniin ikuisiksi ajoiksi.

Jokainen, jolla on vielä muistissa kansannousu, joka sai alkunsa Kärntenin katukylttien kaksikielisyysriidasta, voi helposti kuvitella, mikä **Jörg Haideria** ja hänen puoluettaan tämän Itävallan osavaltion poliittisena valtiaana odottaisi tämänkaltaisen sloveenien maahanmuuttovirran johdosta.

Silloin ei ollut kyse maahan muuttaneiden sloveenien massa-asutuksesta, vaan tähän verrattuna lähes harmittomasta asiasta eli siitä, pitäisikö osavaltion katukyltit olla saksan lisäksi myös sloveenin kielellä.

Kansan ärtymys lisääntyi kuitenkin siinä määrin, että Kärntenin hallitusvastuussa olevan sosialistisen SPÖ:n piti poistaa kaksikieliset kyltit. Lisäksi heidän pitkäaikainen puoluejohtajansa ja kauan osavaltion päämiehenä toiminut **Hans Sima** joutui häpeillen vetäytymään syrjään.

Tätä taustaa vasten voi helposti havainnollisesti kuvitella, mitä alppivaltion poliittisesti arassa paikassa tapahtuisi, kun alkuperäisväestö huomaisi järkytykseen, että sen uskottu mies **Jörg Haider**, jota he sokeasti seurasivat, olikin tukenut maahanmuuttokieltoa kansan tahdon mukaisesti vain antaakseen isänmaallisen kuvan kansan edessä. Todellisuudessa hän kuitenkin tukemalla Itävallan EU-jäsenyyttä olisi edistänyt sloveenien massavirtaa takaoven kautta Kärnteniin.

Näin järkyttävä **Haiderin** äänestäjien ja ennen kaikkea hänen uskollisimpien kannattajiensa harhakuvitelmista herättäminen ei merkitsisi **Jörg Haiderille** pelkästään poliittisen unelmauran lopun alkua vaan luultavasti sen loppua. Huolimatta ennusteen epävarmuustekijöistä on jo nyt nähtävissä eräs asia: Kärntenissä, jossa ollaan erittäin kotiseututietoisia, ei maanpetturiksi leimautunut puoluejohtaja voisi enää edes näyttäytyä, saati sitten asettua ehdolle vaaleissa.

Lähes varmasti ei muissakaan osavaltioissa kukaan kansallismielinen kaipaisi häntä. Tällaisessa tilanteessa parhaimmatkin puoluetoverit joutuisivat jättämään hänet ja etsimään uutta vaaliveturia.

Jörg Haider toimii nyt juuri päinvastoin kuin hänen pitäisi toimia. Sen sijaan että hän jättäisi mahtavat vihollisensa kompastumaan itsetuhoiseen EU-kurssiinsa, hän kaataa itsensä tieteen tahtoen samanlaisella politiikalla. Tyhmemmäksi ei voi enää mennä.

Kuinka vähän tuonkaltainen typerä käyttäytyminen sopii tälle terävälle ihmiselle ja hänen korkealle asettamiinsa tavoitteisiin, tulee kokonaisuudessaan näkyviin, kun kuvitellaan seuraava, ristiriitoja täynnä oleva plastinen kuva: erittäin ovelalla oppositiopoliitikolla, joka käyttää kaikkia laillisia keinoja päästäkseen valtaan, on nyt Itävallan EU:n vierasvalan alle joutumisuhan yhteydessä ainutlaatuinen tilaisuus saada koko hallitus näyttämään äänestäjien silmissä kansanpetturilta; hän ei kuitenkaan hyödynnä tätä, koska hän osallistuu itse myös uutterasti tämänkaltaisiin maanpetturuustoimiin, joiden hän hyvin tietää aiheuttavan hänelle vain haittaa, ja tekevän "onnekkaasta Jörgistä" miehen, jolle kansakunta buuaa. Eihän tällainen ole normaalia!

4. LUKU

Toisenkaan Itävallan kansallisneuvoston oppositiopuolueen eli Vihreän vaihtoehdon, lyhyesti sanottuna GAL (Gruenalterna-tive Liste), EU-strategia ei ole normaalia. Sillä tämäkin poliittinen ryhmä taistelee vain näön vuoksi EU:hun liittymisen puolestapuhujia vastaan, vaikka sen pitäisi tuntea mitä suurinta mielenkiintoa tehdä tyhjäksi yritykset liittää Itävalta Euroopan Unioniin, oli tilanne mikä tahansa.

EU:n tavoitteet ovat vielä suuremmassa ristiriidassa parlamentaaristen vihreiden ideologian kanssa kuin Itävallan liberaalisen puolueen, FPÖ:n, periaatteiden kanssa. Yksinkertaistettuna GAL:n ohjelma kuuluu seuraavasti: "Takaisin luontoon!" Samanaikaisesti Euroopan Unionin vihreiden kurssi on kohti vielä suurempaa askelta pois luonnosta, eli kyseessä on vihreiden kannalta tyypillinen negatiivinen edistysaskel.

Toisin sanoen: EU:n kapitalistisen reaalimaailman tavara- ja kulutushysteria varmasti shokeeraa Itävallan melko punertavia vihreitä. Niinpä onkin selvää, että vielä EU-tekno-kratian hallinnan ulkopuolella oleva Itävalta vastaa paljon enemmän GAL:in mielikuvaa oikeasta elämänlaadusta kuin Euroopan Unionin taloudellisesti ja poliittisesti täysin haltuunottama tasavalta, joka olisi vain Brysselin ekologisesti sokeiden vallanpitäjien pidennetty käsivarsi.

Tämä koskee erityisesti elintarvikkeita, joiden suhteen Itävallassa vallitsevat huomattavasti tiukemmat määräykset kuin useimmissa EU-maissa, joissa on luvallista tuottaa ja markkinoida myös sellaisia elintarvikkeita, joita tarkemmin

ajatellen saisi syöttää ainoastaan sioille tai muille yhtä vähäpätöisille kotieläimille.

Kuten esimerkiksi jätteet, jotka kemiallisissa tehtaissa jalostetaan elintarvikkeiksi. Tai erityisen raffinoitusti valmistettuja, maistuviksi saatuja tuotteita suoraan kemian keinotekoisesta taikapajasta, tislausastiasta. Tai teurastamojen erittäin tympäiseviä ylijäämätuotteita, jotka voidaan kyseenalaisilla lisäaineilla muuntaa silmää ja vatsaa miellyttäväksi.

Erotukseksi nykytilanteesta Itävalta ei voisi estää tällaisten vähäarvoisten tuotteiden maahantuontia EU-maista, vaikka saisikin Euroopan Unionin jäsenmaana pitää tiukan elintarvikelainsäädäntönsä.

Yksin tämän uhkaavan laadullisesti puutteellisen elämän selvästi suosituimmalla alueella eli ruoka- ja juomasektorilla tulisi julkisuudenkipeiden vihreiden taistelujoukoille olla tarpeeksi suuri syy pommittaa hallitustamme sen vastuuttoman EU-politiikan vuoksi yhtä massiivisesti kuin Hainburger Alueen suurimittaisen rakentamisen estämiseksi onnistuneesti tehtiin.

Silloin sydämistyneet luonnonsuojelijat valtasivat rakentamisluvan saaneen viheralueen viikoiksi eivätkä antaneet edes valtion raivausjoukkojen pidätellä itseään estääkseen valmiiksi suunnitellun voimalaitoksen rakentamisen vielä viime hetkellä.

Tällaisesta sankarillisesta vastarinnasta ei koko vihreiden johtoryhmän taholta näy merkkiäkään, kun hallitus on luovuttamassa Itävaltaa ekologian suurтуholaisille. Päinvastoin. GAL:in kansanedustajien kriittiset äänet Itävallan Euroopan Unioniin liittymistä vastaan eivät ainoastaan vähene vaan päivä päivältä myös hiljenevät.

Joidenkin tämän oppositiopuolueen huippuvirkailijoiden kohdalla saa sen kuvan, että he ovat jo alkaneet katua alkupeleistä peruuttamatonta EI-ääntään EU:lle ja haluaisivat mielui-

ten muuttaa sen niin nopeasti kuin mahdollista EN TIEDÄ -ääneksi voidakseen sopivassa tilaisuudessa ilman mainittavaa kasvojen menetystä omiensa ja yleisön edessä muuttaa äänensä selkeäksi, peruuttamattomaksi KYLLÄ-ääneksi.

Vihreiden johtajan **Johannes Voggenhuberin** keväällä 1992 pitämä EU:ta ja vihreitä käsittelevä puhe antoi selvästi ymmärtää, kuinka kova on Itävallan parlamentaaristen vihreiden esiajattelijoiden halu päästä eroon EU-vastaisen puolueen maineestaan.

Hämätäkseen sekä läsnäolijoita että niitä, jotka kuulivat radiosta tai televisiosta hänen puheensa tärkeimmät kohdat, hän esitti kannanoton, joka voisi yhtä hyvin olla EU:n puolesta puhuvan poliitikon esittämä.

Niinpä GAL:in puoluejohtaja selitti, ettei myöskään vihreiden perspektiivistä katsottuna EU:ta vastaan ole mitään vastaansanomista ja että tietyissä olosuhteissa hän voisi hyvinkin kuvitella puolueensa jopa puoltavan Itävallan liittymistä EU:hun.

Vielä tavattomampi kuin tämän odottamattoman ilmoituksen sisältö, oli kuitenkin ajankohta, jonka tämä Vihreän vaihtoehdon johtaja oli valinnut tyrmistyttävän tiedonantonsa julkaisemiseksi.

Se oli nimittäin juuri sama ajankohta, jolloin GAL:in ehdokas liittopresidentinvaaleissa, kansainvälinen kirjailija **Robert Jungk**, oli keskellä vaalikampanjaansa ja huolimatta suhteellisen vähäisestä maineestaan toivoi saavansa ei niinkään harvojen EU:ta vastustavien äänet puolelleen.

Tämä toive ei ollut perusteeton, sillä hän oli neljästä valtiomme korkeinta virkaa tavoitelleesta ehdokkaasta ainoa, joka julkisesti esitti pohjattoman vastenmielisyytensä Euroopan Unionin valtakartellia kohtaan. Hän myös vastusti kaikissa tilanteissa vääjäämättömästi ja kompromisseitta Itävallan liittymistä fasistiseen EU:hun.

Johannes Voggenhuberin julkinen lausuma, että hän ja hänen puolueensa ovat valmiita voittamaan vastenmielisyytensä Euroopan Unionia kohtaan ja totuttelemaan ajatukseen Itävallan liittymisestä EU:hun, ei saattanut vihreiden presidenttiehdokasta ainoastaan erittäin kiusalliseen asemaan, koska häneltä putosi pohja argumenteiltaan, vaan se tuhosi myös ainoan edun, joka hänellä oli kilpailijoihinsa nähden. Hän menetti EU-vastustajien sympatiat.

Tämä poliittinen omaan maaliin laukaisu olisi ollut helposti estettävissä, jos GAL:in parlamentaarinen johtaja olisi pidättäytynyt tuomasta julki puolueensa uutta EU-suuntaa ennen vaaleja ja olisi vasta niiden jälkeen päästänyt sian säkistä.

Ovela taktikko **Johannes Voggenhuber** on ollut tarpeeksi kauan politiikan eturivissä tunteakseen tällaisen tiedonannon liian aikaisen julkistamisen kohtalokkaat seuraukset.

Eli: Tietäen, mitä sillä aikaansai, Vihreän vaihtoehdon johtaja antoi juuri ennen ratkaisevaa uurnallakäyntiä lausunnon, joka kumosi kaikki hänen aikaisemmin antamansa: Euroopan Unioni ei olekaan paha asia. Hän ei siis jaksanut odottaa muutamaa päivää, kunnes vaalit olisivat olleet ohi, vaikka puolueella oli oma ehdokas liittopresidentinvaaleissa ja vaikka tämän kandidaatin ainoa realistinen mahdollisuus voittaa oli saada itselleen niiden kansalaisten äänet, joiden mielestä EU:n huonoista puolista ei voi tarpeeksi varoittaa. Eihän sellainen ole normaalia!

Liittopresidentinvaalien ehdoton voittaja, Itävallan kansanpuolueen **Thomas Klestil**, ei sitä vastoin koko vaalikampanjansa aikana kertaakaan joutunut läheskään yhtä tukalaan tilanteeseen. Hän nimittäin liputti alusta asti EU:n puolesta.

Tämä on tosiasia, jolla ei vaalitulanteessa kuitenkaan ollut ratkaisevaa merkitystä, sillä äänestäjät olivat ihastuneita tämän presidenttiehdokkaan energiseen ja määrätietoiseen

esiintymiseen. Hän erosi silmiinpistävästi ja positiivisesti niistä poliitikoista, joiden jokaisesta julkilausumasta on selvästi havaittavissa, että heidän päämääränään on pidättäytyä kaikesta kannanotosta.

Tämän ennen vaaleja vielä pitkälti tuntemattoman miehen yllättävään menestykseen vaikutti varmasti myös hänen tunnuslauseensa: "Valta tarvitsee kontrollia". Tällä lauseella hän tavoitti kaikki ne kovia kokeneet kansalaiset, jotka tuntevat itsensä puolustuskyvyttömiksi ja suojaattomiksi valtion kasvavan mahdin edessä.

Hän halusi herättää äänestäjissä myös idealistisen mielikuvan, että tämä todenperäinen lausuma ei ollut hänelle ainoastaan iskevä vaalilause vaan että se oli hänelle sydämenasia.

Thomas Klestil vaikuttaa sellaiselta dynaamiselta henkilöltä, jonka luottaa edustavan liittopresidenttinä valtiotaan arvokkaasti sekä valvovan sitä tarmokkaasti. Kansan ehdottoman enemmistön valitseman valtionpäämiehen auktoriteetin ansiosta voisi häneltä sellainen temppu onnistuakin. Kuitenkin vain pienessä ja siksi vielä helposti hallittavissa olevassa Itävallassa.

Jos täytyisi kontrolloida valtaa, joka ulottuisi pitkälle maan rajojen ulkopuolelle, myös **Thomas Klestil** olisi hukassa. Eritoten, jos tämä muukalaisalue olisi esimerkiksi Euroopan Unionin kokoinen, ja siellä hallitsisi Brysselin EU-byrokratian mahtavan kokoinen keskitetty valtakoneisto.

Itävallan uusi liittopresidentti olisi EU:n valtahirviön edessä kaikkine vaikutuskykyineen ja hyvine aikomuksineen nimittäin yhtä neuvoton, avuton ja voimaton kontrolloimaan valtaa kuin tavallinen Itävallan kansalainen, joka ilman pienintäkään onnistumisen mahdollisuutta on päättänyt kontrolloida oman maansa valtiovaltaa.

Niinpä on yleisesti tiedossa, että molemmat toteamukset "Valta tarvitsee kontrollia" sekä "Itävalta tarvitsee EU:ta", jotka ovat jo lähes vakiolauseita melkein jokaisessa uuden liittopresidentin puheessa ja kiteytettynä ovat käytännössä hänen poliittinen uskontunnustuksensa, ovat keskenään ristiriidassa. Ne jopa sulkevat toisensa pois, eikä niitä näin ollen voi asettaa samalle viivalle.

Sillä jos valta tarvitsee kontrollia, mitä ei voi kyseellistä, Itävalta ei todellakaan tarvitse EU:ta. Sillä Euroopan Unioni on diktatorinen valtainstituutio, joka välttää kaikkea demokraattista kontrollia. Niinpä esittäkseni selvän esimerkin, kaikki merkittävät EU:n todellisten päätöksentekijöiden neuvottelut pidetään suljettujen ovien takana yleisön tavoittamattomissa.

Sen periaatteen puolestapuhujana, että valta tarvitsee välttämättä kontrollia, pitäisi **Thomas Klestilin** loogisesti ajatellen olla päättäväisesti vastustamassa Itävallan liittymistä Euroopan Unionin valtakolossiin, jota edes kansanedustaja ei voi mitenkään kontrolloida.

Lisäksi: Jos hän on ollut rehellinen luvatessaan ajaa kansan etuja, hänen tulisi olla valmis suojelemaan Itävaltaa muutenkin kuin symbolisesti. Hänen tulisi olla valmis kaikkeen estääkseen tätä maata joutumasta mielivaltaisen EU:n valtaan. Hänen tulisi lujittaa taistelutahtoaan jopa niinkin dramaattisin sanoin kuin ne joilla peräänantamattomasti puolustetaan omaa omaisuutta: "Vain minun kuolleen ruumiini yli!"

Mutta mitä **Thomas Klestil** todellisuudessa tekee? Juuri päinvastoin. Hän julkisti jo kauan ennen ääntenlaskentaa, että hän mahdollisesti valituksi tultuaan näkee pätehtäväkseen käydä EU-maiden tärkeimmissä pääkaupungeissa neuvotteluja sen puolesta, että Itävallan liittymisneuvottelut EU:n kanssa aloitettaisiin mahdollisimman pian. Tuskin hän oli ehtinyt

päästä liittopresidentiksi, kun hän julkatoi Euroopan yhdentymisen hurmiossa väitteen: "Lähden siitä olettamuksesta, että Itävalta jo muutaman vuoden kuluttua on EU:n jäsen!"

Eli: Hänen mielestään Itävallan liittyminen Euroopan Unioniin on jo kutakuinkin selvää, vaikkei asian lopullisesti päättävää kansanäänestystä ole edes pidetty (tämä on kirjoitettu ennen kansanäänestystä, suom. huom.).

Selvemmin ei vallan kontrollista jopa liikuttavasti huolehtiva **Thomas Klestil** olisi voinut ilmaista haluaan luovuttaa Itävallan valtion kontrolloitavissa olevaa valtaa Brysselin vallanpitäjille, joiden valtaa ei voida kontrolloida.

Ilmeinen ero siinä, mitä kyseinen mies sanoo ja mitä hän tekee, tulee ilmi vasta kun näkee silmiensä edessä seuraavan asetelman ilman valtionpäämieheen yleensä kohdistuvaa ihannointia ja kaunistelua.

Suurella enemmistöllä liittopresidentiksi valitulla **Thomas Klestilillä** on vielä huulillaan juhlallinen lupauksensa suojelemaansa kansalaisia vallan väärinkäytöltä, kun hänen mielesään jo on vakaa päätös luovuttaa koko kansa niin nopeasti kuin mahdollista EU:n supervallalle, jossa ei vallitse edes näennäisdemokratia, saati sitten että siellä voisi todella suojautua vallan väärinkäytöltä. Eihän sellainen ole normaalia!

Kuten annetusta esimerkistä huomaa, Itävallan politiikan tärkeimmät edustajat ovat EU:hun liittymisen innokkaita tienraivaajia, vaikka heillä olisi täysi syy vielä innokkaammin estää kaikin keinoin maataan liittymästä Euroopan Unioniin.

Vielä enemmän kuin liittopresidentin ja muiden liittopoliitikkojen Itävallan maapäiväpoliitikkojen tulisi kuitenkin asettua vastustamaan tasavaltaa uhkaavaa luovutusta Brysselin EU-keskittymälle. Siis jokaisen kuvernöörin, jokaisen kanslerin ja maapäiväedustajan kaikissa osavaltioissa.

Vannoutuneina liittovaltion kannattajina, joita he lähes poikkeuksetta näyttävät olevan, he ovat nimittäin kaikkien

sellaisten pyrkimysten suhteen tarkkoja, jotka tähtäävät valtionjohdon vieläkin suurempaan keskittämiseen. Heidän federalistinen herkkätunteisuutensa on jopa niin vahva, että pienetkin toimenpiteet, jotka Wienin keskushallinnossa on valtion yhteisen edun nimissä päätetty heidän mielipidettään kysymättä, vaativat heiltä todella paljon ymmärrystä ja käyvät todella heidän luonnolleen.

Osavaltioiden poliitikot saisivat tuntea keskittyneisyyden varjopuolet vielä intensiivisemmin, jos Itävalta olisi integroitu EU:hun. Sillä Euroopan Unionin jäsenenä Itävallalla olisi EU-piirikunnan ainoastaan rajoitettu valtaoikeus, ja jokaisella yhdeksällä osavaltiolla — loogisena seurauksena — vain EU-alipiirikunnan vähäinen suvereenius.

Joka tapauksessa voi lähes varmasti laskea sen varaan, että Euroopan keskitetty valtakeskus, Brysselissä sijaitseva EU:n hallituskeskus, tulisi tekemään huomattavasti enemmän Itävallan osavaltioiden federalistien nimenomaisen tahdon vastaisia ylhäältä tulevia päätöksiä, kuin Wienin itsehallinnollinen keskushallitus on koskaan tehnyt.

Eli: Niillä maapäiväpoliitikoilla, jotka aina ovat valittaneet sitä, kuinka kestävä on, että niin monet heidän osavaltiotaan koskevat päätökset tehdään heiltä kysymättä, olisi EU-Itävallassa omalla valta-alueellaan varmasti vielä vähemmän sanottavaa kuin tämänhetkessä Itävallassa.

Ei kuitenkaan ole olemassa yhtäkään kuvernööriä, kansleria eikä tietääkseni yhtäkään maapäiväedustajaa, joka ei olisi valmis marssimaan liehuvin lipuin Brysseliin vaihtaakseen siellä Itävallan suhteellisen lievän keskushallinnon EU:n perin keskitettyyn valtajärjestelmään. Eihän sellainen ole normaalia!

Tämä kaikkien maapäiväpoliitikkojen täysin perustelua vailla oleva tarve liittyä Euroopan Unioniin ei kuitenkaan ole järjettömyyden huippu. Itävallassa on sellaisten poliitikkojen

ryhmä, joiden läpätunkevaa vaatimusta EU:hun liittymisestä on vieläkin vaikeampi järkevästi perustella: säätypoliitikot.

Esimerkiksi mies, joka työntekijöiden ja työnantajien ylimpänä edunvalvojana on käytännössä kaikkien maan palkansaajien poliittinen suojelija: Itävallan ammattiyhdistysten liiton puheenjohtaja **Fritz Verzetnitsch**.

Hänen mielestään Euroopan Unionin taloudellinen superliberalismi ei voi tarpeeksi nopeasti ottaa valtaa Itävallasta, vaikka hänelle on itsestään selvää, että silloin köyhemmistä EU-maista hyvinvointivaltio Itävaltaan joukoittain saapuvat vierastyöntekijät vievät oman maan työntekijöiltä, siis hänen jäseniltään, työpaikat.

Seurauksena on yleisen palkkatason lasku sekä asuntojen vuokrien tuntuva korotus. Nämä puolestaan enemmän kuin tasoittavat odotettavissa olevan muiden elinkustannusten laskun mukanaan tuoman minimaalisen edun.

Yhtä avoimesti vastoin omien jäseniensä etua EU-kysymyksessä toimii Itävallan talouselämän säätyedustuksen johtaja, liittokamarin puheenjohtaja **Leopold Maderthaler**. Sillä hänkin on innokkaasti ajamassa Itävaltaa Euroopan Unioniin, vaikka hän on tarpeeksi realisti tietääkseen, että suurin osa hänen jäsenistään on pieniä ja keskisuuria yrittäjiä, jotka EU:ssa joutuisivat tappavaan kilpailuun ylikansallisten konsernien kanssa. Tukea he eivät saisi, koska EU:ssa ei tueta yrityksiä, joiden kilpailukyky on heikko; tukeminen on jopa täysin kiellettyä.

Kauimpana siitä, mikä yleensä ymmärretään oman ammattiryhmän edunvalvonnaksi, on luultavasti maatalouden poliittisen johtajan, Itävallan maalaisliiton puheenjohtajan, **Georg Schwarzenbergerin**, suhtautuminen. Hän ei nimittäin kavahda suostuttelemasta jäseniään olemaan vastustamatta Itävallan liittymistä Euroopan Unioniin, vaikka EU hänen kannaltaan on jättimäinen maatalouden massakeskitysleiri,

jossa joka tunti 30 maanviljelijää joutuu pakosta lopettamaan toimintansa. Eli joka toinen minuutti kuolee yksi maatila.

Tämän lisäksi tulevat kaikki näiden kolmen ammattiyhdistyksen johtoasemissa olevat edunvalvojat, jotka eivät vastusta puheenjohtajiaan näiden toimiessa Itävallan saattamiseksi Euroopan Unionin jäseneksi.

Eli: Ei ainoastaan näiden liittojen kärkimiehet, vaan myös eri ammattiyhdistysten puheenjohtajat sekä lukemattomien ammattivaltuuskuntien, ammattikuntien ja toimikuntien esimiehet sekä liitto-, maapäivä- että piiritasolla näkevät tämänhetkisenä tehtävänä omien, suojaansa uskottujen kollegojen, ajamisen EU:hun kuin lampaiden ajamisen kerittäviksi ja teurastettaviksi.

5. LUKU

Kun tarkastelemme näitä asioita samalla kertaa, huomaamme olevamme kertakaikkiaan käsittämättömien ilmiöiden edessä: Itävallan koko poliittinen kerma, siis kaikki valtion johtavat poliitikot, kaikki tärkeät aluepoliitikot ja kaikki vaikutusvaltaiset ammattiyhdistyspoliitikot välittämättä omasta ammatistaan, välittämättä omasta puolueestaan, välittämättä omasta maastaan ja välittämättä omasta uskonnostaan huutavat yhdestä suusta komentaen: "Kohti EU:ta!" Tosin jos Itävalta todellakin kohtaa EU:n, eivät he eivätkä muutkaan ihmiset tunne seurauksia, vaikka oikeastaan näiden virkamiesten tehtävänä on valvoa kaikkien itävaltalaisten etua.

Eihän sellainen todellakaan ole normaalia! Tosin siis epänormaalia vain Matti Meikäläisen näkökulmasta. Siis ihmisen, joka tuntee enemmän omakseen työkaverinsa, puoluetoverinsa, kotimaansa ja uskontonsa kuin mitkään muut asiat, muut ajatukset ja muut ihanteet, joita hän ei siis laske kuuluviksi välittömän elämänpiirinsä luotettavaan ympäristöön.

Tosin sellainen kansalainen, joka omistaa tai edes luulee omistavansa jotakin, joka hänen maailmassaan on arvokkaampaa kuin kuulua mihinkään ammattiin, puolueeseen, kansakuntaan tai uskontoon, ei ehkä ihmettele näiden luonnollisten sitoumusten laiminlyöntiä, jopa täydellistä huomiotta jättämistä.

Siten herää kysymys, missä voi törmätä sellaisiin ihmisiin, jotka unohtavat kokonaan heille läheisimmät ja tärkeimmät intressinsä tavoitellakseen vielä korkeampaa. Tai toisin

muotoiltuna: Onko olemassa järjestöä, jonka jäsenille tietty ideologia on läheisempi kuin heidän oma ammattinsa, puolueensa, kansakuntansa ja uskontonsa?

Sellainen järjestö todellakin on olemassa. Se ei ole kuitenkaan — kuten lukija ehkä liian nopeasti epäilee — uskonlahko. Sillä uskonlahkon jäsenet voivat hyvin asettua ammattinsa, puolueensa ja kansallisuutensa yläpuolelle, mutta eivät koskaan uskontonsa yläpuolelle, sillä kaikista korkein, mitä heillä on, on juuri heidän uskontonsa.

Mutta on olemassa instituutio, jonka ei tarvitse ottaa huomioon tuollaisia asioita: maapallon joka kolkkaan levinnyt vapaamuurarius. Lukijalle selvenee, kuinka helposti vapaamuurariloosin jäsenet asettavat arvonsa aivan uuteen uskoon, kun päästän puhumaan henkilön, joka tällä saralla on ehdottomasti pätevä: tunnetun belgialaisen vapaamuurarin **Goblet d'Alviellan**. Kysymykseen, kuinka hän parhaiten kuvailisi järjestöään, hän vastasi seuraavasti:

"Vapaamuurarit ovat salainen yhdistys, joka kietoo vapaita ja kunniallisia miehiä veljellisellä siteellä, joka on vahvempi ja korkeampi kuin mitkään ammatin, puolueen, kansallisuuden tai uskonnon erot."

Siten on varmaan selvää, että loosiveli — kuten tämän järjestön jäseniä myös kutsutaan — ei ole koskaan niin uskollinen amatille, poliittiselle liikkeelle, isänmaalle ja uskonnolle kuin sellainen kansalainen, jolla ei ole minkäänlaisia yhteyksiä loosiin.

Goblet d'Alviella ei kuitenkaan paljastanut, millainen tämä "veljellinen side" on, johon vapaamuurarius on jäsenenä siinä tavoin kietonut, että he ovat valmiita asettamaan loosin pienen maailmaansa edelle, kaiken muun sellaisen edelle, mitä toiset kansalaiset, jotka eivät kuulu vapaamuurareihin, pitävät maailmassa kaikkein tärkeimpänä. Mutta minä voin antaa tuohon vastauksen.

Vaikken koskaan elämässäni ole nähnyt loosia sisältäpäin, olen kuitenkin tutkinut tämän salaseuran taustaa hyvin tarkasti ja kirjoittanut siitä kolme paljastuskirjaa: *Die legale Mafia* (Laillinen mafia), *Des Teufels Funktionäre* (Pirun virkamiehet) ja *Who is who ohne Maske* (Kuka kukin on ilman naamia). Näissä teoksissa käsittelen myös huolellisesti kysymystä, mitkä salaperäiset voimat sitovat vapaamuurarin järjestönsä vahvemmin kuin esimerkiksi isänmaahansa. Olen tullut siihen tulokseen, että jokaiselle ulkopuoliselle tämä käsittämätön tosiasia on selitettävissä vain vapaamuurareiden todellisella tavoitteella: kaikkien kansojen, rotujen ja kansakuntien integroituminen vapaamuurarien arvojen mukaiseksi yhtenäiseksi maailmanvaltioksi.

Sillä kun luodaan tuollainen yhtenäinen maailmanvaltio, jossa kaikki maapallon ihmiset elävät vapaamuurareiden arvoja noudattaen "vapaudessa, veljeydessä ja tasa-arvossa", on edellytyksenä se, että kaikki kansallisvaltiot ja itsenäisten valtioiden muodostamat kansainyhteisöt katoavat maapallolta.

Niinpä salainen veljeskunta ei tarvitse jäseniä, joille oman isänmaan koskemattomuus on tärkeämpää kuin vapaamuurareiden lopullisen tavoitteen toteutuminen: yhtenäisen maailmanvaltion luominen.

Vielä enemmän: Jokainen vapaamuurari, joka puolustaa kotimaataan, sabotoi salaisen veljeskunnan varsinaisen päämäärän saavuttamista ja näin hänestä tulee väistämättä tämän vihollinen.

Siis: Loosiveli, joka palvelee isänmaataan uskollisesti, pettää vapaamuurareita. Tai vielä selvemmin sanottuna: Sen, joka ei halua pettää vapaamuurarien aatteita, on petettävä oma isänmaansa.

Salaisen veljeskunnan jäsenellä, jonka on valittava vapaamuurariuden tai isänmaansa välillä ja joka syystä tai toisesta

haluaa pitää välinsä vapaamuurareihin hyvänä, ei ole muuta mahdollisuutta kuin päätyä toimimaan kotimaatansa vastaan.

Tämä on päätöksentekotilanne, jonka eteen joutuu esimerkiksi jokainen itävaltalainen vapaamuurari väistämättä päättäessään kannastaan EU-kysymyksessä. Vieläpä sen vuoksi että EU on sekä tyypillinen vapaamuurareiden luomus että tyypillinen vapaamuurareiden instituutio.

Niin, voidaan melkein sanoa, että EU on ymmärrettävä vapaamuurarien tien virstanpylväänä matkalla maailman kaikkien valtioiden integroitumiseen. Siten ei ole sattuma, että EU:n henkinen isä oli tavattoman toimelias ja ideoita pursua-va vapaamuurari: Pan-Eurooppa-liikkeen perustaja kreivi **Richard Nikolaus Coudenhove-Kalergi**.

Vaikka jo tuolloin poliittinen kehitys näytti merkkejä aivan toisenlaisesta suunnasta, tämä japanilaisen kanssa naimisissa oleva itävaltalainen diplomaatti teki jo vuonna 1925 havainnon, että vapaamuurareiden yhtenäinen maailmanvaltio toteutunee: jokainen suuri kansainvaellus alkaa ihmisistä, jotka ovat syystä tai toisesta pakolaisia, ja heitähän on jo tämän päivän Euroopassa. Näin yksirotuiset kansanyhteisöt voivat toimia — käyttäekseni ajanmukaista ilmaisua — monikulttuurisena yhteiskuntana.

Kirjassaan *Praktischer Idealismus* (Käytännön idealismi) tämä ideologinen EU:n edellekävijä kuvailee myös tarkasti, millainen hänen käsityksensä mukaan olisi tuollaisen kansojen sekamelskan toivottava lopputulos rodullisessa mielessä: euraasia-negroidinen sekarotu. Siis ihmistyyppi, joka olisi eurooppalaisten, aasialaisten ja neekereiden rodullinen sekoitus.

Jo tarkasteltaessa EU:n lippua, jossa on viisisakaraiset tähdet sinisellä taustalla, käy ilmi, että Euroopan Unioni on salaisen veljeskunnan luomus. Sillä sininen on vapaamuurarin vaatetuksen väri, ja pentagrammi, siis viisisakarainen tähti,

on salaisen veljeskunnan yleisin edustusmerkki ulospäin ja siten tavallaan sen "kansallisuusmerkki".

Yksi selvä todiste vapaamuurareiden hallitsevalle osalle Euroopan Unionissa on se tosiasia, että EU:ssa jokaisen poliittisen liikkeen edustajat tulevat keskenään loistavasti toimeen. Kotimaissaan heidän välillään on eri ideologinen maailma, ja niinpä he ovat tuon tuosta keskenään tukkanuottasilla. Näin liberaalit, sosialistit ja kristillis-demokraatit.

Ainoa paikka, jossa tuollaisten vastakkaisten maailmankatsomusten edustajat samalla tavoin kohtaavat toisensa so-puisasti, istuvat vierekkäin mallikelpoisen rauhallisesti ja jopa loputtoman pitkien keskusteluiden jälkeen eroavat riitelemättä, on nimittäin loosi.

Sisäpiireissä ei epäillä enää ollenkaan, ettei Euroopan Unioni kaikkine puolueineen ja sen johtoelimissä edustettuine valtioineen olisi kansainvälisen vapaamuurariuden oikea tyyssija. Niinpä Italian suurin viikkolehti *Famiglia Cristiana* kertoo 26. syyskuuta 1991, että "vähintään viisi seitsemästä EU:n sosiaalidemokraattisesta ulkoministeristä kuuluu vapaamuurareihin".

Vapaamuurareiden määrä EU-poliitikkojen parissa on tuskin pienempi liberaalien keskuudessa, joiden joukkoon salaisen veljeskunnan on erittäin helppoa soluttautua. Vaikkei uskoisi, voidaan vapaamuurareiden salaisen katon alla olettaa piileskelevän peräti kristillis-demokraattisten EU-poliitikkojen, joiden jo uskonnollisista syistä ei niinkään pitäisi veljeillä ateististen vapaamuurareiden kanssa eikä varsinkaan niiden, joilla on sananvaltaa.

Yleisön tietoon tuskin tulee lähitulevaisuudessa, missä määrin vapaamuurarit ovat valloittaneet EU:n Brysselissä sijaitsevan mahtikeskuksen yksittäiset kerrokset. Sen puolesta puhuu jo pelkästään brittiläisen Labour-kansanedustajan

Terence Pittin EY-parlamentille keväällä 1985 tekemän vaatimuksen epäilyttävä kulku.

Tämä vapaamuurariutta kritisoiva eurovaltuutettu Birminghamista vaati nimittäin Euroopan Yhteisön parlamenttia selvittämään, kuinka hälyttävästi "vapaamuurarit ja salaliitot" olivat "levinneet" EY:n sisälle. Hän vaati myös tarkistamaan huolestuttavat selonteot, "joiden mukaan korkeita EY-virkamiehiä, mukaanlukien EY-parlamentin jäseniä ja muutoin sen palveluksessa olevia henkilöitä kuuluu vapaamuurareihin".

Miettiessään vapaamuurareiden ylivaltaa EY:n päätöstä tekevissä elimissä lienee rohkeudestaan tunnettu Labour-kansanedustaja käsittänyt pian uhkarohkean yrityksensä toivottomuuden ja vaarallisuuden: hän veti itse anomuksensa takaisin.

Tuollaista anomusta voidaan pitää turhana, kun käytännöllisesti katsoen koko lehdistö toteaa hiljaa itsekseen, kuinka tavattoman suuri vaikutus vapaamuurareilla on ylipäättänsä arkipäivään ja kuinka heillä on valtavat voimakeinot, joilla he riisuvat aseista vaarallisiksi käyvät vastustajansa.

On kuitenkin hyvin tärkeää selvittää, mitä salainen veljeskunta todellisuudessa on tai paremminkin, mihin järjestöjen kategoriaan vapaamuurarius tulee oikeammin luokitella. Se ei nimittäin koskaan ole sitä, mitä se on julkisuudessa muka vaatimattomana aina sanonut olevansa: diskreetti yhteiskunta, johon erilaiset ideologiat löytävät tiensä ja muodostavat näin ilman ennakkoluuloja käsityksensä kaikkein parhaimmasta maailmasta.

Se on vielä enemmän kuin salainen yhdistys, salaseura, jonka jäsenet muodostavat "veljeskuntaketjun" voidakseen lähestyä helpommin salaliittoutuneena yhteisönä julkisuudelta huomaamatta yhteiskuntapoliittisesti mielenkiintoisimpia tilanteita ja kaikkia elämänalan avainasemia.

Sillä vapaamuurarius on juuri sitä, mitä se itse uppinkaisesti kieltää olevansa yrittäessään kääntää julkisuuden kiinnostuksen itsestään pois: puolue. Se on epäilemättä puolue, sillä se harjoittaa sitä, mitä vain yhdistykset, joilla on puolueen status, harjoittavat: politiikkaa.

Salaisen veljeskunnan päämäärä ei ole ainoastaan politiikka vaan peräti ylimmän tason politiikka. Se seuraa nimittäin poliittista tavoitettaan, joka ei voisi olla poliittisempi eikä korkeammalle asetettu kuin se jo on: kaikkien kansojen, rotujen ja kansakuntien integroiminen yhdeksi ainoaksi maailmanvaltioksi, jossa on yhtenäinen väestö, yhtenäinen rotu ja yhtenäinen kansakunta.

Siten vapaamuurarius on tarkalleen puolueen prototyyppi. Jo vuonna 1717 perustettuna järjestönä se on jo ainakin näin tosiasioihin perustuen todennäköisesti jopa maailman ensimmäinen klassinen puolue. Kaikki muut suurten poliittisten liikkeiden — liberalismi, sosialismi, konservatismi — puolueet ovat ilmestyneet mukaan kuvioihin huomattavasti myöhemmin.

Esimerkiksi Itävallan sosiaalidemokraattinen työväenpuolue (SDAP) perustettiin vasta 1850-luvun jälkeen ja Ison Britannian työväenpuolue, Labour Party, vasta vuonna 1900.

Siis: Vapaamuurareiden puolue oli ollut jo monen vuosikymmenen ajan aktiivinen, kun sen kilpailijat, kaikki muut merkittävät puolueet, eivät olleet vielä ilmestyneet maailmankartalle. Kaikki muut siis vielä nukkuivat, mikä pakosta loi salaiselle veljeskunnalle merkittävän etulyöntiaseman.

Kuitenkin tämän puolueen kaikista tärkein etu oli ja on se, että se on jotakin sellaista, mitä mitkään toiset puolueet eivät ole eivätkä koskaan voi ollakaan: salapuolue. Puolue, joka pitää salassa todellisen toimintansa. Sitä ei myöskään voi millään hetkellä kukaan häiritä sen toteuttaessa suunnitelmiaan.

Se mitä vapaamuurareiden puolue on saavuttanut näkyvämmäksi tekevällä superhupullaan ja siten kiittänyt muiden puolueiden ja järjestöjen ohitse, on ymmärrettävissä vain, kun esitetään seuraava kysymys: Kuinka salainen veljeskunta onnistuisi laajentamaan valtaansa, jos se ei voisi piiloutumalla suojata itseään julkisuudelta?

Silloin sitä nimittäin välteltäisiin ja boikotoitaisiin joka suunnalta vähintään yhtä paljon kuin mitä tahansa yhteiskunnan taistelevaa ryhmää, jonka epäiltäisiin hyvin organisoituna eliittinä haluavan salaisen solidaarisuuden pohjalta kova kovaa vasten kahmia itselleen kaiken vallan.

Siis samalla tavoin kuin esimerkiksi vaarallisena älymystöpetona pidettyä johtoryhmää taloussektorin saralta: maailmanlaajuisesti levinnyttä Scientology-yhdyskuntaa, josta lukija on varmasti jo kuullut.

Jotta lukija saisi kuvan siitä, kuinka vihamielinen on tämä järjestö, joka toisin kuin vapaamuurarit ei ole salainen, luen artikkelin, joka on julkaistu 11. heinäkuuta 1992 Kurierissa. Tämän päivälehdessä Bonnin kirjeenvaihtaja **Georg Fürböck** kirjoittaa seuraavaa artikkeleissaan Scientologien yritysverkko ja Arveluttava laho haluaa päästä osalliseksi entisistä DDR:n yrityksistä:

"Liian aikaisin iloittu: **Gerhard Haagin** (39) suunnitteleman rakennusteräskonsernin aika on ohi. Hänen mahdolliset kumppaninsa, Berliinin Treuhand-virasto (THA) ja Krupp ottavat etäisyyttä. **Haagin** mutka matkassa: Stahlbautechnik Neckar GmbH Altbachin omistaja on scientologi. Ei mikään tavallinen arveluttavan lahon jäsen vaan niin kutsuttu patruuna. Hän kuuluu maksaneen noin 250 000 dollaria sotakassaan, jota käytetään scientologien vastustajien torjumiseen.

Melkein liian myöhään THA veti hätäjarrusta myydessään itäsaksalaista yritystään Stahlbautechnik Elbeä. Kauppasopimusta lykättiin, kertoi THA:n puheenjohtaja Kurierille.

Myös Krupp on keskeyttänyt kauppaneuvottelunsa **Haagin** kanssa Berliinissä sijaitsevasta Krupp Baustahl GmbH:sta. Pappi **Thomas Gandow**, Berliinin ja Brandenburgin evankelis-kirkon valtuutettu, kertoo: Hän (**Haag**) ja hänen yhtiönsä kuuluvat scientologien yritysten maailmaninstituuttiin (World Institute of Scientology Enterprises eli WISE:een, taloudelliseen scientologiarmeijaan).

Scientologien järjestön, jonka jäsenmäärän arvioidaan maailmanlaajuisesti olevan viidestä seitsemään miljoonaan, joista noin 200 000-300 000 on Saksassa, perusti amerikkalainen tieteiskirjailija **L. Ron Hubbard**.

Floridassa sijaitsevalla keskuksella on kolme tukipilaria: CHURCH (Kirkko) myy kursseja ja järjestää koulutusta päättä huimaaviin hintoihin, SOCO (Social Coordination) pyrkii soluttautumaan yhteiskunnallisiin laitoksiin ja WISE on taloudellinen ja tuottoisin haara. Tuhansine jäsenineen yli 22 maassa WISE saavuttaa yhä enemmän vaikutusvaltaa yhteiskunnassa, sanoi scientologi **Marc Yager** Lausannessa 5. lokakuuta 1990.

Uskonto ja taloudellinen järjestäytyminen ovat läheisesti yhteydessä toisiinsa, vaikka julkisuudessa ei asiaa myönnetäkään. On olemassa suunnitelma toiminnan ulottamisesta liike-elämään. Seuraavassa siitä otteita: Hakeudu hyvintoimivan liikkeen palvelukseen. Käänny korkeimman johtajan puoleen ja levitä scientologiaa. Paikallista SP:t (Suppressive Persons = scientologeja häiritsevät henkilöt) järjestössä ja heitä heidät ulos.

Scientologeista eronneelle **Norbert Potthoffille** scientologia on enää vain tavaramerkki, aivan kuin Coca-Cola, eikä mikään uskonto. **Potthoff** kertoo: Se on hyvin perverssissä muodossa oleva järjestö. Ihmisiä tarkastellaan toimivina koneina ja scientologeja pidetään yli-ihmisinä, jotka haluavat valloittaa maailman ja hallita sitä.

Vaikutusvaltaa pyritään saamaan sekä taloudessa että politiikassa. Kristillis-demokraattinen puolue (CDU) tunnisti vaaran. Joulukuusta 1991 lähtien on olemassa päätös, jonka mukaan CDU:n jäsen ei saa kuulua scientologeihin."

Näin itävaltalaisen Kurier-päivälehden artikkelissa, josta lukija huomaa, että ihmiset pyrkivät suojautumaan järjestöis-sään scientologiien soluttautumisesta vastaan pelkästään siitä syystä, että jokaisen korvaan on jo kantautunut tämän niin kutsutun lahkun valtaaanpääsusuunnitelmien vaarallisuus.

Tästä syystä myös Saksan kristillis-demokraattinen puolue on päättänyt kaiken varalta evätä jäsenyytensä niiltä, jotka tahtovat kuulua myös näihin huonon maineen saaneisiin scientologeihin.

Tällaisiin varotoimiin ei varmaankaan olisi ryhdytty, jos vallannäköiset scientologit olisivat voineet pitää salassa laajentumistoimintansa vapaamuurareiden tapaan.

Sillä kristillis-demokraattinen puolue ei ole koskaan edes harkinnut kieltävänsä jäseniään kuulumasta vapaamuurareihin, vaikka tuollainen kaksoisjäsenyyden kieltö olisi monin tavoin puolusteltavissa.

Sillä scientologiien taito hivuttaa jäseniään suunnitelmien mukaisesti valtakeskuksiin on salaisen veljeskunnan vastaa-vaan taitoon verrattuna aliarvioimattakin aivan naurettava.

Niinpä tämä mukamas niin vaarallinen joukko tuskin pystyy sellaiseen poliittisesti uskaliaaseen tekkoon kuin solutta-maan jäseniään täysin huomaamatta CDU:n riveihin.

Mutta vapaamuurareiden salapuolueelle ei olisi mikään mahdottomuus soluttautua kristillis-demokraattiseen puolueeseen alhaalta ylös kenenkään vapaamuurareihin kuulumatto-man CDU:n toimihenkilön, saati sitten paha aavistamattoman julkisuuden, saamatta tietää siitä.

Ja siitä syystä, että salaisen veljeskunnan salaisten johtaji-en salassapito toimii niin täydellisesti, että edes sen omat

jäsenet eivät tiedä, missä osissa maata ja koko yhteiskuntaa tämän vapaamuurareiden salapuolueen johdolla on näkymättö-mät valtasormensa pelissä.

6. LUKU

Vapaamuurarit on nimittäin maailman ainoa puolue, joka on kyennyt loittonemaan puoluepohjasta siinä määrin, että asteikossa alhaalla olevat eivät edes aavista, puhumattakaan siitä, että tietäisivät, mitä ylemmällä tasolla olevat tosiasiasuunnittelevat ja ennen kaikkea mitä nämä todella puuhaavat.

Ei edes äärimmäistä johtajanvaltaa korostavalla Saksan kansallissosialistisella työväenpuolueella (NSDAP) tai yhtä fasistisesti organisoidulla Neuvostoliiton kommunistisella puolueella (NKP) ollut valtakeskuksissaan diktatuurinsa huippuhetkillä vapaamuurareiden salapuolueen aina hyödyntämää autoritääristä organisaatorakennetta.

Tämänkaltaisen organisaation merkityksen poliittisessa elämässä voi luonnollisesti ymmärtää vain, kun tämän joka suhteessa ainutlaatuisen puolueen organisaatiota koskevat tärkeimmät tiedot ja toiminnot ovat jossain määrin tiedossa.

Tärkeää on ensinnäkin tietää, että vapaamuurareiden salapuolueen (Geheimpartei der Freimaurerei, jonka puolueyhennene olisi GPdFM) jäsenet ovat poikkeuksetta toimihenkilöinä toimivia järjestön jäseniä. Eivät kuitenkaan lain mukaan, sillä myös salaista veljeskuntaa koskee yhdistyslaki, jonka mukaan toimihenkilöitä ovat vain viranomaisille ilmoitetut loosin johtokunnan jäsenet.

Vapaamuurareiden salapuolueen jäsenet eivät siten ole de jure, vaan de facto; he ovat siis todellisuudessa toimivia, eivät muodollisia toimihenkilöitä. Kaikki loosiin kuuluvat ovat näin ollen vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilöitä. Näin siksi että verrattuna muiden puolueiden jäseniin

he myös suorittavat yhdistykselle palveluksia antamansa taloudellisen tuen lisäksi.

Jäsenen aseman tämän organisaation hierarkiassa määrää hänen muurariuden asteensa, jonka hän voi saavuttaa jäsenyytensä aikana noudattamalla tiukasti tarkoin määriteltyjä ohjeita. Organisaatiossa on yhteensä 33 astetta. Ensimmäiset kolme astetta luetaan alempaan asteeseen, ja kaikki sen ylittävät asteet ovat ylempää astetta.

Tarkkaan ottaen 30. asteen ylittävät astejohtajat muodostaisivat ylimmän asteen, domeenin, koska salaisen veljeskunnan varsinainen johto on tavallisesti annettu ylimmät asteet saavuttaneiden käsiin.

Sovellettuna perinteiseen puoluearvojärjestykseen vapaamuurareiden salapuolueen organisatorinen arvorakenne ja toiminnallinen jakautuminen näyttää astesäännöstön valossa seuraavanlaiselta:

Alimmat kolmen ensimmäisen asteen loosit edustavat niin sanottua salapuolueen paikallis-, piiri- tai aluejohtoa. Ylemmän asteen loosit 29. asteeseen saakka muodostavat vapaamuurareiden salapuolueen organisatorisen rungon. Salapuolueen ylimmän asteen vapaamuurareita edustavilla johtoelimillä on käytännössä suvereeni valta-asema, jota voidaan verrata NKP:n politbyroon ja pääsihteeristön asemaan **Stalinin** totalitaarisella valtakaudella.

Vapaamuurareiden ylimmällä johdolla on jopa jotain, mitä ei ollut edes **Stalinilla** ja hänen esikunnallaan, nimittäin takuu siitä että puolueväen kapina ei ole missään tapauksessa mahdollinen. Puolueen rivisotilaat eivät nimittäin pysty tähän yksinomaan sen vuoksi, että he eivät ollenkaan tiedä, keitä vapaamuurareiden salapuolueen yleisesikuntaan todellisuudessa kuuluu.

Niinpä alemmat loosiveljet eivät tunne ylempiään, sen sijaan nämä tuntevat heidät. Ylemmän asteen muurarien on

pysyttävä tuntemattomina yhtä lailla kolmen ensimmäisen asteen vapaamuurareilta kuin järjestöön kuulumattomilta "maallisessa" maailmassa. Sen tähden heitä on mitä ankarimmin kielletty käyttämästä arvonsa mukaista loistolosin pukua muualla kuin samanarvoisten seurassa.

Näin ollen de facto -politbyroon johtava jäsen voi olla kolmen ensimmäisen asteen loosissa vieraana, ilman että kukaan "veljistä" huomaa, mikä korkea toimihenkilö heidän joukossaan on.

Tämä ehdoton puoluejohdon anonyymiys takaa pakostakin koko vapaamuurareiden puoluejohdolle parhaimman mahdollisen immunitetin. Selväkielisesti sanottuna vapaamuurareiden salapuolueen korkeisiin toimihenkilöihin ei puoluepohjalta voida päästä millään tavoin käsiksi, koska he eivät puolueen tehtävissä toimiessaan ole edes tavoitettavissa, puhumattakaan siitä että heitä vastaan voisi hyökätä.

Kun ottaa huomioon sen, että vapaamuurareiden puolueen ylempi ja alempi taso ovat täysin irrallaan toisistaan, herää pakostakin kysymys, miten sellaisessa organisaatiossa käskyjen jakaminen toimii. Koska salapuolueen ylin johto on täysin erillään käskyjen vastaanottajista, se ei voi antaa mitenkään selviä määräyksiä, joita ilman ei edes huippuunsa organisoitu puolue pysty selviytymään.

Eiväthän salapuolueen alemman tason de facto -toimihenkilöt ole suinkaan ajatustenlukijoita, jotka kykenisivät käsittämään, mitä konkreettisia toimia puolueen johto suunnittelee ja mitä heidän odotetaan tekevän.

Salaisen veljeskunnan nerot ovat kuitenkin jo aikoja sitten löytäneet tähän ongelmaan ratkaisun, joka on osoittautunut toimivaksi. Ratkaisuna on vapaamuurareiden salaohjejärjestelmä.

Tämän järjestelmän toimivuus perustuu siihen, että vapaamuurareiden salapuolueen toimeenpanevat elimet saavat

yksiselitteisesti ymmärrettäviä ohjeita tietämättä, keneltä ne tulevat, eikä — mikä on vähintäänkin yhtä tärkeää — julkisuudessa tiedetä salaisesta yksisuuntaisesta kommunikaatiosta.

Tähän päästään vain, kun huippusalainen ohjeidenanto-prosessi tapahtuu vapaamuurareiden salapuolueen organisaation ulkopuolella eikä sen sisällä. Esimerkiksi kansainvälisen bilderbergeliitin vuotuisen kokoontumisen puitteissa.

Bilderbergkokoukset, joihin järjestäjät ovat huolella valinneet eliittiä Yhdysvalloista, Kanadasta ja Euroopasta, eivät ole mitään muuta kuin vapaamuurareiden salaohjekonferensseja.

Tämä ei selity ainoastaan sillä, että vapaamuurareiden keskustelut ovat jostain käsittämättömästä syystä salaisia. Huolimatta esityslistan päivänpolttavista kysymyksistä bilderbergkokouksen osanottajat tulevat myös toimeen keskenään loistavasti, vaikka he — poliittisesti kirjavana liberaalien, sosialistien ja konservatiivien joukkona — edustavatkin eri ideologioita, minkä vuoksi he hyvinkin usein joutuvat julkisuudessa tukkanuottasille toisinajattelevien kanssa.

Ainoa paikka, missä näin vastakkaiset maailmankatsomukset omaavat henkilöt kohtaavat toisensa yhtä sulassa sovussa, istuvat rauhallisesti vieretysten ja eroavat toisistaan pitkien keskustelujen jälkeen ilman riitaisuuksia, on nimittäin vapaamuurarien loosi.

Käskyjen jakaminen toimii siis seuraavalla tavalla: vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilöihin lukeutuvat saavat vapaamuurareiden salaohjeet luotettavilta esitelmöitsijöiltä, jotka esitelmöivät neutraalisti maailmanpoliittisesta tilanteesta ja siitä johtuvista ajankohtaisista ongelmista. Puheisiin on kohdistetusti verhottuna salaohjeet, joita johtavat ylempien tai ylimpien asteen muurarit eivät voisi antaa vaarantamatta ankarasti varjelemaansa toiminnan salassapysymistä.

Niiden joukossa, jotka näin peiteltyä kiertotietä vastaanottavat vapaamuurareiden johdon salaohjeet siitä, kuinka heidän on poliittisesti oikein toimittava, on myös Itävallan tasavallan nykyinen liittokansleri **Franz Vranitzky**. Hänet kutsutaan kaikkiin bilderbergkokouksiin, eikä hän myöskään laiminlyö osallistumisestaan niihin.

Tämä mies, jota olen kirjassani *Who is who ohne Maske — Das wahre Gesicht der Freimaurerei* (Kuka kukin on ilman naamiota — vapaamuurariuden todelliset kasvot) kuvannut, on nimittäin vain muodollisesti Itävallan sosiaalidemokraattisen puolueen puheenjohtaja; todellisuudessa hän on vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilö. Siinäkin tapauksessa että hän ei kuuluisi mihinkään loosiin — mitä en myöskään pidä poissuljettuna. Vapaamuurareiden salapuolueessa, kuten missä tahansa puolueessa, on mahdollista toimia tärkeässä tehtävässä olematta välttämättä organisaation virallinen jäsen.

Itävallan liittokanslerille on tärkeää, ettei suuri yleisö saa tietää tästä vapaamuurarien salaohjeisiin liittyvästä siteestä, joka yhdistää hänet hänen todelliseen puolueeseensa. Tiedän omasta kokemuksestani sen, miten pitkälle hän on valmis menemään varjellakseen tämän totuuden joutumista julkisen keskustelun kohteeksi.

Minulle tarjoutui nimittäin mahdollisuus asettaa koetukselle Itävallan hallituksen nykyinen johtaja ja katsoa kuinka hän reagoi, kun hän joutuu kohtaamaan tämän tosiasian pienen julkisen piirin keskellä. Provokaatiivälineenä toimi "etsintäkuulutus", jonka minä olin tehnyt ja jota Kansalaisturvakomitea, jonka puheenjohtaja minä olen, jakoi vuoden 1992 keväällä.

Tämän lentolehtisen otsikkona oli: "Onko **Franz Vranitzky** bilderbergryhmän salainen agentti?" Suurehkon liittokansleria esittävän valokuvan alla oli kuvateksti: "Tämän

miehen salainen osallistuminen erittäin salassa pidettyihin kansainvälisiin yksityiskonferensseihin antaa huolestuneille kansalaisille yhä enemmän aihetta arvailuihin." Nämä arvailut olivat luettavissa kuvan vieressä olevasta tekstistä, joka kuului seuraavasti:

"Syrjäiseen paikkaan, joka kerta eri maahan, kokoontuu vuosittain ilman julkisuutta noin sata maailman vaikutusvaltaisinta ja mahtavinta henkilöä erittäin luottamukselliseen tapaamiseen. Nämä ovat bilderbergiläisiä. Sisäpiiriin kuuluvat käyttävät tätä nimitystä, koska he tapasivat ensimmäisen kerran vuonna 1954 Bilderberg-nimisessä hotellissa hollantilaisessa Oosterbeekin kaupungissa.

Tämä suppea piiri, johon kuuluu korkea-arvoisia poliitikkoja, tärkeitä talousjohtajia, vaikutusvaltaisia ammattiyhdistysmiehiä, nimekkäitä tiedemiehiä, korkea-arvoisia sotilashenkilöitä ja arvovaltaisten tiedotusvälineiden edustajia, pitää mitä suurimmassa määrin kiinni diskreettiydestä, minkä vuoksi konferenssiin osallistujien nimet saa tietoonsa vain kiertoteitse.

Ei ollut siten ollenkaan helppoa saada tietoonsa, ketkä osallistuivat viimeisimpään Itävallassa pidettyyn kokoukseen, jonka pitopaikkana oli vuonna 1989 Interalpenhotel-niminen hotelli Telfsissä Tirolissa. Kokoukseen osallistuivat muun muassa seuraavat huipputason merkkihenkilöt: entinen Yhdysvaltain ulkoministeri **Henry Kissinger**, joka on pysyvä erityisneuvonantaja vaikeissa kansainvälisissä kysymyksissä, Saksan liittokansleri **Helmut Kohl**, Maailman luonnonsäätiön johtaja **Edinburghin herttua prinssi Philip**, italialainen teollisuuspohatta ja Fiatin johtaja **Giovanni Agnelli** sekä rahamaailman ja maailmanpolitiikan näkymätön mahtimies **David Rockefeller**.

Kaikki keskustelut käydään suljettujen ovien takana. Myös lehdistöä koskee täysi tietosulku. Bilderbergiläiset

neuvottelevat siis salaisissa kokouksissaan jostakin, josta laaja yleisö ei saa tietoa. Ja näin ollen voidaan syystä epäillä, että näiden kokoontumisten yhteydessä tehdään maailmanpoliittisesti merkittäviä päätöksiä, esimerkiksi Euroopan integraatiosta.

Myös **Franz Vranitzky** ottaa hämmästyttävän innokkaasti osaa näihin yksityiskonferensseihin. Ei ainoastaan siitä lähtien, kun hänestä tuli hallituksen jäsenen talousasiain ministerinä ja liittokanslerina, vaan hän osallistui niihin jo siihen aikaan, kun hän oli pelkästään Luottolaitoksen ja Osavaltioiden pankin johtaja.

Tästä tosiasiaista useimmilla itävaltalaisilla ei ole aavistustakaan. Ne harvat kansalaiset, jotka tietävät tästä, tekevät siksi ymmärrettävän kysymyksen, mitä tekemistä Itävallan hallituksen johtajalla on yleensä tässä seurassa ja ennen kaikkea, mikä tehtävä hänellä on siellä.

Jospa hänen tehtävänä onkin vain toimia pienen valtion käskyjen vastaanottajana ja pelkästään auttaa kansainvälisen valtopoliittikan toteutumisessa, jossa Itävallan etua ei oteta huomioon.

Tämän olettamuksen puolesta puhuu paljolti kauttakulкусopimus, jonka maamme edustajat jo ennen kansanäänestystä Euroopan Unioniin liittymisestä allekirjoittivat kuuliaisesti, ja samalla Itävalta antoi käsistään ainoan valttikorttinsa, joka sillä olisi ollut EU-neuvotteluissa."

Tätä lentolehtistä lähetettiin kohdistetusti noin 50 000 kappaletta, joista jo yksinomaan 18 000 kappaletta meni kaikkiin postiosoitteisiin Wienin ensimmäisen piirin alueella jossa ei sijaitse ainoastaan liittokanslerin virasto vaan jossa toimivat myös Itävallan valtionhallinnon tärkeimmät laitokset.

Siten koko Itävallassa vaikuttavien eri alojen mielipidemuokkaajien lisäksi tämän "etsintäkuulutuksen", jonka otsikkoa "Onko **Franz Vranitzky** bilderbergryhmän salainen

agentti?" ei voinut olla huomaamatta, saivat käsiinsä valtionhallinnon korkean tason virkamiehet, mukaanluettuna hallituksenjohtajan lähipiiri.

Tästä julkisesta kohusta huolimatta liittokansleri ei esittänyt pienintäkään vastalauseita provosoivan lentolehtisen vuoksi. Ei seurannut minkäänlaista pyyntöä lentolehtisen takavarikoimiseksi, ei myöskään tilanteen vaatimaa syytöstä eikä edes jonkinlaista väitteiden kumoamista.

Itävallan tasavallan liittokansleri **Franz Vranitzky** jätti vastarintaa tekemättä nämä hänelle enemmän kuin häpeälliset epäilyt niskoilleen ilmeisesti juuri siitä syystä, ettei halunnut lisätä vettä myllyyn ja herättää siten suuren yleisön huomiota. Syytösten mukaan hän ei todellisuudessa edustaisi omaa maataan ja kansaansa vaan olisi mitä suurimmassa määrin kyseenalaisen vieraan vallan salainen agentti.

Jo tämä käytös osoittaa, miten paljon tälle miehelle merkitsee se, ettei piinallinen totuus hänen bilderbergkonferenssiin osallistumisensa tarkoituksesta pääse julkisuuteen. **Franz Vranitzky** on osallistunut vuosien aikana säännöllisesti bilderbergkonferensseihin ottaakseen epäsuorasti vastaan tietyn poliittisen organisaation korkeimmalta johdolta ajankohdaisia salaohjeita, joiden noudattaminen ajaa ehdottomasti oman maan ja oman puolueen edun ohitse. Tämä poliittinen organisaatio on vapaamuurareiden salapuolue.

Merkillistä kyllä, Itävallan liittokansleri saa apua totuuden salaamiseksi juuri niiltä, joiden luulisi pyrkivän totuuden esilletuomiseen. Liittokansleria tukevat yleisesti paljastushakuiset journalistit ja eritoten nuuskivat toimittajat. He nimitäin vastoin yleisiä tapojaan kiertävät kaukaa kaiken, mikä liittyy bilderbergiläisiin. Tämä koskee myös koko maailman, ei vain Itävallan tiedotusvälineitä.

Kansainvälisen taustoja tutkivan toimiston Coden huomio kiintyi siihen, miksi uteliain kaikista ammattikunnista, report-

terit, käyttäytyy ammattinsa vastaisesti vetäytymällä syrjään. Code suoritti puhelimitse kaksipäiväisen kyselyn Washingtonin, New Yorkin, Lontoon ja Pariisin johtavissa lehtitaloissa saadakseen selville, miksi luotettavat lehdet itsepintaisesti tietien tahtoen jättävät vuotuisen bilderbergkonferenssin vaille huomiota, vaikka tällä asiantuntijapiireissä uskotaan olevan jo kansainväliseen varjohallitukseen verrattavissa olevaa poliittista merkitystä.

Code on julkaissut otteita kyselyn kohteina olleiden huippujournalistien reaktioista numerossa 8/1992. Otan näistä esille vain ne vastaukset, jotka kuvaavat tiedotusvälineiden suhdetta bilderbergiläisiin.

Näin vastasi New York Postin taloustoimittaja **Jenifer Shaw** kysymykseen, miksi heidän lehtensä vaikenee näiden vaikutusvaltaisten herrojen salaperäisistä vuotuisista kokouksista: "Bilderbergiläisetkö? En todellakaan osaa sanoa, keitä he ovat... En usko, että meistä kenellekään on koskaan annettu tehtäväksi raportoida heistä."

Radiotoimittaja **Emil Teron**, jonka Coden kirjeenvaihtaja tavoitti Hollannista, totesi rehellisesti, että päämedioita on pyydetty pitämään näppinsä erossa bilderbergiläisistä. Tämä pyyntö on usein tullut omien päätoimittajien ja julkaisijoiden taholta. Tätä taustaa vasten on siten selitettävissä myös johtavan ranskalaisen L'Express-viikkolehden taloustoimittajan spontaani reaktio, kun hän huusi puhelimeen vain pari sanaa "Les Bilderberger? Oh, non, non, non!" ja katkaisi puhelun heti sen jälkeen.

Vaikutusvaltaisen Englannissa ilmestyvän kansainvälisen Economist-viikkolehden ulkomaantoimittajan **John Grimmin** vastaus osoitti myös avuttomuutta, jolla lehtimiehet yrittävät puolustella käyttäytymistään, kun he ilman syytä vaikenevat tästä poliittisesta mahtikartellista.

Grimmin toteaa vastauksessaan: "Luulen, että bilderbergiläiset ovat voittaneet taistelun salassapysymisestä." Hänen esittämänsä syy lehdistön alakynteen jäämisestä on jokaisen ammattimaisen journalistin mielestä naurettava, sillä hän toteaa: "He ovat piileskelleet niin kauan ja tehokkaasti, että lehdistö on kadottanut heidät kokonaan näköpiiristä."

Lehdistön supernuuskijat ovat tähän mennessä päässeet kaikkien poliittisten järjestöjen jäljille, mikäli jäljittäminen on heitä kiinnostanut. Tämä on onnistunut varsinkin silloin, kun jäljitettävänä on ollut niin korkean tason henkilöistä koostuva yhteisö kuin bilderbergryhmän kansainvälinen paraatimiehistö.

7. LUKU

Eräs asia onkin varma. Syynä siihen että maailmanlehdistö kadotti poliittisista seurapiireistä koostuvan bilderbergryhmän valiopiirin silmistään, ei ole ollut se, että bilderbergiläiset ovat jo niin kauan ja tehokkaasti piileksineet julkisuutta.

Näin voidaan väittää hyvällä syyllä. Joukkoviestimien edustajien joukosta ympäri maailmaa löytyvät nimittäin vapaamuurareiden salapuolueen sekä luotettavimmat että tärkeimmät ulkopuoliset työntekijät: vapaamuurareihin kuuluvat kustantajat, julkaisijat, päätoimittajat ja muut toimittajat, joiden vaativana tehtävänä on toimia niin, että vapaamuurareiden monimutkainen salaohjejärjestelmä toimii myös laajalla alueella kitkattomasti.

Puoluekielellä sanottuna: vapaamuurareiden mediatyöntekijät merkittävässä tietotoimistoissa, uutisaikakauslehdissä, päivälehdissä sekä radio- ja televisioasemilla huolehtivat siitä, että kaikki salapuolueen de facto -toimihenkilöt saavat varmasti puoluejohdon piilokanavien kautta välittämät ohjeet ja todellakin noudattavat niitä.

Jotta salapuolueen luottamushenkilöt medioissa pystyisivät yleensä välittämään salaiset puoluemääräykset, heidän täytyy saada ne ensinnäkin tietoonsa, mikä ei ole yksinkertaista, sillä vaikutusvaltaisimmatkin toimittajat ovat vain hyvin harvoin jatkuvassa henkilökohtaisessa yhteydessä puolueen korkeimpiin salajohtajiin.

Herääkin kysymys, mitä salaisia kanavia pitkin ne lukemattomat vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilöt medioissa, joilla ei ole "valittujen" suoraa linjaa puolue-

een johtoon, saavat tietoonsa salaohjeet, jotka ovat ehdottoman välttämättömiä tietojen eteenpäin toimittamisessa.

Jotkut heistä saavat ohjeensa kuten nykyinen Itävallan hallitusjohtaja **Franz Vranitzky** vuotuisen bilderbergsalakonferenssin yhteydessä.

Antaakseni lukijalle kuvan siitä, ketkä huomattavat journalistit, mistä maista ja minkä tiedotusvälineiden edustajina saavat salapuolueen johdon ohjeet senkaltaisissa tapaamisissa, mainitsen yhdeksän kansainvälisen lehdistön huippunimeä, jotka osallistuivat bilderbergtapamiseen 6.-9. kesäkuuta Baden-Badenissa 1991:

Wall Street Journalin julkaisija **Robert Bartley** Yhdysvalloista, **Conrad Black** Daily Telegraph -lehdestä Kanadasta, Die Zeit -lehden kirjeenvaihtaja **Christoph Bertram** Saksasta, Berlinske Tidenden julkaisija **Aage Deleuran** Tanskasta, Helsingin Sanomien julkaisija **Aatos Erkkö** Suomesta, **Katharine Graham** Washington Postista Yhdysvalloista, Le Point -lehden päätoimittaja **Claude Imbert** Ranskasta, Mandelsbladin päätoimittaja **Ben Knapen** Hollannista ja Die Zeit -lehden päätoimittaja **Theo Sommer** Saksasta.

On olemassa vielä muitakin valikoituja salapiirejä, joissa vapaamuurareiden voimies voi välittää kaikille de facto -toimihenkilöille salaohjeet, jotka salapuolue on huomaamatta tuonut julki ja pannut kiertämään.

Tästä on esimerkkinä kolmen ensimmäisen asteen vapaamuurareiden loosi. Jokaiselle tähän loosiin kuuluvalle lehtimiehelle, joka useimmiten jo ammattinsa puolesta on tarkkavainainen, tarjoutuu riittävästi tilaisuuksia säännöllisten tapaamisten yhteydessä saada selville vapaamuurareiden ylimmän johdon rivimuurareille välitettäväksi tarkoitetut salaiset määräykset.

Voin vahvistaa omasta kokemuksesta, että myös alemman asteen loosi voi olla yhtä hyvä vapaamuurareiden johdon

salaohjeiden välityspaikka kuin ylempiasteinen bilderbergkonferenssi.

Ollessani Kurier-päivälehden sisäpoliittisten asiain toimittajana pystyin käytännössä vertailemaan tässä suhteessa kahta päätoimittajaa, joiden alaisena vuorotellen työskentelin.

Vertailuni kohteena olivat vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilöt **Eberhard Strohal** ja **Hugo Portisch**. **Strohalin** salaisten määräysten tuottoisimpana lähteenä oli luultavasti loosi, **Portisch** puolestaan sai salaiset määräykset osallistumalla bilderbergkokouksiin.

Asiaa jälkeinpäin tarkastellen johtopäätökseni on, että loosissa tietonsa saanut vapaamuurari **Eberhard Strohal** näytti bilderbergryhmään kuuluvan **Hugo Portischin** tavoin hankalimmissakin tapauksissa ja epäselvissä tilanteissa tietävän, mitä salapuolueen johto hänen asemassaan olevalta mieheltä odotti.

Kustantajat, julkaisijat, päätoimittajat ja muut toimittajat, jotka työskentelevät vapaamuurareiden salapuolueelle, eivät ole vain loosien tai hienostoklubien bilderbergiläisten varassa hankkiessaan salaisen puoluejohdon epäsuoria määräyksiä.

Jotta salapuolueen ylin johto pystyy maailmanlaajuisesti ilmoittamaan senhetkiset aikomuksensa kaikille palveluksensa oleville tiedotusvälineille ja silti pysymään tuntemattomana, se on keksinyt aivan erityisen julkaisumenetelmän, joka on hyvin tehokas huolimatta siitä, että se vaikuttaa itsessään ristiriitaiselta. Tämä menetelmä on julkis-salainen tiedottaminen.

Siitä, miten tämä ainutlaatuinen tietojenvälitystekniikka toimii, voidaan lukea sveitsiläisen taustoja tutkivan Memopress-tiedotuspalvelun lehdestä. Julkaisu 1/1992 sisältää Memopressin selonteon, jossa lukee muun muassa seuraavaa: "Ei ole olemassa yksinkertaisempaa, halvempaa ja tehokkaampaa tapaa välittää viestejä kuin salakielinen julkaisemi-

nen laajalevikkisissä valtakunnallisissa sanoma- ja aikakauslehdissä, jotka toimivat osittain liitossa vapaamuurareiden kanssa. Tällaisista lehdistä voidaan mainita esim. New York Times, Washington Post, Welt, Frankfurter Allgemeine, Le Monde, La Stampa, Neue Zürcher Zeitung, El País, The Times, Spiegel, Stern, L'Express, Time.

Maailmanlaajuisen levikkinsä ansiosta sopii New York Timesin ja Washington Post -lehden julkaisema, vuodesta 1887 lähtien Pariisissa ilmestyvä International Herald Tribune (IHT) erityisen hyvin tähän tehtävään. Se ilmestyy jokaisena arkipäivänä kuusitoistasivuisena ja sisältää uutisia, selontekoja ja analyysejä kaikkialta maailmasta. Suuren tietomääränsä vuoksi sitä onkin nimitetty maailman parhaiten tehdyksi lehdeksi.

Lehden pilapiirroksot tukevat usein pääkirjoituksia, jotka ilmaisevat selkeästi, mitkä hallitukset ja poliitikot käyttäytyvät oikealla tai väärällä tavalla suhteessa maailmanhallituksen uuteen järjestelmään. Lehdessä vuoroin kehutaan ja tuetaan, vuoroin taas torutaan ja uhkaillaan joko avoimesti tai peitellysti.

Toiminnassa vielä mukana olevat vapaamuurarit tunnistaa tavallisesti siitä, että heistä julkaistaan lähes aina kuvia paljonpuhuvien eleiden ja tekstin kera. Vaikkakin vastustajat, sisäpiiriin kuulumattomat ja joukosta erotetut käyttävät myös eleitä normaali-ihmisen tavoin tai tuodakseen itseään esille, heidät esitetään vain mitänsanomattomin kuvin.

Yhdysvaltain senaatin valiokunta selvitti USA:n tiedustelupalvelun kautta, että noin 90 % salaisesta tiedonvälityksestä kulkee medioissa tämänkaltaisten peitekuvien ja -tekstien kautta.

Memopress tuo selonteossaan esille joitakin esimerkkejä International Herald Tribune -lehdessä (IHT) esiintyvistä salakielisestä tiedonvälityksestä. Lehti tiedotti etukäteen muun

muassa Rhodesian pääministeri **Smithin** joutumisesta vapaamuurareiden kirouksen alaiseksi julkaisemalla salaisen viestin sisältämän kuvan. Sveitsiläinen Memopress-tietopalvelu kuvaa piilotiedonantoa seuraavin sanoin:

"Tammikuun 25. päivänä 1977 julkaistiin osassa IHT:n painosta pelkkä Odd Fellow -muurareihin kuuluvan Rhodesian pääministerin kuva ilman vapaamuurarimerkkiä ja osassa lehden painosta oli sen sijaan kuva **Ivor Richardsista**, joka toimii Englannin YK-johtajana New Yorkissa. **Ivor Richardsin** kuva sisälsi signaalin (etusormi osoittamassa suuntaa). **Ivor Richards** sanoi **Smithin** kieltäytymisen brittisuunnitelmasta olevan 'traaginen päätös'."

Niille lehtimiehille, jotka lukivat piilotiedonannon IHT:stä ja osasivat tulkita oikein vapaamuurareita alentavat kuvat senhetkisestä Rhodesian pääministeri **Smithistä**, oli siten päivän selvää, että vapaamuurareiden salapuolueen ylin johto oli antanut luvan tehdä selvää tästä miehestä.

Vapaamuuraritoimittajien tehtäväksi jäi enää huolehtia kaikkialla siitä, että tämä vapaamuurariuden pettäjä menetti kaiken kansainvälisen maineensa. Julkisen mielipiteen puristuksessa hän joutui loppujen lopuksi jättämään jopa omat poliittiset piirinsä vastustajien vihamielisyyden vuoksi.

Jo yksinomaan tämän esimerkitapauksen perusteella nähdään, miten helposti vapaamuurareiden salapuolueen todelliset valtaikäyttävät pystyvät piilopaikastaan ohjailemaan kaikkialla maailmassa puolueen de facto -toimihenkilöitä ja pitämään heidät kurissa käyttäen avustajiaan joukkoviestimissä.

Puoluejohdon ei tarvitse vähimmässäkään määrin liata käsiään näissä suuren luokan henkilöpuhdistuksissa, kun likaisen työn suorittavat kuuliaiset toimittajat tiedotusvälineissä.

Siis ne, jotka eivät noudata salapuolueen käskyjä eli eivät pysy puolueen linjassa, joutuvat organisaation ulkopuolella

toimivien lehdistön, radion tai television työntekijöiden toimesta julkisen häväistyksen kohteeksi tai — mikäli se ei riitä — vapaamuurarien medialynkkausosoikeus antaa heidät journalistisesti teloitettaviksi.

Vapaamuurareiden salapuolue joutuu kuitenkin turvautumaan vain äärimmäisen harvoin näin rajuun mediatulitukseen pitääkseen kurittomat toimihenkilöt aisoissa. Useimmiten, varsinkin kun kyse on pienistä puoluelinjasta poikkeamisista, riittää varoitus tai — käyttäkseni jalkapallokieltä — "keltainen kortti".

Kuvailen nyt **Franz Vranitzkyn** tapausta esimerkkinä käyttäen, minkälainen on "keltainen kortti", jonka salapuolueen de facto -toimihenkilö saa viestimien välityksellä, kun hänen käyttäytymisensä ei miellytä vapaamuurareiden puoluejohtoa. Itse asiassa luulisi, että vapaamuurareiden johto ei näkisi mitään moittimista nykyisessä Itävallan liittokanslerissa **Franz Vranitzkyssa**. Tätä poliitikkoa pidetään — erityisesti sisäpiireissä — vapaamuurarien kurin esikuvana. Juuri siksi että hän on toiminnassaan äärimmäisen kuuliainen salaiselle veljeskunnalle.

Siitä huolimatta vapaamuurareiden salapuolue on havainnut alueen, jolla tämä muutoin niin mallikelpoinen puoluesotilas ei ilmeisesti ole halukas toteuttamaan annettua tehtävää, nimittäin pakolaispolitiikassa. Koko Itävallassa on yleensäkin vain yksi ainoa vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilö, jonka toimintaan pakolaispolitiikassa puoluejohto on tyytyväinen: Itävallan Caritas-järjestön johtaja **Helmut Schüller**.

Tämän katolisen avustusjärjestön johtaja toimii nimittäin vapaamuurareiden rajusti ajaman kansojen ja rotujen sekoittamisen puolesta niin ponnekkaasti, että äärimmäisen ulkomalaisystävälliseksi oppinut liittokanslerikin haukkoo henkeään.

Caritaksen johtaja on sitä mieltä, että Itävallan tasavallan tulisi päästää maahansa ei ainoastaan köyhimmiltä Itä- ja Etelä-Euroopan alueilta tulevat talouspakolaiset vaan myös maailman kaikilta köyhyysalueilta, varsinkin Afrikasta, tulevat mustat pakolaiset. Näin siinäkin tapauksessa että Itävalta joutuisi massaryntäyksen kohteeksi.

Huolimatta kaikesta vapaamuurarien solidaarisuudesta **Helmut Schüller**iä kohtaan **Franz Vranitzky** ei voi kannattaa näin uskaliaasta Itävallan rajojen avaamista jo yksinomaan tehtävänsä vuoksi Itävallan sosiaalidemokraattisen puolueen puheenjohtajana.

Hänen sosialistikumppaninsa eivät nimittäin ollenkaan innostu ajatuksesta, että niin monet mustaihoiset afrikkalaiset saisivat asua Itävallassa ja työskennellä maassa pimeästi, mikä olisi väistämätöntä työpaikkojen puutteessa. Lopulta myös suuri osa valkoihoisesta väestöstä joutuisi etsimään pimeitä töitä hankkiakseen elantonsa.

Liittokansleri **Vranitzky** on luonnollisesti tietoinen tästä mielialasta SPÖ:ssä. Siksi hän ei aja Itävallan muuttumista monikulttuuriseksi yhteiskunnaksi niin ponnekkaasti kuin vapaamuurarit häneltä odottavat. Sen sijaan **Vranitzky** esiintyy ainakin silloin tällöin julkisuudessa pakolaispolitiikasta vastaavan sisäministerin rinnalla jarruttaen epäsuosittua pakolaispolitiikkaa.

Vapaamuurareiden ylin johto ei kuitenkaan osoita minikäänlaista ymmärrystä **Franz Vranitzky**a kohtaan pulmallisessa tilanteessa, jossa hänellä on kaksi roolia: hän on toisaalta Itävallan työväestön virallinen edunajaja, toisaalta taas vapaamuurareiden puolueen salainen agentti.

Tämä käy ilmi ainakin varoituksesta, jonka salainen veljeskunta antoi Itävallan pääministerille. Ei tietenkään suoraan vaan välimiehen kautta. Profil-uutislehden päätoimittaja **Hubertus Czernin** muistutti lehden pääkirjoituksessa 27.

heinäkuuta 1992 **Franz Vranitzky**a selvin sanoin hänen vapaamuurarin velvollisuuksistaan.

Hubertus Czerninin pääkirjoitus oli luonnollisesti niin taitavasti muotoiltu, ettei sen todellinen tarkoitus tullut julkisuuden tietoon. Päätoimittaja ei käynyt heti suoraan asiaan, vaan vasta tekstin loppuosa sisälsi varoituksen, jonka **Vranitzky** sai, koska Itävallan hallitus noudatti vapaamuurareiden mielestä liian löyhää pakolaispolitiikkaa.

Profil-lehden vakituisen lukijan mielestä jo "keltaisen kortin" kysymyksenmuotoinen otsikko oli epätavallinen: "Mikä **Vranitzky**a vaivaa?" Tunnettu uutislehti on käyttänyt aiemmin tämäntyyppistä, sävyiltään epäilevää otsikkoa aseena vain suosionsa laskusuunnassa olevia henkilöitä vastaan, ei suinkaan poliittisen hittiparaatin kärjessä kulkevaa pääministeriä vastaan.

Jotta tämä uusi sävy, jolla lehti nyt kirjoittaa Itävallan politiikan supertähdestä **Franz Vranitzky**sta, näyttäisi oikeutetulta, **Hubertus Czernin** totesi jo alussa kiteyttäen sanomansa seuraavasti: "Kanslerissa näkyy virassa ollessa ensimmäistä kertaa merkkejä kulumisesta".

Siitä, mikä tätä yhtäkkiä kulunutta poliitikkoa uhkaa, jos hän jatkaa samaa rataa, siis kuluttaa itseään entiseen tapaan, kirjoitti uutislehden päätoimittaja seuraavin sanoin:

"Kansleri tarvitsee pikaisesti loman Kärntenissä. **Franz Vranitzky**lta on viime viikkoina ja kuukausina mennyt moni asia pieleen. Ensinnäkin hänen suurella vaivalla presidenttikilpaan suostuttelemansa ehdokas hävisi presidentinvaaleissa. Lisäksi liittokumppani nolasi hänet julkisesti uuden revisiolaitoksen johtajan nimityksen yhteydessä.

Valtion yritysten uudelleenjärjestäminen ja nimellinen saneeraus, mikä oli eräs hallituksen harvoista menestyskertomuksista, syöksivät hänet seuraavaan kriisiin. Bosnia-Hertsegovinan pakolaisvirran hoitamisessa **Franz Vranitzky** antoi

sisäministerinsä kuukausien ajan touhuta mielensä mukaan, aivan kuin karkotetut eivät häntä pahemmin liikuttaisi.

Vranitzky oli vuosikaudet Itävallan politiikan ehdoton ykkönen. Hän oli kiistatta mielipidemittausten kärjessä, eivätkä puolueen tapahtumat tai henkilökohtaiset asiat vaikuttaneet tähän mitenkään. Sosialististen huippupoliitikkojen joukkoveäytyminen tai väittelyt henkilökohtaisista Länderbank-eduista eivät vahingoittaneet häntä, vaan hän selvisi kaikesta ehjin nahoin.

Hän jopa johti puolueensa kahdella vaalikierroksella voimakkaasta vastatuulesta huolimatta huomattavaan menestykseen. Turhautuneisuus hallituspolitiikkaan näkyi juuri kansanpuolueen vaalimenestyksessä. Nyt tuuli näyttää olevan kääntymässä. **Vranitzky** joutui luovuttamaan ykkösasemansa uudelle liittopresidentille. Myös kanslerille suopeat kommentaattorit arvostelevat yhä useammin hänen horjuvaa politiikkaansa.

Ei niin että hänen heikkoutensa olisivat jääneet huomaamatta. Hänen heikkouksiinsa kuuluvat ennen kaikkea ne lukemattomat kerrat, jolloin hän on pidättynyt päätöksenteosta. Heikkoudet on kuitenkin hyväksytty, sillä **Vranitzky** erottui jo esiintymisellään positiivisesti muista poliitikoista. Yleinen tunnelma oli hyvä: hyvä, että edes **Vranitzky** on olemassa.

Nyt liittokanslerissa on ensimmäisen kerran hänen kuusi-vuotisen virka-aikansa kuluessa havaittavissa väsymisen oireita. **Vranitzky** vaikuttaa usein alakuloiselta, kuten silloin kun **Thomas Klestil** antoi juhlallisen lupauksensa. Tai kun hän selvästi huonotuulisena ilmoitti, että Itävalta ottaisi vastaan osan Kroatian ja Slovenian rajalla pidätetyistä pakolaisista.

Vranitzkyn viime vuosina kehittämä sensuuri ei toimi enää. Kansleri vaikuttaa epävarmalta. Se saattaa johtua myös

siitä, että **Klestilin** valinta sekä liittokumppanin viimeaikaisen menestyksen myötä kasvanut itsetunto ovat muuttaneet poliittista yhteistoimintaa.

Tästä syystä hänen virheitään tarkkaillaan yhä vähemmän. Niinpä kohu puolueessa oli kova, kun puoluejohtaja valitsi priorisoiden **Franz Fiedlerin** ÖVP:n ja FPÖ:n uudeksi revisio-osaston pääjohtajaksi. **Vranitzky** ei ollut varautunut tähän henkilövalintaan ja oli loukkaantunut, kun hänen ehdotuksensa, joita oikeutetusti pidettiin kiistanalaisina, ÖVP tuhosi.

Tai hänen sisäministerinsä pakolaispolitiikka: Jo kahden vuoden ajan **Vranitzky** on katsellut, kuinka **Franz Löschnak** on pystyttänyt rautaista pykälämuuria Itävallan itä- ja kaakkoisrajalle. Siihen voi olla kaksi syytä:

Joko kanslerilla ei ole tarpeeksi auktoriteettia saadakseen **Löschnakin** harjoittamaan humanimpaa politiikkaa, tai sisäministeri vain toteuttaa **Vranitzkyn** toiveita pakolaiskysymyksissä. Molemmat vaihtoehdot puhuvat hallituksen johtajaa vastaan.

Vranitzkyn olisi toissa perjantaina pitänyt itse saattaa puoluetoverinsa järkiinsä, kun tämä kieltäytyi päästävästä maahan Kroatian ja Slovenian rajalla junavaunuissa pidätettyjä pakolaisia.

Sen sijaan kansleri epäröi — ja teki näin hallaa itselleen. Poliittisesti niiden liberaalien silmissä, joiden lihassa **Löschnakin** ulkomaalaispolitiikka on jo pitkään ollut piikkinä. Henkilökohtaisesti koska hänen viivyttävä toimintansa vahvisti hänen yleisen mielipiteen mukaisesti pahimman vihollisensa aseman, nimittäin liittopresidentin.

Tämä oli välittömästi ilmoittanut viestimille, että hän ottaisi huolehtiakseen pakolaisten vastaanottamisen, ja keräsi tuottoisalla väliintulollaan pisteet kotiin. **Franz Vranitzkyn** täytyy kesätauollaan uudelleen miettiä rooliaan sekä strategian

että sisällön kannalta. Muutoin häntä uhkaa poliittinen alamäki, joka voi päättyä äkilliseen syöksylaskuun."

Frank Vranitzkylle, vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilölle ja Itävallan liittokanslerille, on tietenkin selvää, että tämä "keltainen kortti" on lähtöisin vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilön ja uutislehti Profilin päätoimittajan **Hubertus Czerninin** kynästä, mutta siitä voi lukea puolueen vielä korkeamman tahon käsialan.

8. LUKU

Niinpä **Vranitzky** tietää myös, että **Czerninin** varoitus liittokanslerin poliittisesta alamäestä ei ole mikään tärkeilevän päätoimittajan itsetehostuskeino vaan kaikin puolin vakavasti otettava varoitus salapuolueen korkeimman johdon taholta. Sillä vapaamuurareiden salapuolueen johto voi hetkenä minä hyvänsä syöstä suojattinsa **Franz Vranitzkyn** yhtä äkillisesti alas korkealennoltaan, kuin se on hänet nopeasti nostanut ylös.

Kuinka nopeasti se käy ja ennen kaikkea kuinka perusteellisesti salainen veljeskunta tällaisen syöksyn pystyy järjestämään, liittokansleri ja SPÖ:n puheenjohtaja sai huomata edeltäjänsä, vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilön **Fred Sinowatzin** dramaattisen kohtalon esimerkistä.

Häntä ei nimittäin ainoastaan lähetetty poliittiseen aavikkoon käytännöllisesti katsoen yhdessä yössä, vaan hän joutui sen jälkeen vielä syytettyjen penkille ja lopuksi vielä yleisen häpeän kohteeksi tullakseen tuomituksi väärän todistajanlausunnon antamisesta kuin kuka tahansa tavallinen roisto.

Vapaamuurareiden salapuolueella oli varmasti tarpeeksi mahdollisuuksia säästää sitä monissa julkisissa toimissa aina uskollisesti palvelleen **Fred Sinowatzin** moiselta häpeältä. Se ei sitä kuitenkaan tehnyt, ja siihen oli selvä syy:

Koska hänen loosijäsenyytensä oli jo yleisesti tunnettua, salaisella veljeskunnalla oli oiva tilaisuus luoda yleisölle tunnetun jäsenensä poliittisen syöksylaskun ja oikeuden tuomion varjolla se harhakuva, ettei heidän veljesketjunsä sitten-

kään ole niin vahva. Sekä antaa kuva ettei heidän valtansa sittenkään ole niin suuri kuin vastapuoli jatkuvasti väittää.

Se että loosiveli **Sinowatz** veti lyhyemmän korren tässä vapaamuurareiden itseään vähättelevässä näytöksessä, ei häirinnyt vapaamuurareiden todellisia valtaapitäviä eli korkeinta johtoa laisinkaan. Sillä heille eivät salapuolueen de facto -toimihenkilöt ole valtaapitäviä, mikäli he eivät kuulu organisaation päättäviin elimiin, vaan ainoastaan vapaamuurareiden salapuolueen sätkynukkeja.

Tämä tosiasia on tietenkin selvä myös vapaamuurareiden sätkynukke **Fred Sinowatzille**. Hallituksen penkiltä syytettyjen penkille siirretty vapaamuurari tietää myös yhtä tarkasti, että hänen on pidettävä tämä salaisuus itsellään, vaikka salainen veljeskunta on viime aikoina jättänyt hänet häpeällisesti pulaan.

Sillä huolimatta tästä kirvelevästä kokemuksesta hän tietää hyvin, että mikään mitä hän on elämänsä aikana saavuttanut eikä mikään siitä omaisuudesta, mitä hän on poliittisen nousunsa aikana kerännyt, olekaan sosialistisen liikkeen mukanaantuomaa vaan tietyn organisaation aikaansaannoksia: vapaamuurareiden salapuolueen.

Hän voi jopa toivoa kulkevansa vielä kohti parempia vapaamuurariuden aikoja, mikäli hän nielee nämä vapaamuurariuden varjopuolet haudanhiljaisena ja todistaa näin salaisille ylimmilleen, että häneen voi luottaa myös vaikeina aikoina.

Kuten **Fred Sinowatz**, tietää myös toinen maan entinen huippupoliitikko omasta kirvelevästä kokemuksestaan, että vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilö on ainoastaan ylimmän johdon sätkynukke, jonka tässä ominaisuudessa tulee ensisijaisesti pitää suunsa kiinni: **Kurt Waldheim**. Se suorastaan sankarillisen valtiomiesmäinen kärsivällisyys ja hienostunut pidättyvyys, jolla hän suhtautui itseensä kohdistettuun maailmanlaajuiseen ajojahtiin ennen ja jälkeen

liittopresidentiksi valituksi tulemistaan, ei johtunut, toisin kuin monet hänen maanmiehistään luulevat, velvollisuudesta Itävaltaa kohtaan vaan salaisesta veljeskunnasta.

Tämän ymmärtämiseen täytyy olla edes suurin piirtein tietoinen niistä todellisista syistä, jotka aiheuttivat sen, että hänen upseerimenneisyyteensä yritettiin jälkeinpäin jatkuvasti liittää osallistuminen joihinkin natsien hirmutekoihin. Lehdistö, radio ja televisio ympäri maailman hyökkäsivät kuin yhdestä käskystä kansainvälisesti arvostetun ja täysin nuhteetoman itävaltalaisen presidenttiehdokkaan kimppuun.

Voidakseen oikein tulkita tämän mediasalaliiton motiiveja, miksi tämä kokenut diplomaatti ja ulkopoliitikko joutui sen uhriksi, täytyy tietää vähintään kolme faktaa, jotka on salattu ja yhä salataan julkisuudelta.

Fakta numero yksi on se, että **Kurt Waldheim** on huippu-uransa alusta asti ollut kaikissa viroissaan vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilö. Sitä todistaa yksin se, että hänet kaksi kertaa valittiin Yhdistyneiden kansakuntien pääsihteeriksi.

Kuten Euroopan Unioni myös YK on sekä toiminnaltaan että henkilökunnaltaan vain ulkonaisesti jäsenvaltioiden kansainvälinen organisaatio. Todellisuudessa se on taitavasti naamioitu vapaamuurareiden salaliiton korkeimman johdon valtaväline, joka ei milloinkaan päästäisi ketään joka suhteessa luotettavaa henkilöä, sille tärkeään asemaan.

Fakta numero kaksi on se, että salapuolueen päätöksentekijät eivät nähneet pienintäkään vaivaa suojellakseen uskollista de facto -toimihenkilöään, **Kurt Waldheimia**, "Juutalaisen maailmankongressin" holtittomilta syytöksiltä. Syynä oli se, että se oli vielä palavammin kiinnostunut tämän muka **Waldheimin** vastaisen kampanjan todellisesta tarkoituspästä kuin edellämämainitun kongressin presidentti **Edgar Bronfman**.

Tarkoitus oli antaa maailmalle kuva Itävallasta uusnatsistisena maana, joka jopa valitsee valtionsa päämieheksi natsirikollisen. Tämä maa tarvitsisi välttämättä perusteellisen anti-kansallisen "natseistapuhdistusoperaation" eli kaikkien vielä olemassaolevien kansallisten ja kotipaikkatietoisten voimien radikaalin poistamisen.

Fakta numero kolme on se, että **Kurt Waldheim** ei edes silloin lakannut olemasta järkkymätön ja väsymätön salapuolueen de facto -toimihenkilö, kun hän jo tiesi, kuka kaikkien näiden häneen kohdistuvien iskujen takana oli ja miksi salapuolueen harmaat eminenssit olivat valinneet juuri hänet Itävallan vastaisen ajohdin maalitauluksi. Kuusivuotisen liittopresidenttikautensa aikana hän puhui harjoittamassaan politiikassa sellaisin sanoin, jotka kävivät yksiin sen kanssa, mitä salapuolue oli Itävallan varalle aikonut.

Tarkoituksena oli Itävallan systemaattinen vieraannuttaminen omistaan päästämällä kaikki hätäalueilta tulevat pakolaiset esteettä maahan sekä maan täydellinen luovutus Euroopan Unionin Brysselin valtokeskuksen muukalaisvallan alaiseksi.

Eli: Huolimatta vapaamuurareiden likasankokampanjasta, joka laskeutui ukkosen lailla **Kurt Waldheimin** ylle, hän teki salapuolueen de facto -toimihenkilönä aina sen, mitä vapaamuurareiden salapuolueen ylin johto häneltä pyysi.

Niin myös niissä kiperissä tilanteissa, joissa hän seisoivat vaikean ratkaisun edessä. Asettuako kansainvälisestä ajohdistista huolimatta ehdokkaaksi liittopresidentinvaaleissa vai luopuako Itävallan mainetta ajatellen vapaaehtoisesti ehdokkuudesta. Sillä yksi asia on tänä päivänä selvä kaikille poliittisten kulissien taakse kurkistaville:

Kun salainen veljeskunta oli löytänyt **Kurt Waldheimista** sopivan presidenttiehdokkaan, jonka nimiin se voisi Itävallan mustaamiseksi sepittää kansallissosialistisen menneisyyden, **Waldheim** ei epäröinyt hetkeäkään nousta vaalikampanja-

areenalle huolimatta kaikista julkisuudessa esiintyneistä kriittisistä äänistä. Mottonaan: "Nyt vasta näytänkin!"

Vapaamuurareiden salapuolue antoi kuitenkin jo ennen **Waldheimin** virkakauden loppumista de facto -toimihenkilöidensä kuten kansanpuolueen puoluejohtajan **Erhard Busekin** sekä silloisen teollisuusyrittäjien liiton pääsihteerin **Herbert Krejcin** välityksellä selvästi ymmärtää, että **Kurt Waldheim** on tehtävänsä suorittanut ja voi mennä. Niinpä **Kurt Waldheim** päätti olla asettumatta uudestaan ehdolle, vaikka hänen mahdollisuutensa olivat hyvinkin realistisia.

Hän lähti sen vuoksi, että oli jotain mitä hän halusi ja jotain mitä hän tiesi. Hän halusi, vaikka hänet olikin merkitty amerikkalaisen Watch-Listin rikosrekisteriin, tulla muistetuksi suurena itävaltalaisena. Hän tietää saavansa tämän arvon vain, jos hän pysyy elämänsä loppuun asti sinä, mitä hän on kaikkina näinä vuosina johtavimmissa asemissa ollut.

Eli ei mikään isänmaan suvereeni suojelija, vaan kansan selvästi vaarallisimman vihollisen seniili palvelija. Täysin anonyymien ja valtaa uhkukuvien vapaamuurareiden salapuolueen huipputoimihenkilöiden alaisena.

Se että päästäkseen politiikassa korkeimmalle pallille on ehdoitta ajettava salaisen veljesliiton poliittista asiaa, on tuttua myöskin **Kurt Waldheimin** seuraajalle: **Thomas Klestilille**.

Itävallan uusi liittopresidentti nimittäin ainoastaan teeskentelee, ettei osaa vapaamuurariuden aakkosia. Niinpä hän eräässä haastattelussa totesi, että vapaamuurareista hänelle tulee mieleen vain yksi sana: **Mozart**.

Todellisuudessa **Thomas Klestil** tietää varsin hyvin paitsi sen, mikä salainen veljesliitto on, myös mitä hänen henkilökohtaisesti nykyisessä asemassaan tulee heidän eteensä tehdä.

Hän päästi nimittäin jo vaalikampanjansa aikana vapaamuurariuden sian ulos säkistä tekemällä selväksi, että hän valittuna liittopresidenttinä tekisi kaikkensa sen eteen, etteivät

ulkomaalaisvihamieliset tahot estäisi pakolaisten virtaamista Itävaltaan ja että tasavalta saataisiin niin pian kuin mahdollista EU:n jäseneksi.

Tämä selvä yhtyminen vapaamuurareiden salapuolueen tällä hetkellä tärkeimpään tavoitteeseen, on myös selitys sille, että **Thomas Klestil** nousi toisella ja ratkaisevalla vaalikierroksella, lähes tuntemattomuudesta, kirkkaaksi voittajaksi.

Yleistä mielipidettä muokkaavissa viestimissä toimivien vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilöille ei nimittäin olisi tuottanut pienintäkään vaikeutta estää hänen valintaansa liittopresidentiksi. Heidän olisi vain tarvinnut haukkua häntä äänestäjien edessä samalla lailla kuin he yleensä haukkuvat puoluetta, jonka riveistä hän virkaansa nousi: jatkuvasti häviäjäpuolueen maineessa olevaa Itävallan kansanpuoluetta.

Kaiken todennäköisyyden mukaan **Thomas Klestilin** voitto oli salaiselle veljeskunnalle jopa mieluisampi kuin hänen pahimman kilpailijansa, entisen liikenneministeri **Rudolf Streicherin** voitto kilpailussa valtion korkeimman viran saavuttamisesta.

Itävallan sosiaalidemokraattisen puolueen riveistä kilpailuun lähetetty **Rudolf Streicher** oli nimittäin jo kuukausia ennen vaaleja ilmoittanut olevansa vapaamuurari. Erotuksena **Thomas Klestilille**, joka nimenomaisesti kielsi kuuluvansa vapaamuurareihin.

Salaisen veljeskunnan kannalta oli oletetulla ei-vapaamuurarilla eli **Thomas Klestilillä** selvä etu vapaamuurariksi julistautuneeseen **Rudolf Streicheriin** verrattuna. Hän saattoi täysin vapaasti ja esteettä työskennellä vapaamuurareiden salapuolueen hyväksi antautumatta vaaraan joutua epäillyksi heidän salaiseksi agentikseen.

Selvästi sanottuna tarkoitan sitä, että liittopresidentti **Thomas Klestil** ei ole ainoastaan yksi monista vapaamuura-

reiden hyväksi työskentelevistä johtavassa virassa olevista henkilöistä, vaan jopa ihanteellinen de facto -toimihenkilö vapaamuurareiden salapuolueelle. Julkisuudessa hän nimittäin on säilyttänyt uskottavuutensa vapaamuurariudesta puhtaana poliitikkona, vaikkakin todellisuudessa toimii täysin rinnoin heidän hyväkseen.

Vaikka hän on toiminut politiikassa vasta vähän aikaa eikä näin ollen ole vielä päässyt siinä hyvään vauhtiin, hän on luultavasti salaisen veljesliiton ylimmälle johdolle jo nyt tarkoituksenmukaisempi kuin sen tähänastinen Itävallan suosikkipoliitikkonsa, liittokansleri **Franz Vranitzky**. Näin siksi, että **Klestil** on ilmeisesti tajunnut nopeammin kuin moni muu, että sielunsa vapaamuurariudelle myynyt poliitikko saa siltä vastalahjaksi erittäin paljon, mutta yhtä ei milloinkaan: valtaa.

Vaikka tämän salaisen superjärjestön ylimmällä johdolla onkin valtaa yllin kyllin, se ei varmuuden vuoksi anna luotettavimmillekaan toiveidensa täyttäjille siitä hippuakaan, etteivät nämä joutuisi kiusaukseen ryhtyä heidän kilpailijoikseen.

Se tarkoittaa: Saadessaan vapaamuurareilta niin sanotun valta-aseman jokaisen poliittisen de facto -toimihenkilön täytyy karistaa itseltään luulot, että hän voisi toimia siinä vapaasti omien näkemystensä mukaan, esimerkiksi harjoittaa politiikkaa, joka tähtää oman maan intressien ajamiseen.

Vapaamuurareiden salapuolueen ylin johto ei luovuta tällaiselle de facto -toimihenkilölle maan poliittista vastuuta, jotta tämä saneeraisi hänelle uskottua valtiota. Päinvastoin. Se odottaa häneltä, että hän ajaisi maan perikatoon. Ei pikkuhiljaa vaan niin nopeasti kuin vain mahdollista.

Sillä salainen veljeskunta saavuttaa tarkoituksensa loogisesti ajateltuna helpoimmin vain, jos kaikki maailman valtiot ovat rikkihallittuja ja näkevät ainoana ulospääsynään solmia yhteisen maailmanvaltakunnan. Salaisen veljeskunnan tavoit-

teena on kaikkien maiden, rotujen ja kansojen integroiminen vapaamuurareiden maailmanvaltioksi.

9. LUKU

Poliitikko, joka toisin kuin **Thomas Klestil** on tarvinnut kauan aikaa käsittääkseen saman, on tämänhetkinen ulkoministeri **Alois Mock**. Tämä mies nimittäin luuli tosissaan vielä ollessaan ÖVP:n puoluepomo ja opposition johtaja parlamentissa, että hänestä voisi tulla Itävallan liittokansleri olematta samalla maanpetturina hyödyksi vapaamuurareille.

Mieleeni muistuu tarkalleen eräs keskustelu, joka käytiin pienessä yksityisessä piirissä. Keskustelun kuluessa silloinen ÖVP-pomo kertoi kainostelematta, että kaksi herraa oli kerran tullut hänen luokseen ja pyytänyt häntä liittymään vapaamuurareihin. Hän kuitenkin kristittynä ja katolisen ylioppilasyhdistyksen jäsenenä oli kieltäytynyt liittymästä vapaamuurareiden loosiin.

Olen aivan vakuuttunut, että **Alois Mock** kertoi tuolloin totuuden. En pelkästään siitä syystä, että hänellä ei yleensä ollut mitään aihetta mainita tästä salaisen veljeskunnan lähentely-yrityksestä vaan myös siitä syystä, että hänen yrittäessään tehdä ÖVP:stä Itävallan vahvimman puolueen huomasi seuraavaa:

Mitä tahansa hän tekikin ja miten paljon hän raatoikin asian hyväksi, hän ei päässyt pitkälle puolueensa kanssa. Alussa tämä oli jotenkin vielä ymmärrettävää, olihan taisteltaessa Itävallan mahdista hänen melkein pä voittamattomalta tuntuva vastapelurinsa siihen aikaan korkealle arvostettu ja julkisen mielipiteen muokkaustempuistaan hyvin tunnettu sosiaalidemokraattien liittokansleri **Bruno Kreisky**.

Tosin **Alois Mock** astui myös välittömästi seuraavan **Fred Sinowatzin** samalle mitättömälle paikalle, vaikkei tämä, jolla ei ollut taitoa saada äänestäjiä puolelleen, pystynyt koskaan lyömään laudalta mestarillista kansansuosikkia **Bruno Kreisky**ä.

Vielä enemmän: Itävallan kansanpuolueen pomoa ja kansleriehdokasta **Alois Mockia** ei onnistanut edes silloin, kun nykyisen liittokansleri **Franz Vranitzkyn** johdolla tavatut juonittelut tulivat päivänvaloon. Sosiaalidemokraattien kärkeen kuulunut toimihenkilö oli vehkeillyt "aurinkokuningas" **Kreiskyn** tuulen suojassa, ja SPÖ hoippui horjuvilla jaloillaan skandaalista toiseen.

Tämä epäonnistumisien ketju, joka ei tuntunut loppuvan, ei ollut missään nimessä väistämätön lopputulos **Alois Mockin** toistuvista epäonnistumisista. Se oli pikemminkin looginen seuraus lehdistön huonosta toiminnasta; olihan se jahdannut ÖVP:n puoluepomoa kaikkina näinä hänelle niin laihoina vuosina.

Julkinen sana ei niinkään repinyt eikä loukannut hänen kunniaansa. Mutta kuitenkin kaikissa kriittisissä artikkeleissa ja kommentteissa kirjoitettiin, kuinka **Alois Mock** oli politiikkaan liian naiivi ja siten ammattiinsa sopimaton. Hän oli siis yksinkertainen, jonka puhtaasta politiikasta mainittiin vain sivumennen; enemmän korostettiin hänen naiivia luonnettaan.

Ja kaikki tämä ilmeisesti vain siitä syystä, että **Alois Mock** oli antanut salaiselle veljeskunnalle rukkaset. Sillä heti kun hän tuli toisiin aatoksiin vapaamuurareiden salapuolueen suhteen ja rupesi haaveilemaan paremmasta ja etenkin, kun hän rupesi puhumaan varauksitta eurooppalaisen integraation puolesta ja siten tekemään esimerkillistä vapaamuurareiden arvojen mukaista politiikkaa, propagandamaiset puheet hänestä kääntyivät huomaamatta heti aivan päinvastaiseen suuntaan.

Hän oli nimittäin kertaheitolla yksimielisesti Itävallan vapaamuurareiden tiedotusvälineiden mukaan loistava ulkoministeri, "Mister Eurooppa", ja ainoa mies koko liittohallituksessa, joka pystyi teoillaan johonkin.

Sanalla sanoen: **Alois Mock** pyrki voimakkaasti yhteen päämäärään, antamaan EU:n hallitsijoille vastuun Itävallasta. Siten hän työskenteli vapaamuurareiden hyväksi omaa maatansa vastaan eikä ollutkaan enää näiden lehdistön artikkeleissa poliittinen nolla, vaan jopa poliittinen nero.

Tästä syy-yhteydestä ovat luonnollisesti tietoisia myös muut Itävallan johtopoliitikot. Päästäkseen tiedotusvälineiden suosioon he ovat auliisti tarpeen vaatiessa valmiita hyödyttämään vapaamuurareiden salapuoluetta ottamatta huomioon omaa kansaansa.

Itävallan johtavia poliitikkoja ja korkeatasoisia virkamiehiä, jotka viroissaan toteuttavat vapaamuurareiden tavoitteita, ei tunnu häiritsevän, että he murareiden salapuolueen de facto -toimihenkilöinä ovat vain salaisen veljeskunnan korkeimpien johtajien voimattomia vasalleja. Vapaamuurariudella on nimittäin tarjottavana uskollisille palvelijoilleen jotakin sellaista, joka monille ihmisille on arvokkaampaa kuin valta: mainetta ja ennen kaikkea rahaa.

Kuinka suurista rahasummista on kyse puhuttaessa vapaamuurareiden salapuolueen suojelemisesta jopa pienessä Itävallassa, havainnollistan pienellä esimerkillä:

Kerron palkoista, joita Itävallan valtionpankin johtava henkilökunta sai vuonna 1991. Tiedot olen saanut julkaisusta, jonka nimi on Facts & Figures. Sen mukaan tämän keskuspankin johtovoimat saivat tuona vuonna seuraavia palkkoja, korvauksia, erikoishyvityksiä ja lahjapalkkioita:

Pankin pääjohtaja **Maria Schaumayer** sai 5,7 miljoonan arvoisen rahasumman, lisäksi 2,9 miljoonaa bilanssirahaa sekä 150 000 shillingin arvosta henkilökohtaista käyttövaraa

sekä virka-auton ja autonkuljettajan. Pankin ensimmäinen varapääjohtaja **Heinz Kienzl** sai 2,9 miljoonan arvoisen rahasumman, lisäksi 1,4 miljoonaa bilanssirahaa sekä 150 000 shillingin arvosta henkilökohtaista käyttövaraa sekä virka-auton ja autonkuljettajan.

Pankin toinen varapääjohtaja **Karl Werner Rüschi** sai 1,4 miljoonan arvoisen rahasumman, lisäksi 0,8 miljoonaa bilanssirahaa sekä 250 000 shillingin arvosta matkakorvauksia ja 50 000 shillingin arvosta henkilökohtaista käyttövaraa. Johtaja **Adolf Wala** sai 5,0 miljoonan arvoisen rahasumman, lisäksi 2,3 miljoonaa bilanssirahaa sekä 50 000 shillingin arvosta henkilökohtaista käyttövaraa sekä virka-auton ja autonkuljettajan.

Varajohtaja **Rudolf Klier** sai 4,3 miljoonan arvoisen rahasumman, lisäksi 1,5 miljoonaa bilanssirahaa sekä 50 000 shillingin arvosta henkilökohtaista käyttövaraa sekä virka-auton ja autonkuljettajan. Henkilöstö-, seteli- ja luottolaitoksen johtaja **Willibald Kranister** sai 3,8 miljoonan arvoisen rahasumman, lisäksi 1,0 miljoonaa shillinkiä bilanssirahaa sekä virka-auton ja autonkuljettajan.

Luotto-osaston johtaja **Peter Zdrahal** sai 3,8 miljoonan arvoisen rahasumman, lisäksi 1,0 miljoonaa shillinkiä bilanssirahaa sekä virka-auton ja autonkuljettajan. Ulkomaan osaston johtaja **Thomas Lachs** sai 3,8 miljoonan arvoisen rahasumman, lisäksi 1,0 miljoonaa shillinkiä bilanssirahaa sekä virka-auton ja autonkuljettajan.

Pankkiosaston johtaja **Klaus Mündl** sai 3,8 miljoonan arvoisen rahasumman, lisäksi 1,0 miljoonaa shillinkiä bilanssirahaa sekä virka-auton ja autonkuljettajan. Kansantaloudellisen osaston johtaja **Georg Albrecht** sai 3,8 miljoonan arvoisen rahasumman, lisäksi 1,0 miljoonaa shillinkiä bilanssirahaa sekä virka-auton ja autonkuljettajan.

Erityisen rahankäyttöosaston varajohtaja **Paul Berger** sai 3,1 miljoonan arvoisen rahasumman, lisäksi 0,5 miljoonaa shillinkiä bilanssirahaa sekä virka-auton ja autonkuljettajan, joka kuljetti hänet päivittäin töihin ja kotiin. Arvopapereiden paino-osaston johtaja **Herbert Skarke** sai 3,1 miljoonan arvoisen rahasumman, lisäksi 0,5 miljoonaa shillinkiä bilanssirahaa sekä virka-auton ja autonkuljettajan, joka kuljetti hänet päivittäin töihin ja kotiin.

Kirjanpidosta vastaava **Ferdinand Knoth** sai 3,1 miljoonan arvoisen rahasumman, lisäksi 0,5 miljoonaa shillinkiä bilanssirahaa sekä virka-auton ja autonkuljettajan, joka kuljetti hänet päivittäin töihin ja kotiin. Pankkiosaston varajohtaja **Herbert Danzinger** sai 3,1 miljoonan arvoisen rahasumman, lisäksi 0,5 miljoonaa shillinkiä bilanssirahaa sekä virka-auton ja autonkuljettajan, joka kuljetti hänet päivittäin töihin ja kotiin.

Ulkomaan osaston varajohtaja **Wolfgang Duchatczek** sai 3,1 miljoonan arvoisen rahasumman, lisäksi 0,5 miljoonaa shillinkiä bilanssirahaa sekä virka-auton ja autonkuljettajan, joka kuljetti hänet päivittäin töihin ja kotiin. Hallinto- ja organisaatio-osaston varajohtaja **Josef Kratochvil** sai 3,1 miljoonan arvoisen rahasumman, lisäksi 0,5 miljoonaa shillinkiä bilanssirahaa sekä virka-auton ja autonkuljettajan, joka kuljetti hänet päivittäin töihin ja kotiin.

Tietojenkäsittelyosaston varajohtaja **Erwin Schmidbauer** sai 3,1 miljoonan arvoisen rahasumman, lisäksi 0,5 miljoonaa shillinkiä bilanssirahaa sekä virka-auton ja autonkuljettajan, joka kuljetti hänet päivittäin töihin ja kotiin. Henkilöstö-, seteli- ja kassalaitoksen osaston varajohtaja **Franz Hörmannstorfer** sai 3,1 miljoonan arvoisen rahasumman, lisäksi 0,5 miljoonaa shillinkiä bilanssirahaa sekä virka-auton ja autonkuljettajan, joka kuljetti hänet päivittäin töihin ja kotiin.

Ensimmäinen pankkitarkastaja **Gertrude Tumpel-Gugere**ll sai 3,0 miljoonan shillingin arvoisen rahasumman. Toinen pankkitarkastaja **Peter Vogler** sai 3,0 miljoonan shillingin arvoisen rahasumman. Pankin lääkäri **Georg Kamenicek** sai 2,5 miljoonan shillingin arvoisen rahasumman.

Arvopaperipainon kaupallinen johtaja sai 2,3 miljoonan shillingin arvoisen rahasumman. Arvopaperipainon tekninen johtaja **Wolfgang Färber** sai 2,3 miljoonan shillingin arvoisen rahasumman. Ensimmäisen pankin varapääjohtajan sihteerin **Elisabeth Kapfer** sai 2,0 miljoonan shillingin arvoisen rahasumman.

Nämä kaikkiaan 24 henkilöä rahastivat vuosittain noin 100 miljoonaa shillinkiä. Muhkeat tulot, joista Itävallan valtionpankin johtovoimat — lukuunottamatta kahta puolueisiin kuulumatonta työntekijää — kiittävät puolueita, jotka ovat virallisesti saattaneet heidät tähän yritykseen mukaan.

Mutta todellisuudessa vain yksi puolue päättää siitä, kuka nämä huolella vaalitut avustuspaikat saa: vapaamuurareiden salapuolue. Sillä vapaamuurareiden salapuolueelle tämä laitos on aivan liian tärkeä, jotta se ottaisi riskin, että pankkilaitoksen henkilökunnan nimittäminen jäisi muille kuin omalle puoluetoimistolle, saati sitten sattumalle.

Itävallan valtionpankin koko johto on nimittäin valittu mukaan vapaamuurareiden huijaukseen, johon salainen veljeskunta tarvitsee poikkeuksetta vain sellaisia ihmisiä, jotka sataprosenttisesti ovat tälle uskollisia ja pitävät ehdottomasti suunsa kiinni.

Tästä huiputuksesta käytetään nimitystä Federal Reserve System, joka on paremmin tunnettu USA:n keskuspankkijärjestelmänä. Tarkemmin ottaen tämä järjestelmä ei ole ainoastaan huiputusta vaan jättipetos, jättimäinen kansanpetos, voidaanpa liioittelemaatta sanoa: kaikkien aikojen suurin kansanpetos.

Jotta pystytään laskemaan ne suunnattomat vahingot, jotka Federal Reserve System aiheuttaa suoranaisesti Yhdysvaltain kansalle ja kiertoteitse maailman muille kansoille, on vain kuviteltava elävästi seuraava kohtaus gangsteriympäristöstä:

Mahtava setelinväärentäjäkopla kiristää parlamentaarisen byrokratian vaihdetangon ääressä istuvia poliitikkoja ajamaan läpi lain, jonka perusteella heillä on hävytön oikeus painaa rajaton määrä dollareita, jotka he sitten lainaavat korkeita korkoja vastaan hallitukselle.

Tällaiseen samanlaiseen pöyristyttävään periaatteeseen perustuu nimittäin USA:n keskuspankkijärjestelmä. Ennen kaikkea se päättyy samanlaiseen lopputulokseen: hallitus uppoaa velkoihin. Sen on kaivettava aina vain syvemmältä veronmaksajien kukkaroita pystyäkseen edes maksamaan ne valtavat korot, jotka setelintoimittajat kiskovat pelkästään siitä, että painavat massoittain paperista setelirahaa.

Ainoa ero on vain siinä, että valtaa hallussaan pitävä eturyhmä, joka USA:ssa sai vapaat ohjokset ja joka oli ainoa, joka hyötyi — siis kansakunnan raha-asiain superloiseläin — ei ollut mikään tavanomainen setelinväärentäjäkopla vaan tavattoman vaikutusvaltainen yksityisten suurpankkien ryhmä.

Oikeudellinen perusta tälle kaikkien aikojen ovelimmalle tavalle ryöstää järjestelmällisesti kansaa on niin kutsuttu Federal Reserve -laki, joka astui vuonna 1913 USA:n politiikan näyttämölle ja jonka edustajainhuone ja senaatti hyväksyivät kuvaavasti juuri 23. joulukuuta.

Siis juuri päivää ennen jouluaattoja, jolloin Yhdysvaltain koko kansa touhusi jouluvalmisteluidensa parissa ja jonka huomio oli siten kääntynyt pois uhkaavasta vaarasta, suurimmasta yksityisestä lompakon ryöstöstä.

Varmistaakseen sen, että Federal Reserve System toimii jatkossakin, siis että hallituksella on jatkuvasti niin paljon

rahaa käytettävissään, jotta se pystyy maksamaan eräytyvät jättisuuret korot, tämän nerokkaan rahakujeen poliittiset kiristäjät ovat toimineet seuraavasti: he ovat tavallaan samalla vaivalla huolehtineet myös siitä, että vielä tuona samana vuonna USA:n koko maan kattava tuloverotus astui voimaan.

Mitkä mahtavat rahasummat ovat virranneet vuodesta 1913 lähtien tästä verolähteestä yksityisten suurpankkien kassoihin, ilmenee vuonna 1964 julkitulleesta summasta. Asiasta järkyttyneet kongressinedustajat yrittivät turhaan mitätöntää onnettoman Federal Reserve -lain.

Tämä yksityinen kansakunnan rahaverenimijä oli vuoteen 1964 mennessä, siis noin 50 vuoden ajan saanut Yhdysvaltain veronmaksajilta hallituksen välityksellä pelkästään korkojen kautta uskomattomat 310 517 000 000 dollaria — pyöreät 310 miljardia dollaria. Ravisuttava tulos, joka melkeinpä seuraavina 30 vuotena on tuskin kaksinkertaistunut vaan todennäköisesti moninkertaistunut.

Tämä Yhdysvaltojen kansan kauhea laillinen ryöstö paljastuu kokonaan vasta sitten, kun muistetaan, ettei USA:n yksityinen keskuspankki ole missään mielessä edes tarpeellinen.

Sillä rahapoliittisesti on täysin merkityksetöntä, painaako yksityinen Federal Reserve System tähtitieteellisiä määriä dollarinseteleitä lainatakseen ne hallitukselle korkealla korolla tai antaako hallitus painaa kyseiset dollarit siitä riippumattomassa valtiollisessa virastossa ja saada ne käytettäväkseen ilman korkoja.

Niinpä on luonnollista esittää kysymys, miksei USA:ssa nousta näyttävästi vastustamaan Federal Reserve Systemiä ja miksi koko kyseinen maa antaa kärsivällisesti tämän laillistetun setelinväärentäjäkoplan pettää itseään vuosikymmenien ajan.

Vastaus on aivan yksinkertainen: Salaisen veljeskunnan ylimmällä johdolla on tämä täydellinen väline kansan ryöväämiseen silloinkin käsissään, kun se ei itse eikä välitysmiesten kautta omista osuuksia USA:n keskuspankista. Nimittäin siitä syystä, että se voi antaa ilmi Federal Reserve Systemin pankkeineen milloin tahansa, mikäli niiden muodollisesti lailliset omistajat eivät tee tai jätä tekemättä sitä, mitä vapaamuurareiden salapuolue tahtoo.

Nimittäin saadakseen tahtonsa läpi on vapaamuurareiden salaisen puolueen kärkijohdolla de facto -toimihenkilönsä amerikkalaisissa tiedotusvälineissä, jotka virittävät julkisen keskustelun ja yleisen närkästyksen myrsky pääsee valloilleen.

Tämän myrskyn ja siten valloilleen päässeen kansanvihan voimakkuus voidaan suunnilleen arvioida, kun muistellaan, mitä jo vuonna 1920 amerikkalaisen yrittäjyyden legendaarinen pioneeri **Henry Ford** totesi puhuessaan Federal Reserve -laista.

Nämä asiat tarkalleen tietävä huippuluokan yrittäjä lausui nämä kaikki sanovat sanansa salaisen veljeskunnan vahingollisuudesta ja vaarallisuudesta vain seitsemän vuotta sen jälkeen, kun tämä pöyristyttävä kansanpetoslaki astui voimaan: "Oikeastaan on ihan hyvä asia, että kansalaiset eivät ymmärrä pankki- ja rahajärjestelyitämme. Sillä jos he ymmärtäisivät, olisi meillä vallankumous ennen aamun koittoa."

10. LUKU

Mutta vapaamuurareiden salapuolue ei ole laisinkaan kiinnostunut siitä, että kansan silmät aukaistaisiin verraten pian näkemään tämä pirullinen Federal Reserve System. Päinvastoin. Vapaamuurarit suojelevat sitä kuin suurinta salaisuuttaan. Tämän tosiasian paikkansapitävyydestä tulin itsekkin vakuuttuneeksi.

Ollessani vielä päivälehti Kurierin kotimaan toimittajana ja parlamentin kirjeenvaihtajana yritin nimittäin selvittää, miksi Itävalta teki korkealla korolla velkaa Amerikan Yhdysvalloissa, vaikka se olisi voinut hankkia tarvittavan rahansa omasta maastaan sekä huomattavasti mutkattomammin että paljon halvemmalla.

Minulle tarjoutui mahdollisuus esittää tähän ongelmaan liittyviä kysymyksiä kahdelle ministerille. Tutkin tätä asiaa juuri vuoden 1970 paikkeilla, kun Toisen tasavallan ensimmäisen sosiaalidemokraattisen liittokanslerin **Bruno Kreiskyn** vähemmistöhallitus hajotti ÖVP:n yksinvaltiuden.

Ensimmäinen ammattinsa taitava hallituksen jäsen, jota lähestyin tässä arkaluonteisessa kysymyksessä, oli silloinen valtiovarainministeri, tuleva valtionpankin pääjohtaja ja jo edesmennyt **Stephan Koren**. Toinen ministeri, jota haastatelin, oli uusi valtiovarainministeri, monivuotinen varakansleri ja Itävallan suurimman pankin tuleva johtaja **Hannes Androsch**. Ja molemmat valtiovarainministerit vahvistivat minulle käydyissä keskusteluissamme toisistaan tietämättä seuraavaa:

Itävallan hallitus ei tee mitään luottoteitse saaduilla dollareillaan, koska sen on mahdollista suorittaa erinäiset maksuvelvollisuutensa maassaan vain paikallisella valuutalla. Siksi valtionpankki, jonka talteen käyttökelvottomat dollarit jäävät kuolleen pääomana, maksaa hallitukselle kulloisenkin summan shillinkeinä senhetkisten valuuttakurssien mukaan.

Siis: Tällaiset USA:n kanssa suoritettut luottoliiketoimet ovat täysin turhia, sillä Itävallan hallitus voi yhtä hyvin lainata tarvitsevansa summan suoraan Itävallan valtionpankilta, jolloin tulos on molemmille osapuolille sama.

Tästä turhaan kiertoteitse suoritetusta luotonotosta hyötyy nimittäin ainoastaan USA:n yksityinen keskuspankki. Sille Itävallan valtionpankki on vain "hyödyllinen idiootti", joka tavallaan ilmaiseksi varastoi velaksi ottamansa dollarit ja siten käytännöllisesti katsoen vetää ne pois markkinoilta hyötymättä itse asiasta lainkaan. Näin lain suojaama Federal Reserve Systemin setelinväärentäjäkopl voi Amerikassa edelleen siekailemattomasti painaa ja panna kiertoon dollareita ilman rajoituksia välittämättä valuuttojen vakaudesta.

Laskin vahingot, jotka pelkästään ulkomaanluottovehkeily aiheutti alppivaltiolle. Kokosin erääseen artikkeliin laskujeni tulokset sekä haastattemieni valtiovarainministereiden mielipiteet ja annoin sille otsikon "Itävalta heittää 15 miljardia shillinkiä ulos ikkunasta". Yrittäessäni julkaista artikkeliani Kurierissa koin seuraavaa:

Kun tämän päivälehdessä silloinen päätoimittaja, vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilö **Eberhard Strohal** oli lukenut artikkelini, ei hän ensin kommentoinut sitä ollenkaan, mikä ei missään nimessä ollut hänen tapais- taan. Viimein hän kertoi minulle ymmärtävänsä tästä monimutkaisesta asiasta liian vähän, mistä syystä hän oli pyytänyt Kurierin taloustoimituksen johtajaa **Herbert Hackeria** lausumaan artikkelistani mielipiteensä.

Toisin kuin päätoimittaja, **Herbert Hacker** ei kaihtanut ilmaista mielipidettään siitä, pitäisikö tämä artikkeli julkaista Kuriirissa. Hän tuli nimittäin — kasvoillaan peittämätön pelko — kotimaantoimitukseen, ryntäsi suorastaan kimppuuni ja moitti minua dramaattisesti niin kuuluvasti, että kaikki ympärillämme seisovat kuulivat selvästi:

"Sanokaa, oletteko hullu! Tarkoituksenne on kai tehdä meidät kaikki työttömiksi! Täytyyhän teidän itekin olla niin viisas ja pystyä kuvittelemaan, mitä tapahtuu, jos tämä, mitä artikkelissanne kirjoititte, julkaistaan huomenna Kurierissa!"

Luulenpa, että on turha sanoa, ettei tätä artikkelia julkaistu seuraavana päivänä Kurierissa. Sitä ei julkaistu sitä seuraavanaakaan päivänä, sillä se joutui ikuisiksi ajoiksi kotimaantoimituksen sensuurin uhriksi. Sama kohtalo muuten, joka sillä oli yhteisenä monien muiden artikkeleiden ja kommentaarien kanssa, jotka kirjoitin tämän itävaltalaisen päivälehdessä toimittajana.

En mukautunut koskaan tähän kuonokoppamenetelmään enkä siksi tehnyt siitä silloinkaan, kun olin vielä Kurierissa, mitään ammattisalaisuutta. Päinvastoin. Kerroin kaikille, joita vain kiinnosti, kuinka harva kriittisistä artikkeleistani julkaistiin, ja kuinka moni niistä päätyi johtavan toimittajan paperikoriin.

Eräs, joka sai tietää asiasta tällä tavoin eikä ehdottomasti voinut uskoa, että jotakin tällaista saattoi tapahtua vapaan lehdistön Itävallassa, oli kansallisneuvoston nykyinen ensimmäinen puhemies **Heinz Fischer**. Tosin hän oli silloin vasta poliittisen uransa alussa, mutta hänellä oli jo merkittävä sananvalta SPÖ:n ohjelmalinjassa, etenkin tämän puolueen ideologisen puhutorven Die Zukunftin sisällön muokkauksessa.

Hän ei ilmiselvästikään saattanut edes kuvitella, että olisi olemassa sellainen tosiasioihin perustuva artikkeli, josta niin

kutsuttu riippumaton lehdistö ei halunnut polttaa sormiaan. Niinpä hän teki minulle hyvin hämmästyttävän ehdotuksen, jonka mukaan minun yksinkertaisesti pitäisi antaa SPÖ:n lehden julkaista artikkelini, jota Kurierin päätoimittaja piti liian arkaluontoisena.

Vielä enemmän: Vakuuttuneena julkaisemisen mutkatomuudesta hän löi kanssani vetoa jopa muutamasta sektipullostavoi vansa tällä tavoin saada julkaistavaksi vähintään viisi kirjoittamaani artikkelia sosiaalidemokraattisen ideologian äänenkannattajassa. Jotta en saattaisi **Heinz Fischeriä** heti kättelyssä noloon tilanteeseen, lähetin hänelle ensin yhden artikkelin, jonka poliittinen räjähdysaine ei ollut silmiinpistävä, mutta jota Kurier ei ollut suostunut julkaisemaan:

Demokratia-uudistussuunnitelmani erästä "arvosanavaalioikeuden" johdannosta. Tämän vaalioikeuden mukaan äänestäjät voisivat sekä valita puolueensa että arvostella kaikkia äänestyslipussa olevia puolueita.

Yllätykseni tämä tutkielma tosiaan ilmestyi jo lyhyen ajan kuluttua SPÖ:n lehdessä. Siksi en enää kursaillut vaan lähetin **Heinz Fischerille** jo seuraavan armottoman paljastusartikkelini: "Itävalta heittää 15 miljardia shillinkiä ulos ikkunasta."

Minun ei tarvinnut lähettää enää kolmatta artikkeliani, sillä **Heinz Fischerille** tuntui täysin riittävän jo nämä kaksi. Nimittäin saatuaan artikkelini hän kirjoitti minulle kirjeen, jossa hän joutui ilmoittamaan minulle äärettömästi pahoitellen, ettei hän parhaimmalla tahdollakaan pystyisi julkaisemaan artikkeliani. Samalla hän ystävällisesti, mutta myös kehottavasti pyysi minua olemaan lähettämättä enää yhtään vastaavanlaista artikkelia.

Sittemmin kuluneina vuosina olen törmännyt vielä useammin vaikenemismuuriin, jonka salainen veljeskunta on rakentanut tämän vapaamuurareiden tabun ja julkisuuden välille.

En ole törmännyt siihen ainoastaan kaikkien tärkeimpien joukkoviestimien vaan myös ihmisten kohdalla, jotka ovat tämän Itävallan valtion raha-asioiden salaisen, loputtomiin jatkuvan ryöstelyn välittömiä todistajia: valtionpankin johtovoimat.

Tämä tosiasia on erityisen paradoksaalinen: näiden ihmisten itsepintainen vaitiolo muistuttaa pankkihenkilökunnan passiivista toimintaa. Edes poliisille pankkivirkailijat eivät ilmoita rahalaitoksensa ryöstöä, niin että pankkirosvot voivat vastakin kenenkään heitä häiritsemättä ryöstää pankin kassat.

Muttei edes tämä karkea vertaus riitä kuvailemaan huippujohtajien ilmiselvää velvollisuutta olla vaiti salaisesta veljeskunnasta.

Mutta todellisuudessa tämän laitoksen johto salaa julkisuudelta vielä raskaamman seikan: vapaamuurareiden salapuolueen ylimmällä johdolla on salakavala EU-suunnitelma. Sen esikuvaa amerikkalaista Federal Reserve Systemin kansanryöstölaitosta seuraten on Eurooppaan perustettava oma keskuspankkinsa, jonka avulla vapaamuurarit hallitsevat rajoituksetta myös Euroopan valtionpankkeja, mukaanlukien Itävallan valtionpankin.

Tämä julkea, taidokkaasti tehty valtionomaisuuden ryöstö olisi jopa mahdollista toteuttaa. Superkeskuspankin ja siihen liittyen vapaamuurareiden ecu:n eurooppalaisen yhtenäisrahayksikön luominen Itävallan liittyessä EU:hun ryöstäisi epäilemättä Itävallan valtionpankilta vielä viimeisenkin itsenäisen rahakompetenssinsa.

Minkä suunnattoman mahdin Itävalta antaisi siten käsitään ja minkä suunnattoman mahdin salainen veljeskunta saisi siten Itävallasta, selviää parhaiten erään tunnetun henkilön mielipiteestä. Tuskin kukaan muu on tällä saralla kokeneempi: **Meyer Amschel Rothschild.**

Tämä maailman kuuluisimman rahadynastian huomattava edustaja vastasi kysymykseen, paljonko hän antaa arvoa lailliselle valtuudelle laskea kansan rahaa liikkeelle, siis saada painaa ja panna kiertoon maan seteleitä, sananmukaisesti: "Kun saan oikeuden laskea liikkeelle kansan rahaa, ei minua kiinnosta enää, kuka lait säättää!"

Toisin sanoen: Kuka saakin valtion setelipainon käsiinsä yksityiseen käyttöön, on maan todellinen lainsäätävä, koska hänellä on rahanvalta-asemansa ansiosta myös käsissään ne ihmiset, joiden tehtävänä on virallisesti säättää lakeja.

Jo tuosta on helppo todeta, kuinka välttämätön on Itävallan valtionpankin suunsa kiinni pitävä johtohenkilökunta vapaamuurareiden salapuolueelle. Sillä toteuttaakseen suunnitelmansa, ts. siirtääkseen tämän erityisen tärkeän pankin vallanvälineen huomaamattomasti kansalta itselleen ei salainen veljeskunta tarvitse silminnäkijöitä, joita se ei voi estää isänmaallisesti soittamasta hälytyskelloja, kun heidän maastaan varastetaan jotakin arvokasta.

Tästä alasta vastuussa olevia vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilöitä ei kiinnosta siis laisinkaan, ovatko Itävallan valtionpankin johtohenkilöt ammatissaan huippuluokkaa, siis tarpeeksi päteviä pitämään vähintään kiinni toimialalleen perinteisestä suoritustasosta. Heille nimitäin on tärkeintä, että nämä ihmiset voivat pitää jotakin kiinni kokonaan: suunsa.

Tämän suun tukkimiseen salainen veljeskunta käyttää keinoa, joka tässä yhteydessä ja ennen kaikkea materiaalisesti motivoituneiden ihmisten kohdalla ei ole vielä koskaan pettänyt: paljon rahaa, jopa suunnattomat määrät rahaa.

Minkälaisista summista on kyse, selviäisi Itävallan valtionpankin tuhlaavaisista palkoista, joita jo hieman valotin lukijalle. Sillä nämä liioitellun korkeat palkat, joita tämän yrityksen parhaiten palkatut työntekijät saavat ilman riskejä ja

itseään erityisesti rasittamatta vuodesta toiseen, ovat paperilla rehellisesti maksettuja palkkoja, mutta todellisuudessa kuitenkin tyypillisiä lahjuksia.

Lahjuksia, joilla joku saadaan pitämään suunsa kiinni, mistä hyötyy yksinomaan vapaamuurareiden salapuolue. Sen ei kuitenkaan tarvitse itse maksaa lahjuksiaan, sillä rahat niihin otetaan loppujen lopuksi Itävallan kansan kukkarosta: Itävallan valtionpankin kassasta.

Siis: Salaisen veljeskunnan ei tarvitse maksaa omasta kukkarostaan shillinkiäkään epävirallisten työntekijöidensä salailupalveluista. Kansa kustantaa palkkiot näille Itävallan tärkeimmän rahalaitoksen avainasemissa oleville pettureille, jotka toimittavat oman yrityksensä vieraan vallan haltuun.

Sanalla sanoen: Vapaamuurareiden salapuolueen ylin johto voi ostaa omiin tarkoituksiinsa parhaiten sopivat kansanpetturit. Mutta sillä on lisäksi vielä mahdollisuus maksaa näiden ruhtinaalliset palkat petetyn kansan rahoilla.

Eikä näin tapahdu suinkaan vain Itävallan valtionpankissa vaan kaikissa valtion ja näennäisesti valtiolle kuuluvissa järjestöissä ja laitoksissa, joissa vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilöt toimivat maataan pettäen.

Tämä ainutkertainen privilegio, siis mahdollisuus luovuttaa suurpiirteisesti omille työntekijöilleen salavihkaa miellyttävimmät paikat, joiden syntisen kalliista rahoituksesta kansan on vastattava, on myös syy siihen, miksei vapaamuurareiden salapuolueen koskaan tarvitse valittaa henkilökunnan puutetta.

Vielä enemmän: Yhä useammat rahannälkäiset ja rahalla kerskuvat ihmiset taistelevat keskenään päästäkseen salaisen veljeskunnan kerrassaan maanpetokselliseen, mutta suunnattoman tuottoisaan palvelukseen.

Ja se on samalla myös vastaus alussa esittämäni kysymykseen, kuinka selitetään ilmiö, että kaikki maan johtopolitiikat liittopresidentistä johtaviin valtakunnan kamari- ja am-

mattiyhdistystoimihenkilöihin vaativat kiivaasti solidaarisen yksimielisinä alppivaltion liittämistä Euroopan Yhteisöön, vaikka jokaisella heistä olisi syytä koko isänmaallisella voimallaan taistella sen hyväksi, ettei Itävaltaa luovutettaisi EU:n vierasvallalle.

Sillä kaikki nämä poliitikot, kuten Itävallan valtionpankin huippujohtajat on ostettu. Siis ostettu vapaamuurareiden salapuolueen toimesta houkuttelevilla johtopaikoilla. Nämä kyseiset ihmiset — kunnianhimoineen ja mahdollisine taitoineen — eivät koskaan elämässään olisi voineet kiivetä viroisinaan korkealle, ellei salainen veljeskunta liittoutuneine voimineen olisi nostanut heitä.

Ja luonnollisesti kaikki nämä vapaamuurareiden suojelulapset tietävät aivan tarkalleen, mitä he ovat vastapalveluksena velkaa mahtaville ja kansan kustannuksella anteliaille suojelijoilleen.

Tai toisin muotoiltuna: Heille on aina täysin selvää, että he putoavat takaisin yhteiskunnallisiin kerroksiinsa, joista he ovat nousseet, siis katoavat vajottuaan merkityksettömyyteen, jos he tekevät kohtalokkaan virheen, siis eivät enää ole vapaamuurareiden salapuolueen auliita käskyjen toteuttajia.

Tämä ei suinkaan päde vain näihin poliitikkoihin, vaan myös kaikkiin niihin maan lehtitoimittajiin, joiden tehtävänä on muokata julkista mielipidettä, sillä myös heidät on salainen veljeskunta melkein pä poikkeuksetta ostanut.

11. LUKU

Kuinka paljon vapaamuurareiden salapuolueen ylin johto hallitsee ja valvoo tällä tavoin lehdistöä, radiota ja televisiota Itävallassa, on erityisen helposti pääteltävissä äärimmäisen yksipuolisesta Euroopan integraation ja sen taustatekijöiden käsittelystä tiedotusvälineissä. Niinpä käytännöllisesti katsoen koko maassa ei ole yhtään johtavaa toimittajaa, joka ei alentuisi rakentamaan tiedotusvälinemuuria hallituksen hyväksi sen vapaamuurariuden arvojen mukaisissa pyrkimyksissä levittää EU:n valta Itävaltaan.

Kuin näkymättömällä ruoskalla ajettuina kaikki ovat pikemminkin valmiita parhaimpien kykyjensä mukaan auttamaan liittokansleria, varakansleria sekä kaikkia liittoministereitä ja korkeita virkamiehiä, jotta ratkaiseva kansanäänestys Itävallan liittymisestä Euroopan Unioniin toisi hallitukselle toivotun lopputuloksen.

Vielä enemmän: Heidän joukossaan jopa herkimmin kritisoivat henkilöt sulkevat silmänsä, kun hallitus ei epäröi käyttää noin 35 miljoonan shillingin arvosta verorahoja rahoittaakseen EU:n hyväksi suunnatun tiedotuskampanjansa, jonka yksiselitteisenä päämääränä on manipuloida kansanäänestystä.

Ainoa, mistä julkista mielipiteenmuokkausta hallitsevat joukkoviestimet eivät tämän verorahojen käytön tiimoilta ole kertoneet, on nimittäin se, ettei tämä hallituksen EU-tiedotukseen uhrattu panos ole tähän saakka tuottanut mitään silmin nähtävää tulosta.

Tämä kritiikki oli loppujen lopuksi vain turhat luulot karistava toteamus, ettei tämän julkisin avuin suoritettun mielipidemuokkauksen manipuloiva voima vielä toistaiseksi ole kyennyt saavuttamaan toivottua tulosta.

Tiedotusvälineissä hyvin järjestäytyneet vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilöt näyttävät tällä välin jo tietävän, mitä olisi tapahduttava, jotta Itävallan kansalaiset saataisiin suurimmaksi osaksi Euroopan Unionin puolelle: Tarvittaisiin huomattavasti suurempi hallituksen EU-mainosbudjetti, siis huomattavasti isompi miljooniin kohoava summa verorahoja julkisen mielipiteen manipulointiin.

Millaisia jättiläismäisiä rahamääriä liittohallituksen menestyvä EU-mainoskampanja tarvitsisi, selviää artikkelista, jonka vapaamuurareiden päivälehti Kurier julkaisi 3. elokuuta 1992.

Tämän artikkelin mukaan nuoryrittäjien uusi puheenjohtaja esitti nimittäin Itävallan teollisuusyrittäjien liiton kokouksessa aivan tosissaan vaatimuksen, jonka mukaan hallituksen EU-kampanjaan varatut verorahat 50-100 miljoonan shillingin arvosta pitäisi nostaa prosenttiin koko liittobudjetista.

Nykyisestä noin 650 miljardin shillingin budjetista tämä prosentti tekisi 6,5 miljardin shillingin jättiläissumman. Tämä on kirjaimin kirjoitettuna: kuusituhattaviisisataamiljoonaa shillinkiä.

Tunnen mainosalaa, koska olen kirjoittanut siitä yhdessä PR-ammattilaisen **Siegfried Gruberin** kanssa kirjan nimeltä Public Motivations — Die wirksamste Methode, das Interesse der Öffentlichkeit zu gewinnen (Julkiset perustelut — tehokain menetelmä herättää yleisön kiinnostus), jonka kustantaja on Verlag moderne industrie. Tämän pohjalta tiedän myös sen, miten suuresti näin isolla mainosbudjetilla voidaan vaikuttaa Itävallan kaltaiseen pieneen maahan.

Näin ollen hallitus pystyisi tällä rahamäärällä viemään ongelmitta läpi jopa seuraavanlaisen EU-mammuttmainosohjelman:

Osavaltioiden jokaiseen talouteen voitaisiin lähettää nelivärinen kiiltävapintaiselle paperille painettu lehti. Viikottain voitaisiin käyttää valtakunnallista julistemainontaa asettamalla 24 julisteesta kulloinkin ajankohtainen juliste esille. Radiossa ja televisiossa pyörisivät päivittäin monen minuutin pituiset mainospätkät. Sen lisäksi kaikkiin itävaltalaisiin päivälehtiin, uutisaikakauslehtiin, kuvalehtiin, ammattilehtiin ja muihin säännöllisesti ilmestyviin julkaisuihin voitaisiin panna kaksisivuinen ilmoitus.

Jo pelkästään pitämällä yllä tämänsuuruista ilmoittelua hallituksella olisi käsissään äärettömän tehokas painostuskeino, jolla kaikki mediat saataisiin mukaan ja myös julkaisujen toimituksellista osaa sävyttäisi EU-myönteisyys eli ne harjoittaisivat piilomainontaa Itävallan Euroopan Unioniin liittymisen puolesta.

Hallituksen tarvitsisi vain jättää ne sanomalehtien kustantajat, jotka pitävät kiinni puolueettomasta EU-kirjoittelusta, uskottavalta vaikuttavan syyn perusteella osattomiksi halutusta mainoskakusta.

Menetelmä olisi tehokas, sillä sen lisäksi että valtaapitävät saisivat näin suljettua kaikki epämiellyttävät yksittäiset arvostelijat ulkopuolelle, se tarjoaisi jopa mahdollisuuden panna suitset koko Itävallan lehdistön suuhun.

Siksi voisi ajatella, että Kurier-lehden kaltainen päivälehti, joka jo kilpailusyistä esiintyy riippumattomana lehtenä, olisi tuonut esille uskaliaan ehdotuksen mahdollisuuden, jonka mukaan hallituksen olisi pehmitettävä itävaltalaiset EU-myönteisiksi käymällä propagandistinen miljardien mainoskampanja. Ehdotushan on todellisuudessa täysin järjetön

ajatus politiikan tulokkaalta, jolla ei ole minkäänlaista todellisuudentajua.

Kävi kuitenkin juuri päinvastoin. Jo mainitussa Kurier-lehden artikkelissa tätä täysin järjettömän vaatimuksen esittäjää ei suinkaan kuvattu omalaatuisena poikkeuksena, vaan uusi teollisuusjärjestön toimihenkilö esitettiin huomattavana persoonallisuutena, joka on joka suhteessa vakavasti otettava henkilö ja jolta voidaan odottaa poliittisesti vielä suuria.

Esitän teille osan Kurier-lehden selonteosta, jotta te itse näette, miten silmittömästi lehti ihastui henkilöön, joka esitti tämän idioottimaisen suunnitelman uhrata huimaavat 6 500 miljoonaa shillinkiä verorahoja tehdäkseen itävaltalaisista EU-vastustajista EU:n kannattajia. Kirjoitus ilmestyi otsikkonaan "Nuoresta teollisuusyrittäjästä poliitikoksi". On parasta, että esitän tästä lyhentämättömänä ensimmäisen osan, joka kuuluu seuraavasti:

"Die Junge Industrie (Nuoret teollisuusyrittäjät) sai viime viikolla uudeksi puheenjohtajakseen **Hanno Soravian** (32), joka on yritysjohtaja Spittalista. Hän seurasi puheenjohtajana steierilaista kansanpuolueen kansallisneuvoston edustajaa **Martin Bartensteinia**. Nuoret teollisuusyrittäjät kuuluu osana Itävallan teollisuusyrittäjien liittoon (Die Vereinigung Österreichischer Industrieller = VÖI). Die Junge Industrie -järjestön jäsenistö koostuu 20-40 -vuotiaista yrittäjistä. **Soravialla** on jo kokemusta järjestöstä, sillä kärtneriläinen on ollut jo kymmenen vuotta Wienin Die Junge Industrie -ryhmän johtajana.

Hän törmäsi Nuoriin teollisuusyrittäjiin jo opiskeluaikanaan. Useiden ulkomaanharjoittelujen jälkeen rakennusmestarin poika aloitti työt rakennusalan yrityksessä. Tämä innokas metsästäjä ja kalastaja ryhtyi vuoden kuluttua itsenäiseksi yrittäjäksi ja perusti yrityksen, joka rakentaa pienvoimaloita.

Soravia korostaa, että Die Junge Industrie -järjestö on aina ollut merkittävä mielipiteenmuokkaaja VÖI:ssä. "Me olimme myös ensimmäisiä, jotka puhuivat EU:hun liittymisen puolesta", hän toteaa. "Vanhat herrat" pelkäsivät aluksi EU:n tuomaa kansainvälistä kilpailua. Nyt he ovat mukana EU-junassa.

Soravia arvostelee hallituksen EU-kampanjaa: "Hallitus käyttää liian vähän rahaa. Nämä yksinkertaiset julisteet EU:n puolesta ovat ehkä halpoja, mutta niistä ei saa mitään tietoa. Mainosbudjetin pitäisi olla vähintään 1 % valtion budjetista." EU:hun liittyminen on loppujen lopuksi ehdottoman välttämättömyyttä Itävallan taloudelle. "Jos emme lähde mukaan, jäämme tuntemattomaksi pisteeksi maailmankartalla...."

Kurier-lehti julkaisi tämän pötypuheen ilman pienintäkään kriittistä huomautusta. Ei Kurier eivätkä muutkaan lehdet kommentoineet, kun nuoryrittäjä **Soravia** ehdotti, että EU:n puolesta rummuttamiseen käytettäisiin 6,5 miljardia shillinkiä, mikä tekee yhden prosentin hallituksen kokonaisbudjetista.

Kukaan maan johtavista lehtimiehistä ei närkästynyt ehdotuksesta. Se ei suinkaan johdu sattumasta. Päinvastoin. Sattumaa olisi ollut, jos yksikin julkisen mielipiteen muokkaajista Itävallassa olisi kiivastunut.

Vapaamuurareiden salapuolue, joiden luotettavia de facto-toimihenkilöitä nämä lehtimiehet poikkeuksetta ovat, haluaa nimittäin, että verorahojen skandaalimainen kauhuluvuissa liikkuva tuhlaus EU-äänestyksen manipuloimiseksi ei aiheuta yleistä suuttumuksen vyöryä.

Tähän sisältyy yksinkertainen joukkopsykologinen ajatus: kun kansalaiset näkevät heitä uhkaavan näin superkalliin EU-propagandahirviön, he ovat valmiit hyväksymään — kuten samankaltaiset tapaukset ovat osoittaneet — minkä tahansa hallituksen esittämän vaihtoehdon EU-tiedotuskampanjaksi, kunhan se vain on veronmaksajille oleellisesti halvempi.

Konkreettisesti tämä tarkoittaa sitä, että hallitus voi estää julkisten varojen häikäilemättömästä tuhlauksesta nousevan kansalaisten vihan pelkästään sillä, että se ilmoittaa, että sen laaja tiedotuskampanja Itävallan EU:hun liittymisen eduista ja haitoista ei maksakaan 6 500 miljoonaa shillinkiä, kuten pelättiin, vaan tähän tarvitaan vain murto-osa tästä summasta.

Se olisi esimerkiksi kymmenesosa tästä järkyttävästä summasta eli 650 miljoonaa shillinkiä. On myös mahdollista selvittää kahdeskymmenesosalla, se olisi silloin verrattain pieni 325 miljoonan shillingin kustannus. Tarpeen vaatiessa hallitus voisi vielä pienentää kuluja leikkaamalla jostain kohdasta.

En väitä ainoastaan, että hallitus voi vaikeuksitta tehdä tämänkaltaisia temppuja. Pidän vieläpä erittäin todennäköisenä sitä, että se käyttää näitä temppuja ja saa täyden tuen vapaamuurareiden salapuolueen palveluksessa toimivilta joukkoviestimiltä.

Enemmänkin voidaan sanoa. On jopa erittäin luultavaa, että hallitus kuuntelee vapaamuurareita tukevia julkisen mielipiteen muokkaajia ja käyttää heidän neuvostaan huomattavasti likaisempia keinoja voidakseen häiriöttä manipuloida EU-kansanäänestystä veronmaksajien rahoilla.

Esimerkkinä on monien EU:n vannoutuneiden vastustajien lupaus osallistua hallituksen superkampanjaan, mikä herätti laajassa yleisössä pakostakin vaikutelman, että pyritään vilpittömästi antamaan tasapuolista tietoa.

Tosiasiassa EU:n vastustajista päästettäisiin julkisissa esiintymisissä puhumaan vain ne, joita hallituksen ei tarvitsisi pelätä, koska he olisivat EU:n puolesta kiihkoilijoihin nähden alun perin alakynnessä.

Sillä kansalaista, joka pystyy kaikessa tuomaan julki ostettujen EU-hurraajien varsinaiset motiivit ja armotta paljastamaan Euroopan integraation todelliset taustatekijät, ei varmasti päästetä puhumaan näennäisesti avoimessa hallituksen

tiedottamiskampanjassa. Tämä ei ole vain olettamus, vaan tiedän sen omasta kokemuksestani.

Kansanturvakomitea järjestää koko Itävallan kattavan puolueista riippumattoman tiedotuskampanjan "EU ei OK", ja organisaation puheenjohtajana yritin saada hallituksen EU-mainosbudjetista avustusta kampanjaamme varten. Perustelin hakemuksemme sillä, että kansalaisilla on laillinen oikeus saada tietää kaikki perustelut, jotka puhuvat Itävallan EU:hun liittymistä vastaan, eikä ainoastaan kuunnella liittymisen puolestapuhujia.

Koska kirjalliseen anomukseeni ei kuulunut vastausta, otin henkilökohtaisesti yhteyttä asiaa hoitavaan valtionvirastoon ja sain valaisevan vastauksen.

Virastonjohtaja **Brigitte Edererin** edustaja antoi pitkähkössä puhelinkeskustelussa selvästi ymmärtää, että tarkoituksena on toki, että myös EU:hun liittymistä vastustavat saavat äänensä kuuluviin julkisuudessa virallisen EU-mainoskampanjan puitteissa. Hän antoi kuitenkin ymmärtää, ettei hallitukselle tulisi mieleenkään antaa varsinkaan minulle tilaisuutta sanoa suoria sanoja EU:hun liittymisen kohtalokkaista vaikutuksista Itävallalle.

Valtionviraston edustaja totesi lopuksi, että kaltaiseni terävä arvostelija ei toki voi odottaa, että hallitus vielä auttaa tekemään tyhjäksi heidän EU-suunnitelmansa ja että minun tulisi olla onnellinen siitä, että minua yleensä vielä siedettiin.

Toisin sanoen: Sillä kriittisellä asenteella, joka minulla on hallituksen EU-politiikkaan, minun pitäisi olla iloinen siitä, että hallitus suvaitsee läsnäoloni heidän valta-alueellaan eikä — mikä minulle olisi oikein — karkota minua maasta. Se oli vihje korkealta taholta, jota en silloin noteerannut mitenkään enkä sillä hetkellä oikein käsittänyt. Sain vasta myöhemmin selville, miten äärimmäisen ajankohtainen tämä piilovaroitus oikeastaan olikaan ollut.

Eräs toinen EU:n vastustaja, joka perusteellisine tietoi-
neen Euroopan integraation todellisista tarkoituksista saattaisi
muodostua hallitukselle samalla tavoin erittäin epämiellyttä-
väksi, ei pian saa enää nauttia asumisesta Itävallassa; tämä
onni ei missään tapauksessa ole itsestäänselvyys.

Kyseessä on Sveitsin kansalainen **Andres J. W. Studer**,
joka asuu Sveitsissä kuten ennenkin, mutta jolla on ollut myös
jo jonkin aikaa asunto Salzburgin osavaltiossa pienessä Neu-
markt am Wallersee -nimisessä kunnassa.

Andres Studeria uhkaa karkottaminen hänen Salzburgin
asuinpaikastaan, koska Itävallan tasavallan turvallisuuselimet
määräsivät hänelle 15. syyskuuta muukalaispoliisilain 9.
pykälän nojalla "matkustus- tai oleskelukiellon", jota Sisäasi-
ain liittoministeriö ei tähän päivään mennessä ole kumonnut.

Tämän "matkustus- tai oleskelukiellon" perusteluna on
väite, että sveitsiläinen olisi rikkonut niin kutsuttua "kieltola-
kia", siis lakia, joka kieltää kansallissosialistisen toiminnan
elvyttämisen ja josta seuraa yhdestä kymmeneen vuoteen
kestävä vapausrangaistus.

Väitteen järjettömyys näkyy jo pelkästään siitä, että
Andres Studer "Freie Institut für Humanität + Kreativität" -
instituutin johtajana (Vapaa humaaniuden + luovuuden insti-
tuutti) ei koskaan puhu kansallissosialistisen toiminnan elvyt-
tämisen puolesta vaan päinvastoin puhuu tyypillisten kansal-
lissosialististen menetelmien käyttöönottoa vastaan. Hän
taistelee ankarasti muun muassa mielipide- ja tutkimusvapau-
den puolesta.

Todellisuudessa kieltolaki on vain tekosyy. Tosiasiallinen
syy siihen, miksi Itävallan viranomaiset haluaisivat päästä
Andres Studerista eroon, on hänen tekemänsä toinen teko.
Tämä teko olisi kuulunut lehtiotsikoihin, mutta yleisö ei
saanut tietää siitä, koska vapaamuurareiden salapuolueen de

facto -toimihenkilöt joukkoviestimissä vaikenivat siitä tieteen tahtoon.

Tästä teosta uskalsi kirjoittaa vain yksi lehti koko maassa, nimittäin Pinzgau Journal -sanomalehti. Se julkaisi 25. kesäkuuta 1992 ilmestyneessä numerossaan artikkelin, jonka otsikkona oli "Sveitsin hallitus syytettyjen penkillä". Artikkelin sisältö oli seuraava:

"Euroopan integraatioon liittyen Sveitsin kansalainen, kasvatustieteilijä ja filosofian maisteri **Andres J. W. Studer** on toiminut demokraattisesti tavalla, jolla ei ole merkitystä ainoastaan Sveitsissä vaan myös maan ulkopuolella. Hän nosti Sveitsin korkeimmassa oikeusinstanssissa eli liitto-oikeudessa syytteen koko liittohallitusta vastaan 'maanpetoksesta'.

Liitto-oikeus joutuu käsittelemään tämän valituksen jo pelkästään siksi, että Sveitsissä — erotukseksi Itävallasta — kansalaisilla on laillinen oikeus myös yksityishenkilöinä valittaa korkeimpaan oikeuteen.

Lisäksi oikeuden on otettava syytös vakavasti myös siksi, että Sveitsin lainsäädännön mukaan liittohallitus tekee 'maanpetoksen' jo siinä, että se ilman kansan suostumusta ryhtyy 'vieraiden valtojen' kanssa neuvotteluihin, jotka vaarantavat maan itsenäisyyden, kuten on käynyt Sveitsin EU-jäsenanomusasiassa.

Sveitsin perustuslain mukaan kansalaiset omistavat maan ja poliitikot ovat heidän ohjeisiinsa sidottuja virkailijoita. Meidän maassamme on aivan päinvastoin. Itävallassa kansa ei ole omistaja. Se ei ole edes päävuokralainen, koska puolueet ovat päävuokralaisia ja kansa on vain alivuokralainen.

Tämän surullisen tosiseikan vuoksi myös Itävallan ylivoimaisesti tärkein radioasema ÖRF (Österreichischer Rundfunk GmbH), uutisoi yksityiskohtaisesti vain naapurimaista, joissa on vähemmän demokratiaa kuin Itävallassa. Sen sijaan se tieteen tahtoon vaikenee uutisesta Sveitsissä, missä tavallinen

kansalainen on käyttänyt kansalaisyhteisyytensä ja nostanut hallituksen syytettyjen penkille sen aikomuksista saattaa peridemokraattinen maa EU-diktatuurin käsiin."

Itävallan hallitus yrittää kovasti saada maastaan pois tämän sveitsiläisen tiedemiehen, joka periaatteessa vain esiintyy oikeuden ja tasa-arvon puolesta. Tämän osoittaa paitsi ylläesitetty selonteko myös se, että viranomaiset eivät yleensä saa missään tapauksessa antaa "matkustus- tai oleskelukieltoa" kevyin perustein.

Päinvastoin. Virkailijoita on pyydetty mitä ankarimmin pidättymään määräyksistä, jotka voitaisiin tulkita muukalaisvihamielisyydeksi. Siten esimerkiksi jopa näennäiset turvapainhakijat saavat vapaasti oleskella maassa. Nämä jakavat sitten rajalla talouspakolaisille lentolehtisiä, joissa muun muassa lukee, että Itävallassa sallitaan ulkomaalaisten tavara-varkaudet 1000 shillinkiin asti.

Muukalaisystävällisyys menee vieläkin pidemmälle. Jotta ulkomaisia tavaravarkaita ei tarvitsisi karkottaa maasta kuin rikollisia, hallitus valmistelee lakia, jonka mukaan tuoreeltaan teosta napatulle ulkomaalaiselle tavaratalovarkaalalle pitäisi "rangaistuksena" lyödä vielä kouraan maksulappu, jolla hän voisi maksaa varastetun tavaran kuten oikeasti ostettuna.

Eli jos Itävallassa asuva sveitsiläinen **Andres Studer** olisi myös varastanut jotain Itävallan väestöltä, niin tuskinpa hallitukselle olisi silloin tullut mieleen määrätä hänelle "maahantulo- tai oleskelukieltoa".

Ulkomainen varas, joka näpistää kotimaisen väestön tavaroita, ei huoleta hallitusta yhtään. Sen sijaan ulkomaalaisen, joka ei vie mitään Itävallan kansalta vaan päinvastoin jopa antaa jotain selvittelemällä EU:n todellisia tarkoitusperiä, hallitus toivoo näkevänsä missä tahansa muualla paitsi ei Itävallassa.

Totuutta rakastava sveitsiläinen voisi nimittäin — mikäli hän edelleen toimisi myös valistajana alppivaltiossa — saada hyvin helposti monet itävaltalaiset ajattelemaan, että ei ainoastaan Bernin liittohallitus vaan myös Wienin liittohallituksen jäsenet ajavat EU-politiikkaa, joka on oman kansan pettämistä ja leimaa heidät maanpettureiksi.

Liittohallituksen jäsenet eivät välttämättä ole de jure -maanpettureita, aivan varmasti kuitenkin de facto -maanpettureita. Siis eivät maanpettureita selitettynä hiuksia halkoen jonkin todellisuudelle vieraan pykälän mukaan, vaan maanpettureita todellisen toimintansa perusteella.

Jos tämä tieto leviäisi, tulisi myös ilmi, että otaksuttu kansan edunvalvoja eli lehdistö ei kerro totuutta maanpetoksesta, koska julkisen mielipiteen muokkaajat ovat poikkeuksetta samassa juonessa maanpettureiden kanssa. Heitä yhdistää eräs puolue, nimittäin vapaamuurareiden salapuolue.

Lyhyesti: Ainakin kansakunnassa kriittisesti asioihin suhtautuvat tajuaisivat helposti, että sekä niin sanotut huippupoliitikot että myös otaksuttavasti valvontaa ylläpitävät tiedotusvälineet ovat vain vapaamuurareiden supervallan alla toimivia maataan pettäviä sätkynukkeja. Näin ei ole vain pienessä Itävallassa, vaan näin tapahtuu maapallon kaikissa maissa, siis käytännöllisesti katsoen koko maailmassa.

12. LUKU

Huomioonottaen niin suvereenin aseman, onkin itsestään selvästi oikeutettua kysyä, kuinka tämä salainen veljeskunta on saavuttanut niin mahtavan valtamonopolin. Toisin kysytynä: Mitä tavallisuudesta poikkeavia strategioita, menetelmiä ja keinoja he ovat käyttäneet eri maissa valtaan päästäkseen?

Ennen kuin paneudun siihen lähemmin, haluan yleisesti kertoa, miksi vapaamuurareiden salapuolueen on ollut paljon helpompi riistää maan valta itselleen kuin kaikkien niiden valloittajien ja hallitsijoiden, jotka sitä ennen heitä ovat yrittäneet.

Heillä on ensinnäkin se silmiinpistävä etu, ettei salaisen veljesliiton tarvitse käydä perinteistä sotaa alistaakseen kansan ja ottaakseen maan herruuden itselleen. He käyttävät sodan muotoa, jonka edessä jokainen vihollinen on tuomittu häviämään: salaista sotaa.

Vapaamuurarit selviytyivät valtion herruutta koskevista taisteluista jo senkin vuoksi aina voittajina, että häviäjät näkivät aina vain salaisen sodan surullisen tuloksen, mutteivät koskaan nähneet todellista vastustajaansa eivätkä sodan oikeaa aloittajaa kasvoista kasvoihin.

Enemminkin: Vapaamuurareiden valloittamat kansat eivät edes tiedostaneet tappiotaan, koska he eivät edes vapaamuurareiden valloitusretken lopussa ymmärtäneet joutuneensa tällaisen salaisen sodan uhriksi.

Eli: Salaisen veljesliiton näkymättömän armeijan hyökkäyksen kohteeksi joutuneet kansat eivät taistelleet vapaamuurareita vastaan, koska ne eivät tunteneet joutuneensa vähää-

kään tämän organisaation uhkaamiksi, saati sitten joutuneensa minkäänlaisen hyökkäyksen kohteeksi.

Vapaamuurareiden ainoat vakavasti otettavat vastustajat ovatkin aina olleet ne yksinäiset taistelijat, jotka ovat edes jossain määrin olleet tietoisia heidän vaarallisuudestaan ja ovat olleet tarpeeksi rohkeita vastustaakseen heitä. Salaisen veljesliiton ylimmällä johdolla ei ole kuitenkaan ollut näiden poliittisesti valvutuneidenkaan vihollisten kanssa ylitsepääsemättömiä vaikeuksia. Siihen on selvä syy:

Salaisessa valtaa kohti marssimisessa on vapaamuura-reilla vain yksi sääntö, joka kuuluu seuraavasti: tarkoitus pyhittää keinot. Selväkielisesti: Taistelussa vihollista vastaan ovat kaikki keinot sallittuja. Todellakin kaikki. Ei vain kieroilu ja valehtelu, juonittelu ja petos, panettelu ja kavallus, varkaus ja ryöstö, vaan myös teko, joka kaikkien muiden maailmankatsomusten mukaisesti on suurin ihmisen tekemistä rikoksista: murha.

Se että vapaamuurariuden tarkoitus pyhittää erityisesti ylemmän asteen vapaamuurariuden päämäärät, vapaamuura-riuden näkökulmasta katsottuna jopa murhan, on saanut loosiveljien hyväksynnän eikä ole suinkaan heidän vastusta-jiensa katala, perätön väite.

Niinpä vapaamuurari ja pomminheittäjä Cabrinovic kertoikin Sarajevon hyökkääjiä vastaan pidetyssä oikeudenkäynnissä suoraan, että vapaamuurarius sallii tappamisen ja että Itävallan kruununperillisen, arkkiherttua **Franz Ferdinandin**, murhasta 28.6.1914 ranskalaiset ylemmän asteen vapaamuurarit olivat päättäneet jo kahta vuotta aiemmin.

Itävallan tasavallan vapaamuurareiden perustajajäsenen **Viktor Adlerin** poika, vapaamuurari **Fritz Adler**, meni vapaamuurareiden häikäilemättömyyden todistamisessa vielä pidemmälle.

Murhattuaan julkisesti Itävallan pääministerin, **kreivi Stürgkhin**, 22.10.1916 hän puolustautui oikeudessa sananmu-kaisesti näin: "Jokaisella kansalaisella ei ole vain oikeus vaan mielestäni jopa velvollisuus voimakeinoihin!"

Vapaamuurareiden velvollisuutta käyttää häikäilemättä voimakeinoja poikkiteloin asettuvia vastaan, ei kielletä edes virallisesti. Niinpä englantilainen vapaamuurarijulkaisu *The Freemasons Chronicle* kirjoitti jo vuonna 1875 sivulla 81 sananmukaisesti seuraavaa:

"Jos haluaisimme väittää, että vapaamuurarit eivät mis-sään tilanteessa saisi tarttua aseisiin huonompaa hallitusta vastustamaan, tuomitsisimme heidät tietyissä tilanteissa louk-kaamaan korkeinta ja pyhintä velvollisuuttaan."

Yksinkertaistettuna se tarkoittaa nimittäin seuraavaa: Vapaamuurari ei ole ainoastaan oikeutettu, vaan hän on jopa mitä suurimmassa määrin velvollinen käyttämään pakon edessä brutaalia väkivaltaa niitä kohtaan, jotka ovat vapaa-muurariuden unelman tiellä matkalla parempaan maailmaan, siis salaisen veljeskunnan suunnitelmien esteenä.

Tai vielä selvemmin sanottuna: Verisinkin vallankumous on vapaamuurareiden mielestä oikeutettu keino saada valta itselleen. Salainen veljeskunta ei sen vuoksi siis näe pienintäkään syytä mahdollisesti edes hävetä sitä, että se käyttää ja on aina käyttänytkin niin häikäilemättömiä voimakeinoja.

Päinvastoin. Se jopa kerskailee näillä vapaamuurarimai-silla veriteoillaan. Kuten esimerkiksi suuren ranskalaisen loosin, Grand Orientin, jäsen **Sicard de Plauzoles**, joka puhuessaan vapaamuurariuden vallankumouksellisista aikaan-saannoksista nimitti sitä ylpeänä vallankumouksen äidiksi.

Salaisen veljeskunnan dynaamisen taistelujoukon ei ollut kovin vaikea ylittää niitä vähiä esteitä, joita heidän val-lananastamisensa tiellä syystä tai toisesta oli. Sillä hätätapauk-sessa heidän vihollisensa yksinkertaisesti likvidoitii jälkiä

jättämättä. Heidän johtonsa oli oikeuttanut heidät mihin tahansa vahingontekoon, eivätkä heidän vihollisensa edes käsittäneet heidän lukumääräänsä.

Tämä valtava ylivoima on lopulta myös selitys sille, miksi tämä kylmästi ruumiiden yli kävelevä salajärjestö onnistui jopa pakottamaan polvilleen maailman kerran mahtavimman mahdin: katolisen kirkon, ennen kaikkea Vatikaanin.

Kuinka tiukasti ainakin tämän kirkon maallinen johto on salaisen veljeskunnan käsissä, on erityisen selvästi havaittavissa vapaamuurariuden eräästä mestariaikaansaannoksesta: Vatikaanin II kirkolliskokouksen päätöksistä, mikä aiheutti sen hajanaisuuden ja päämäärättömyyden, joka on suorastaan tunnusomaista sille surkealle tilalle, jossa kirkko tällä hetkellä on.

Ei myöskään liene yhteensattuma, että Vatikaanissa vilisee vapaamuurareita ja että yksi näistä loosiveljistä on jopa valittu katolisen kirkon esimieheksi: **paavi Paavali VI**, joka jo opiskeluaikoinaan pääsi loosin jäseneksi. Hän julkisti erottamattoman sitoumuksensa tähän antikristilliseen järjestöön vielä ennen kuolemaansa julkisella eleellä, joka hipoo häväistystä.

Hän lahjoitti paavin tunnusmerkkinsä, tiaaran, kaularistin ja sormuksen, mielenosoituksellisesti yhdelle suurimmista vapaamuurari-instituutioista: New Yorkin Yhdistyneille kansakunnille. Teko, jonka tuli julkisesti symboloida Vatikaanin vallan luovuttamista taisteluitta salaiselle veljeskunnalle.

Hänen seuraajansa **paavi Johannes Paavali I** ei ilmeisesti vastannut Vatikaanin vapaamuurarihenkisten valtaapitävien mielikuvia, sillä hän kuoli jo 33 päivää virkaanastumisensa jälkeen enemmän kuin merkillisissä olosuhteissa. Suoraan sanottuna: tämä paavi ei ilmeisesti kokenut luonnollista kuolemaa vaan vapaamuurarimaisen kuoleman.

Tätä epäilyä puoltaa ennen kaikkea se tosiasia, että vapaamuurarit, jotka vallanvaihdon jälkeen ovat olleet käs-kynantajia Vatikaanissa, kielsivät ruumiinavauksen. Tämän tällaisessa tilanteessa itsestään selvän asian he kielsivät sillä perusteella, että paavin ruumiinavaus on vastoin Vatikaanin sääntöjä.

Todellisuudessa ei edes katolisen kirkon korkeimman arvohenkilön ruumiinavaus ole mitään uutta. **Paavi Pius VIII**:lle tehtiin ruumiinavaus murhaepäilyn vuoksi, kun hän yhtäkkiä lopetti maallisen vaelluksensa samantapaisissa epäilyttävissä oloissa.

Myös tässä selittämättömässä kuolemassa oli nähtävissä vapaamuurareiden käsiala. **Paavi Pius VIII** kuoli nimittäin täysin odottamatta hieman sen jälkeen, kun hän oli julkaissut vapaamuurariutta selvästi vastustavan kirjeen.

Salaisella veljeskunnalla oli jo tuolloin ilmeisesti tarpeeksi valtaa saattaakseen paavin epäilyksiä herättämättä ennen aikaiseen hautaan. Erotukseksi nykyhetkestä heillä ei ilmeisesti vielä kuitenkaan ollut tarpeeksi valtaa saadakseen toiveensa läpi joka asiassa. Olisivathan he muutoin estäneet myös tämän vapaamuurareihin kuulumattoman paavin ruumiinavauksen.

On tietysti maita, joiden vallananastukseksi vapaamuura-reiden ei ole tarvinnut nähdä läheskään yhtä paljon vaivaa kuin tämän suuren katolisen kirkon pienen valtion, Vatikaanin, valloittamisessa.

Tämä koskee eritoten uusia valtioita, joissa ei vielä ole valmista valtarakennetta, eli poliittisia valtakeskuksia ei vielä ole selvästi olemassa. Tällaisissa maissa valta sananmukaisesti ajautui salaisen veljesliiton syliin. Kuten esimerkiksi Amerikan Yhdysvalloissa.

USA oli suurista valtioista luultavasti helpoin saalis vapaamuurareille. Se ei siten ole ainoastaan heidän keskipisteensä, vaan jo perustamisestaan asti käytännöllisesti katsoen

vapaamuurareiden omaisuutta. Amerikan Yhdysvaltojen 56 perustajajäsenestä 50 oli loosin jäseniä.

Selvä enemmistö, joka käytännössä oli vielä paljon suurempi kuin tämä erittäin epäsuhtainen luku osoittaa. Siksi että tällä pienellä järjestäytymättömällä joukolla, joka ei kuulunut vapaamuurareihin, ei olisi parhaalla tahdollakaan ollut mitään mahdollisuutta mitä parhaimmin järjestäytyneen salaisen veljeskunnan ylivaltaa vastaan.

Tämä jyrkkä epätasapaino johti väistämättä siihen, että vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilöt jo lyhyen ajan sisällä olivat liki mielensä mukaan vallanneet USA:n tärkeimmät poliittiset päätöksentekuelimet. Myös edustajainhuoneen ja senaatin, joiden paikoista yleensä reilusti yli puolet on vapaamuurareiden hallussa.

Kenestäkään, joka ei ole salaisen veljeskunnan jäsen tai uskollinen jollekin sen monista poliittisista etujärjestöistä, kuten mahtavalle Council on Foreign Relationsille (CFR) tai jollekin vaikutusvaltaisista bilderbergiläisistä, ei myöskään tule Amerikan Yhdysvaltojen presidenttiä.

Se koskee luonnollisesti myös vuoden 1993 presidentinvaaleja. Olisi ollut sama, kumpi ehdokkaista olisi voittanut. Ylemmän asteen loosiveli **George Bush** vai bilderbergiläinen **Bill Clinton**. Voittaja on joka tapauksessa mies, johon salainen veljesliitto voi varmasti luottaa: vapaamuurareiden salapuolueen monessa sopassa keitetty de facto -toimihenkilö.

Puolueen ei ollut yhtä helppoa päästä valtaan Euroopassa kuin oli Yhdysvalloissa. Kun vapaamuurarit perustamisensa jälkeen 1717 vasta oikein oivalsivat nykyisessä mielessä laajenemismahdollisuutensa ja päättivät ottaa valvontaansa yhden maan kerrallaan, tärkeät valta-asetat kaikkialla Euroopassa olivat jo vakaisissa käsissä.

Ne olivat kristillisten keisareiden, kristillisten kuninkaiden ja kristillisten ruhtinain käsissä, jotka eivät edes ajatel-

leet jakavansa valtaansa salaisen veljeskunnan näkymättömän yhdistyksen kanssa, saati sitten luovuttavansa sitä sille.

Vapaamuurareiden ylimmän johdon täytyi näin ollen kehittää erityisen ovela strategia näiden pitkään vallassa olleiden eurooppalaisten päämiesten syrjäyttämiseksi.

Ensimmäinen askel oli herättää kunkin päämiehen kiinnostus loosia kohtaan ja saada näin uusia jäseniä kaikin mahdollisin suostuttelukeinoin. Ensin tietysti lähinnä harmittoman kolmannen asteen loosin jäseneksi, jotta voitaisiin epäluuloa herättämättömän ilmapiirin vallitessa taitavasti selvittää, voiko kyseessä olevalle ruhtinaalle, kuninkaalle tai keisarille uskoa myös vapaamuurariuden ylemmän tason tehtäviä.

Mikäli kävi ilmi, että kyseinen henkilö täytti nämä vaatimukset, ei ollut enää mitään estettä hänen vihkimiselleen myös vapaamuurariuden todellisiin salaisuuksiin: täydelliseen tekniikkaan ei ainoastaan oman vaan myös muiden kansojen herruuden saavuttamiseksi.

Lupaus, joka teki vaikutuksen ainakin sen ajan imperialistisen Englannin valtaapitäviin. He ymmärsivät nimittäin heti, että vapaamuurariutta voi käyttää ihmeeseen kokonaisen maiden valloittamiseksi ilman asevoimia.

Niinpä ei kestänyt kauan, kun tämän maan kuninkaan lisäksi myös suurin osa ylemmän aristokratian sekä nousevan porvariston jäsenistä oli innokkaita vapaamuurareita. Siis loosiveljiä, jotka olivat poikkeuksettoman solidaarisia ja samaistivat itsensä sataprosenttisesti salaiseen veljeskuntaan.

Englannin vapaamuurarihenkisellä johdolla oli siten jo silloin samanlainen suhde vapaamuurareiden johtoon kuin nyt: kuin vakka ja kansi. Tämä täydellinen intressien kohtaaminen meni jopa niin pitkälle, että salainen veljeskunta sai myös ulkomaiselle toiminnalleen Englannin valtiolta kaiken tuen.

Enemmänkin: Vapaamuurarihenkinen Englanti auttoi myös ulkomaisia loosiveljiään näiden pyrkimyksissä päästä

valtaan omassa maassaan. Eikä vain taloudellisesti vaan myös organisatorisesti.

Tällaista apua salainen veljeskunta joutui antamaan usein. Sillä — lukuunottamatta Skandinavian maita — vapaamuura-reiden vallananastus muissa maissa ei sujunut läheskään yhtä kitkattomasti kuin Isossa-Britanniassa ja USA:ssa.

Suuria vaikeuksia oli eritoten niissä maissa, joissa katoli-sella kirkolla oli myös poliittista valtaa. Välillä ne kohtasivat jopa ylitsepääsemättömiltä vaikuttavia esteitä: kontrolloimatto-missa olevia vastarintaliikkeitä.

Erotuksena anglikaanisen kirkon poliittisille edustajille, useimmat katoliset valtaapitävät eivät langenneet vuosikym-meniin salaisen veljesliiton loveen. Valtaa havittelevat loosiveljet eivät näin ollen saaneet valjastettua näiden kristillisten maiden kuninkaallisia vaunujensa eteen.

Heidän pitikin turvautua toiseen liittolaiseen: maan tur-vallisuusjärjestöjen esimieheen. Kun heillä olisi poliisipäällik-kö puolellaan, he voisivat häiriintymättä tehdä kaiken välttä-mättömän päämääränsä saavuttamiseksi eli vallankaappauksen tai vallankumouksen järjestämiseksi.

Sillä vaikka jokin niistä vallankumouskeskuksista, joissa vapaamuura-reiden pomminheittäjiä ja muita terroristeja psy-kologisesti kiihotettiin ja teknisesti koulutettiin, olisikin pal-jastunut, ei salaisen veljeskunnan tarvinnut pelätä, jos poliisi-johdossa oli luotettava vapaamuurari. Vapaamuurarihenkisen poliisipäällikön tarvitsee tällaisessa tilanteessa nimittäin vain toimia seuraavasti:

Hänen tulee kutsua alaistensa pidättämät henkilöt luok-seen sillä varjolla, että hän haluaa henkilökohtaisesti kuulus-tella heitä. Sen jälkeen hän päästää epäilyt vapaaksi sen itsestään selvän perustelun nojalla, että nämä pikkutekijät auttaisivat häntä paremmin vapaudessa kuin vankeudessa pääsemään salaliiton päämiesten kintereille.

Tämä poliisin taholta tuleva selustanvarmennus on selitys myös sille, että edes pitkän valmisteluajan vaatineet salaisen veljeskunnan vallankaappaushankkeet eivät pääsääntöisesti paljastuneet ajoissa, esimerkiksi Ranskan vallankumous 1789.

Vapaamuura-reiden ongelmana ei siis silloin ollut itse vallankumous, vaan sitä seuraavan Ranskassa vallitsevan yleisen sekasorron hyödyntäminen valtaan pääsemiseksi.

Se tuotti vaikeuksia jo senkin vuoksi, että vallankumouk-sen suurisanaiset johtajat olivat kylläkin loosiveljellisten filosofien **Montesquieun**, **Condorcet'n**, **Diderot'n**, **Helvétiuksen**, **d'Alembert'n** ja **Voltairein** massiivisen valis-tustyön ansiosta vapaamuurarismielisiä, mutta heitä ei ollut tarpeeksi ohjattu itse vapaamuurariuteen.

Niinpä monet heistä olivat sen väärinkäsityksen vallassa, että vallankumouksen päämäärä oli poistaa monarkia ikiajoik-si ja perustaa tilalle tasavalta. Salainen veljeskunta halusi sitä vastoin ensin vain syrjäyttää Bourbonien dynastian ja kruuna-ta vapaamuura-reiden suurmestarin, **Orleansin herttua Louis Philippin**, Ranskan kuninkaaksi **Ludvig XVI:n** sijaan.

Onnistuneen vallankumouksen jälkeen oli vapaamuura-rei-den päätehtävänä syrjäyttää mies, joka seiso i eniten heidän senhetkisten suunnitelmiansa tiellä: kuningas **Ludvig XVI**. Yllytetystä kansanjoukosta huolimatta aietta ei ollut ollenkaan helppo toteuttaa.

Ranskan kuningas oli nimittäin paennut kesäkuussa 1791 Varennesiin, jossa hänen liittolaisensa, Ruotsin kuninkaan **Kustaa III:n**, piti olla häntä armeijan kanssa rajalla vastassa ja ottaa hänet suojiinsa.

Vaikka **Kustaa III** oli vakaasti päättänyt pelastaa liitto-laisensa, hän ei aikomuksessaan onnistunut. Hänet murhattiin juuri ennen tätä toimea, tarkalleen 16. maaliskuuta 1792. Käskyn antoi loosin suurmestari Södermanlannin herttua, joka yllytti murhaan vapaamuurari **Anckarströmin**.

Kuningas **Ludvig XVI** mestattiin yhdessä puolisonsa **Maria Antoinetten** kanssa vuotta myöhemmin. Hänen kuolemansa kylläkin tasoitti salaisen veljeskunnan tietä moniin Ranskan tärkeisiin aseisiin, mutta ei vielä tuonut heille maan valtaa.

Tämän vapaamuurareiden unelman teki toistaiseksi tyhjäksi jatkuva riita republikaanien ja rojalistien välillä. Se jakoi myös Ranskan vielä vakiintumattomat vapaamuurarit kahteen leiriin.

Myöskään **Napoleon I** ei auttanut heitä valtaan, vaikka olikin vapaamuurari. Hän ei nimittäin jakanut valloitettua suurvaltaa salaisen veljeskunnan kanssa vaan käytti sitä omiin ja perheklaaninsa tarkoitukseen. Vapaamuurarit näkivät näin ollen jopa pakolliseksi toimia vahvasti mukana hänen syrjäyttämisesään.

Tässä vapaamuurareiden kannalta epäsuotuisassa tilanteessa ei tapahtunut suurta muutosta, kun **Napoleon III** astui valtaan 1852 lyhyen republikaanisen välikohtauksen jälkeen. Kuten suuri korsikalainen myös hän kulki vapaamuurariudesta huolimatta omia teitään.

Salainen veljeskunta pääsi valtaan vasta 1870, kolmannen valtakunnan perustamisen myötä. Se onnistuikin täydellisesti, sillä siitä alkaen oli Ranskan todellinen herruus enää yhden puolueen hegemoniaa: vapaamuurareiden salapuolueen.

Toteamus, joka pitää paikkansa myös tämänhetkisessä Ranskassa. Tästä syystä yksikään poliitikko, joka ei ole salapuolueen kuuliainen de facto -toimihenkilö, ei pääse lähellekään valtaa. Tämä ei koske ainoastaan sosialisteja, kuten **Jacques Delorsia** ja **Francois Mitterrandia** vaan myös ei-sosialistisia poliitikkoja kuten **Jacques Chiracia** ja **Giscard d'Estaingia**.

13. LUKU

Ei ainoastaan Ranskassa vaan myös muissa maissa oli salaisen veljeskunnan valtaannousu huomattavasti vaikeampaa kuin Englannissa ja USA:ssa. Se johtui paljolti myös siitä, että monet Euroopan hallitsijoista olivat Ranskan vallankumouksen ansiosta tulleet tarkkakorvaisiksi eivätkä enää, erotuksena aiemmasta, suhtautuneet niin välinpitämättömästi varoituksiin vapaamuurareista.

Kuten esimerkiksi muistokirjoitus, jonka Preussin pääministeri, **kreivi Haugwitz**, vuonna 1822 suuntasi Veronan herttuakongressille ja jossa hän julkisesti syytti salaista veljeskuntaa mm. näin:

"Tulin järkähtämättömän vakuuttuneeksi siitä, että se draama, joka alkoi vuosina 1788 ja 1789, nimittäin Ranskan vallankumous ja kuninkaan mestaus kaikkine hirmutekoineen, eivät olleet ainoastaan vapaamuurariveljeskunnan ylimmän johdon ennalta päättämiä vaan että ne ovat myös yhdistyksen toiminnan ja siellä vannottujen valojen todellinen summa."

Samantapaisen varoituksen sisältää myös kirje, jonka **Maria Antoinette** kirjoitti veljelleen keisari **Leopold II**:lle kertoen näkemyksistään Ranskan vapaamuurariudesta. Siinä luki sananmukaisesti näin:

"Varjelkaa itseänne siellä alhaalla huolellisesti kaikelta kontaktilta vapaamuurareihin. Niistä on Teille jo varmasti kerrottu. Täkäläiset hirviöt laskevat sen varaan, että saavuttaisivat näillä keinoin saman tuloksen kaikissa maissa. Oi Jumalani! Suojele isänmaatani ja Teitä sellaiselta onnettomuudelta!"

Vapaamuurarit eivät nähneet edes näin dramaattisten, heidän lävitseen nähneiden vastustajiensa hälytyssignaalien vuoksi tarpeelliseksi siirtää laajenemisyrityksiään edes siihen asti, kunnes Ranskan vallankumouksen tapahtumien ylle olisi laskeutunut tarpeeksi tomua.

Päinvastoin. Se kurkotti vielä innokkaammin kohti heruutta koko Euroopassa. Tätä hillitsemätöntä vallanhalua kasvatti 1800-luvulla ennen kaikkea yksi tietty vapaamuurari: 1805 Genovassa syntynyt **Giuseppe Mazzini**. Hän oli aivan erityisen taitava terroristiorganisaatioiden nero.

Tämä italialainen lehtimies ja poliitikko oli nimittäin melkein kaikkien vapaamuurareiden niiden vallankumousten spiritus rector ja ylioijaaja, jotka olivat Euroopan ohjelmistossa hänen aktiivikautensa aikana. **Mazzini** omasi myös suurta häikäilemättömyyttä ja kylmäverisyyttä, joka on tarpeen kaikkien niiden poikkeuksettomaksi tuhoamiseksi, jotka olivat salaisen veljeskunnan vallantavoittelun tiellä.

Sen puolesta puhuu jo hänen lausahduksensa: "Kostoksi tappaminen on kylläkin rikos, mutta sellaisen tyrannin kerta-kaikkinen hävittäminen, jonka kuolemasta kansan hyvinvointi on kiinni, on sotatoimi ja -ansio!"

Giuseppe Mazzini laski myös keisari **Franz Joosefin** näihin Euroopan tyranneihin, joiden tappaminen olisi ollut hänen mielestään kunnia. Tämän vuoksi hän oli hyvin pahoillaan siitä, että triesteläisen **Wilhelm Oberdankin** tätä Itävallan kuninkaallista kohtaan suuntaama pommiattentaatti epäonnistui.

Saattaakseen vapaamuurarit valtaan myös omassa maassaan, loosiveli **Mazzini** ei kaihtanut edes italialaisen kuninkaallisen murhaa. Niinpä hänen terroristikomiteansa tuomitsi Napolin kuninkaan **Ferdinand II:n** kuolemaan ja jakoi sen jälkeen ympäri Italiaa lentolehtisiä, joissa tämä poliittinen

murha esiteltiin oikeutetuksi teoksi, ja luvattiin 100 000 dukaatin palkkio sille, joka raivaisi tämän tyrannin pois tieltä.

Jo vuonna 1854 oli selvästi havaittavissa, kuinka brutaalilla tavalla vapaamuurarivallankumoukselliset **Mazzinin** johdolla yrittivät Italiassa päästä valtaan. Parman herttuan väkivaltaisen tapon lisäksi murhattiin yksi toisensa jälkeen ne tuomarit, jotka olivat tuominneet vapaamuurarisalaliittolaiset.

Giuseppe Mazzini oli varmasti yksi suurimmista Italian vapaamuurariterroristeista, muttei suinkaan viimeinen, sillä salainen veljeskunta jatkoi myös hänen kuolemansa jälkeen murha-ase kädessä kamppailua maan vallasta.

Niin kauan vapaamuurarit antoivat tehtävään sopiville palkkamurhaajille toimeksiantoja, kunnes heidän suurinkin esteensä oli raivattu tieltä: kuningas **Humbert II**, jonka vuonna 1902 murhasi vapaamuurari **Angelo Pressi**.

Toiminta oli nopeaa myös toisessa Etelä-Euroopan maassa, jonka kuninkaalliset eivät vapaaehtoisesti taipuneet vapaamuurareiden tahtoon: Portugalissa. Siellä nimittäin kuningas **Carlos** joutui heidän murhaiskunsa uhriksi. Teko, josta salaisen veljeskunnan vastustajana tunnetuksi tullut **Abbé Tourmentin** oli jo kymmentä viikkoa aikaisemmin julkisesti varoittanut. Tämä vapaamuurareja vastustava pappismies ei missään nimessä omannut selvännäkijän ominaisuuksia. Hän osasi ennustaa kuningasta kohtaan suuntautuvan attentaatin erästä aivan toisesta syystä.

Silloinen Portugalin loosiveljien johtaja, kansainvälisesti korkeasti arvostettu senaattori ja ministeri **Sebastiao Magalhaes da Lima**, piti vapaamuurareiden piirissä Pariisissa esitelmän aiheesta "Portugalin monarkian tuho, edessä oleva tasavallan muodostaminen". Hän piti puheensa ajankohtana, jolloin ainoastaan vapaamuurareiden salapuolueen asioista hyvin perillä olevat de facto -toimihenkilöt olivat voineet olla tietoisia kuninkaan suunnitellusta murhasta.

Ilmeisesti säästyäkseen ylimääräiseltä murhayritykseltä, silloiset tappajat toimittivat yksinkertaisuuden vuoksi **kuningas Carlosin** lisäksi myös tämän vanhimman pojan, **prinssi Louisin**, tuonpuoleiseen.

Kaiken todennäköisyyden mukaan salainen veljeskunta olisi jouduttanut **kuningas Carlosin** seuraajan ja nuoremman pojan, Manuelin, maallisen vaelluksen päättymistä, ellei sille olisi tullut mieleen huomattavasti humanimpi ja ennen kaikkea elegantimpi ratkaisu hänestä eroon pääsemiseksi.

Tämä ratkaisu pohjautuu tempulle, joka on oiva esimerkki siitä, kuinka epätavanomaisia ideoita vapaamuurarit saattavat saada, kun on kyseessä heidän valtaan pääsemisensä toteuttaminen. Tämän vielä kokemattoman kuninkaan syrjäyttäminen toteutettiin seuraavalla tavalla:

Hänet kutsuttiin prameisiin juhliin, joista hän ei senkään vuoksi voinut kieltäytyä, koska ne oli järjestetty Brasilian tasavallan presidentin, vapaamuurari **Hermes da Fonsecan** kunniaksi, joka juuri silloin oleskeli Lissabonissa.

Kuninkaan todelliseksi ja vieraiden joukossa olleiden monien loosiveljien tekaistuksi järkytykseksi ennalta sovittuna ajankohtana levisi kulovalkean tavoin tieto siitä, että oli puhjennut maanlaajuinen vallankumous.

Keksitty kauhu-uutinen kulki vieraalta toiselle. Kuningas varmaankin kuvitteli, että kapinalliset voisivat hetkenä minä hyvänsä tulla ovesta sisään ja vangita hänet. Hänen turvallisuudestaan selvästi huolestuneilta vaikuttavien vapaamuurarien piirittämänä pelästynyt kuningas varmaankin erotti äänten sekasorrosta painostavan varoituksen; hänellä oli siinä draaattisessa tilanteessa vain yksi mahdollisuus: pako!

Täysin tietämättä, että tällä teolla hän itse syrjäytti itsensä kuninkaan asemasta, nuori kuninkaallinen, luullen juuri ja juuri pelastuneensa hengissä, antoi kahden luotettavan tuntuisen "pelastajan" viedä hänet kiireesti juhlasalista takaoven

kautta pimeitä kujia pitkin pakolaivaan. Laiva oli odottamassa viedäkseen hänet pikaisesti Englantiin. Läheskään yhtä helposti kuin Portugalissa salainen veljeskunta ei päässyt valtaan eräässä Euroopan toisella laidalla sijaitsevassa valtiossa: Venäjällä. Näin, vaikka tämän mittaamattoman valtakunnan ensimmäinen vapaamuurari olikin tsaari. Jopa yksi kaikkien aikojen merkityksellisimmistä tsaareista: **Pietari Suuri**.

Vapaamuurarit eivät silloinkaan vielä onnistuneet pääsemään valtaan, kun maan melkein kaikki tunnetut miehet jo kuuluivat loosiin. Kuten **Katariina II:n** aikakaudella. Kuinka monen vapaamuurarin ympäröimä Venäjän tuolloinen hallitsija oli, on parhaiten nähtävissä erästä keskustelusta, jonka **Katariina II:n** ja hänen poliisiministerinsä sanotaan käyneen.

Tsaaritar halusi tietää, kuka Venäjän vapaamuurareiden johtaja oikein oli. Vastaus kuului: "Tunnen johtajan hyvin. Mikäli Majesteetti niin käskee, hän on oleva täällä heti!" Tsaarittaren kysymykseen, kuinka hän tämän yleensä tiesi, vastasi poliisiministeri kuin olisi todennut maailman yksinkertaisimman asian: "Kuinka minä en sitä tietäisi, kun itsekin kuulun tähän seuraan!"

Sille epäsuhdalle, että salaisen veljeskunnan ei ollut onnistunut vielä ottaa valtaa Venäjällä, vaikka sillä olikin siellä korkea-arvoisia jäseniä, on yksinkertainen selitys.

Erotuksena Englannista Venäjän kuninkaalliset eivät olleet loosiin kuulumisestaan huolimatta kuitenkaan valmiita myymään sieluaan vapaamuurariudelle. Sen esteenä ei ollut ainoastaan heidän syvälle juurtunut uskonsa vaan myös heidän vahva isänmaallisuutensa.

Eli: Heidän sydämensä kuului Venäjälle ja kristinuskolle, ja vapaamuurariudelle kuuluvat vain heidän aivonsa. Jos he vielä tutustuivat tarkemmin salaisen veljeskunnan organisaatioon ja sen mittaamattomaan valtaan ja pystyivät tunnistamaan

sen takana olevan vaaran, sille eivät kuuluneet edes heidän aivonsa.

Niin oli esimerkiksi **Katariina II:n** pojan, **tsaari Paavali I:n** kohdalla. Hän oli aluksi kritiikitön vapaamuurari, käänsi jonkin ajan kuluttua salaiselle veljeskunnalle kuitenkin selkänsä ja erosi siitä jyrkästä kiellosta huolimatta. Sitä seurasi tapahtuma, joka tällaisen teon jälkeen hämmästyttävän vääjäämättömästi seuraa: hänet murhattiin.

Se ei kuitenkaan estänyt hänen poikaansa ja seuraajaansa **Aleksanteri I:tä** jälleen sallimasta vapaamuurareita, jopa liittymästä heihin. Tämän johdosta kaikki halusivat jäseniksi ja lyhyen ajan kuluttua salaiseen veljeskuntaan kuuluivat kaikki, joilla sen ajan Venäjällä oli nimeä ja arvoa.

Eräänä päivänä tämäkin vapaamielinen ja ennakkoluuloton tsaari huomasi kuitenkin, että vapaamuurareiden taakse kätkeytyi paitsi salainen, myös erittäin kammottava seurue. Hän päättikin ehdottomasti kieltää valtakunnan kaikki salajärjestöt ja rangaista rikkomuksia ankarasti.

Tämä kieltö maksoi hänelle hänen henkensä. Sillä hänet tappoi salaliittolaisten ryhmä, joka ulospäin toimi vilpittömän "Yleisen hyvinvoinnin liitto" -nimen takana. Todellisuudessa liiton johto kuitenkin koostui vapaamuurareista. Heidän joukossaan jopa ylemmän aristokratian edustajia, kuten ruhtinaat **Trubezkoi** ja **Tshaikovskoi**.

Hänen seuraajansa **Nikolai I** ei missään vaiheessa ystävystynyt salaisen veljeskunnan kanssa. Päinvastoin. Hän kohteli heitä ensimmäisestä päivästäan hallitsijana rautaisella nyrkillä. Hän vastusti ennen kaikkea sitä murhajokkoa, jonka omallatunnolla hänen edeltäjänsä kuolema oli.

Tekoon syyllistyneet salaliittolaiset joko mestattiin tai kuljetettiin mitä tuskallisimmissa olosuhteissa Siperian lohduttomimmille alueille, samantekevää olivatko he pääsyyllisiä vai osasyyllisiä.

14. LUKU

Se brutaalius, jolla **Nikolai I** kävi salaisen veljesliiton kimppuun liiton kaiken toiminnan lakkauttamiseksi jo alkuvaiheessa, riitti hyvinkin muutaman vallankumousleirin löytämiseen ja tuhoamiseen, muttei missään tapauksessa riittänyt koko Venäjän vapaamuurariuden kukistamiseen.

Venäjän loosit olivat nimittäin yhä olemassa, vaikkakin niitä uhkasivat hirvittävät rangaistukset. Ne toimivat maan alla, jopa melko hienon maan alla.

Sillä sen ajan Venäjän vapaamuurarit kuuluivat lähes poikkeuksetta yhteiskunnan ylimpään kerrokseen. Täten he olivat useimmiten joka mielessä hyvässä asemassa. Eli he eivät olleet ainoastaan rikkaita, vaan heillä oli myös vaikutusvaltaa.

Eli: Heillä oli myös keinot lahjoa ne virastojen korkeimmat virkamiehet, jotka olivat vastuussa tämän ankaran, vapaamuurarit kieltävän määräyksen tiukan noudattamisen ehdottomasta valvomisesta.

Myös tsaarinajan Venäjällä hyväksi todettu keino useimmissa tapauksissa osoittautui jopa tarpeettomaksi. Syynä oli se, että monet poliisin ja oikeuden johtavat virkailijat olivat itse vapaamuurareita eivätkä näin ollen tarvinneet taloudellista tukea lopettaakseen mahdollisesti syyllistävän tutkinnan tai oikeudenkäynnin jotain loosiveljeä vastaan.

Sen lisäksi salainen veljeskunta tiesi myös Venäjällä keinon vapaamuurareiden salaliiton paljastumisen huomattavaksi vaikeuttamiseksi. Se siirsi räjähdysalttiimpien vallankumoustoimien suunnittelun ja valmistelun ulkomaille. Konk-

reettisesti sanottuna maahan, jossa vapaamuurarius ei ollut kiellettyä tai muuten vastustettua.

Tällaisia uudelleensijoittamisia harrastivat hyvin menestyksekkäästi viime vuosisadalla eritoten ne Unkarin vallankumousliikkeen takapirut, jotka turvallisuussyistä eivät olleet liittyneet oman maan vaan ulkomaiseen loosiin. Näissä he saattoivat riskittä toimia aktiivisesti vallankumouksen puolesta.

Kuten esimerkiksi keisarinna Elisabetin uskottu, kreivi **Julius Andrassy**, joka vuonna 1854 liittyi Pariisin Mont Sinai-loosiin. Tai **Georg Klapka**, joka väistyi Torinon Dante Alighieri-loosiin. Piispat **Hyazinth Rónay** ja **Michael Horvath** valitsivat vapaamuurarijäsenyytensä peittämiseksi loosit Lontoosta ja Sveitsistä, kun taas Unkarin tunnetuin vallankumouksellinen **Lajos Kossuth** löysi itselleen sopivan loosin Amerikan Cincinnatista.

Erotuksena Unkarin kapinan päätekijöistä Venäjän tärkeimmillä vallankumouksellisilla oli puolellaan vielä sekin etu, että loosipaikan lisäksi myös heidän asuinpaikkansa oli turvallisesti ulkomailla. Sieltä käsin he saattoivat kaikessa rauhassa suunnitella ja toteuttaa Venäjän ratkaisevan vallankumouksen strategiaa.

Tämä pätee eritoten Venäjän vallankumouksen näkyvimpiin agitaattoreihin ja organisaattoreihin: vapaamuurari **Vladimir Iljitsh Leniniin**, joka tuli salaiseen veljeskuntaan ranskalaisen Art et Travail-loosin välityksellä, sekä **Lev Trotskiin**, joka sen lisäksi kuului myös B'nai B'rith-loosiin.

Molemmat olivat nimittäin vuosikausia maanpaossa, ennen kuin ryhtyivät tsaarihallinnon vastaiseen kuolettavaan iskuun, ja Venäjän täydelliseen vallanvaihtoon. **Lenin** etupäässä Englannissa ja Sveitsissä, **Trotski** etupäässä New Yorkissa.

Lenin ja **Trotski** eivät häiriintymättömissä Venäjän vallankumouksen valmisteluissaan ulkomailla suinkaan olleet yksin. Heidän käytössään olivat lähes kaikki ne maasta muutaneet venäläiset vapaamuurarit, joiden oli ollut pakko jättää kotimaansa osallistuttuaan vuosina 1904-1906 epäonnistuneeseen vallankumoukseen.

Sen lisäksi **Lenin** ja **Trotski** saivat kaiken mahdollisen avun myös eräältä aivan toiselta ja ennen kaikkea vertaamattoman vahvalta taholta: vapaamuurareiden salapuolueen ylimmältä johdolta.

Salapuolueen päämajassa ei tuolloin oltu mistään niin kiinnostuneita kuin Venäjän vallankumouksen onnistumisesta, sillä salaisen veljeskunnan strategiat olivat tuolloin seuraavanlaisen tilanteen edessä:

Amerikan Yhdysvaltojen presidenttinä oli vapaamuurari **Woodrow Wilson**, Ranskan pääministerinä vapaamuurari **Georges Clemenceau** ja Englannin pääministerinä vapaamuurari **George Lloyd**.

Suuret valtakeskukset Washington, Pariisi ja Lontoo olivat siis jo vapaamuurareiden käsissä. Vapaamuurareiden salapuolueen suurvaltioiden kokoelmasta puuttui näin ollen enää kolme maailmanpoliittisesti tärkeää valtakuntaa: Saksan valtakunta, Habsburgien monarkia Itävalta-Unkari sekä valtava tsaarin valtakunta Venäjä.

Alistaakseen yhdenkin näistä joka suhteessa vahvoista mahdeista täydelliseen hallintaansa, heidän piti välttämättä saada ainakin yhden maan hallitsijasta luotettava liittokumppani.

Wienin vanha keisari **Franz Joosef I** ei siten soveltunut liittolaiseksi sen enempää kuin Saksan keisari **Wilhelm II**:kaan. Jo yksinomaan siksi, että molemmat tunsivat viimeistään ensimmäiseen maailmansotaan johtaneiden tapahtumien

johdosta syvää epäluuloa ennen kaikkea maailmanlaajuista vapaamuurariutta kohtaan.

Liittolaisen osaan kelpasi siten vain Venäjän hallitsija. Senaikaisessa Venäjän pääkaupungissa Pietarissa oli kuitenkin hallitsija, joka oli liittynyt salaliittoon mutta ei ollut koskaan toiminut aidon loosiveljen tavoin osoittamalla ehdotonta kuuliaisuutta vapaamuurareille. Tämä hallitsija oli **tsaari Nikolai II**.

Kuten eivät useimmat hänen edeltäjistäänkään ei myöskään tämä Venäjän yksinvaltiass halunnut ymmärtää, että hän olisi hyödyttänyt salaista veljeskuntaa todella vain, jos hän olisi pettänyt oman maansa, mihin hän ei valtakautensa misään vaiheessa ollut halukas.

Niinpä hän esimerkiksi vaali tsaarinhuoneelle kuuluvaa Venäjän setelipankkia kuin omaa silmäteräänsä. Setelipankki, jolla oli koko maassa yli tuhat haaraliikettä, turvasi kotimaan eteenpäin pyrkivälle teollisuudelle rahan saannin ilman inflaatiota. Tsaari ei lähtenyt mukaan siihen, mihin vapaamuurareiden valvomat maat suostuivat, joissa tultiin valuutta- ja rahapolitiikan osalta täysin riippuvaisiksi laillistetusta setelienväärentäjäliigasta, joka otti käyttöön 1913 USA:ssa vapaamuurarillisen Federal Reserve System -rahajärjestelmän.

Huolimatta loosin jäsenyydestä **tsaari Nikolai II** ei myöskään muilla politiikan alueilla osoittanut halukkuutta uhrata murustakaan omasta maastaan salaisen veljeskunnan vieraan vallan alttarille.

Yksinomaan isänmaalliset syyt olivat tsaarin motiivina ainoaan vapaamuurareille tekemäänsä myönnytykseen, kun hän veti vapaamuurarien hallitsemat Englannin ja Ranskan mukaan sotaan kristittyä Saksaa ja Itävaltaa vastaan.

Tsaari arvioi nimittäin, että hänen hallitsemansa Venäjä saisi huomattavasti suuremmat aluevoitot, jos — kuten sittemmin myös kävi — Lontoon ja Ranskan hallitusten asemesta

suuriin alueluovutuksiin sodanhäviöinä joutuvat maissaan myöntymään poliitikot Berliinissä ja Wienissä.

Vapaamuurareiden salapuolueen ylin johto ei yleensä halunnut, että Venäjä ja sen hallitsija tulisivat yhä mahtavamiksi. Päinvastoin. Heidän pyrkimyksensä oli syöstä maan mahtavat vallasta voidakseen ottaa vallan itselleen.

Koska kaikki kokemukset tsaarien kanssa osoittivat, että he olivat vain vapaamuurareiden aikomusten esteenä, oli vapaamuurareiden salapuolueen johdolle päivän selvää, että **tsaari Nikolai II:n** tuhoaminen ei pelkästään riittäisi. Koko tsaarinvaltaan perustuva hallintojärjestelmä oli tuhottava perinpohjaisesti.

Tämäkään ei vielä riittänyt: vuosisatojen aikana kehittyneiden ja Venäjän kansan sieluun syvälle painuneiden tsaarinvallan autoritääristen rakenteiden täydellinen tuhoaminen edellytti paitsi valtasuhteiden totaalista muuttamista myös perin konservatiivisen Venäjän valtion muuttamista täysin sosialistiseksi yhteiskunnaksi.

Kyseessä oli siis valtava vapaamuurarien hanke, jonka toteuttamiseen käytännössä ilmestyivät kuin tilauksesta venäläiset emigrantit **Vladimir Iljitsh Lenin** ja **Lev Trotski**. Kumpikaan näistä ei ollut pelkästään vallankumousintoa puhkova vapaamuurarianarkisti, vaan he olivat radikaalisosialisteja, jotka ilman tunnontuskia saattoivat kävellä miljoonien ihmisten ruumiiden yli.

Siksi oli päivän selvää, että asianomaiset vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilöt saivat salaisen ohjeen panna kaikki voimat liikkeelle maanpaossa elävien venäläisten jättiläismäisen yrityksen tueksi.

Sitä, miten suuresti salaisen veljeskunnan korkein johto halusi vapaamuurarien vallankumouksen — kuten Venäjän vallankumousta oikeammin tulisi nimittää — onnistumista Venäjällä, kuvaa parhaiten se, että tämän poliittisen suurope-

raation valmistelua varten perustettiin jopa oma toimisto. Toimisto sijaitsi Tanskan pääkaupungissa Kööpenhaminassa.

Vallankumoustoimiston johtoon määrättiin akateemisesti koulutettu ja kumouksellisessa toiminnassa kokenut **Alexander Helphand**, joka käytti salanimeä **Parvus**.

Helphand alias **Parvus** ei ollut ainoastaan linkki vapaamuurari-huippupoliitikkoihin kuten USA:n presidentti **Woodrow Wilsoniin**, vaan hän hoiti yhteydenpidon myös vapaamuurarien rahaylimystöön, johon kuului esim. **Max Warburg**.

Siksi hän pystyi järjestämään niin, ettei vallankumous kaatunut rahanpuutteeseen; se olisi ollut mahdotonta, sillä tähän tarkoitukseen käytettiin valtavia rahamääriä. **Lenin** sai jo yksinomaan **Helphandin** kautta kuusi miljoonaa dollaria kullassa.

Tuon ajan rahassa mitattuna se oli suunnaton rahamäärä, mutta se ei missään tapauksessa muodostanut koko budjettia, joka oli käytössä tsaarin hallintovallan romuttamiseksi ja vapaamuurareiden herruuden perustamiseksi.

Leninin vallankumouskumppani **Trotsky** sai nimittäin vielä suuremman rahasumman, joka oli 20 miljoonaa dollaria. Hänen rahoittajanaan oli amerikkalainen suurpankkiiri **Jakob Schiff**, joka myönsi jopa julkisesti, että Venäjän vallankumous oli paljolti hänen suuren taloudellisen tukensa ansiota.

Edellisten lisäksi huomattavia rahasummia virtasi vapaamuurareiden kautta sekä Rhein-Westfalenilaiselta syndikaatilta sekä Frankfurtissa olevalta **Rothschildien** pankilta vallankumouksellisten suureen kassaan.

Vapaamuurareiden salapuolueen johto ei kuitenkaan tukenut vallankumousta antamalla ainoastaan rahaa ja propaganda-aineistoa maanpaossa oleskelevien vallankumouksellisten kassaan. Salapuolueen päättäjät ryhtyivät huomattavasti

laajempiin toimiin, jotta vapaamuurarien hyökkäys tsaarivaltakuntaan ei voisi enää missään tapauksessa epäonnistua.

Tätä varten perustettiin muun muassa salaliitto, joka toimi täysin erillään **Leninin** ja **Trotskyin** maanpaossa oleskelevista vallankumousryhmistä ja joka työskenteli jo paljon ennen, kuin **Lenin** ja **Trotsky** lähtivät vallankumoukseen. Salaliitto toimi suoraan tapahtumapaikalla eli tsaari **Nikolai II:n** asuinpaikassa Venäjän senaikaisessa pääkaupungissa Pietarissa.

Siis kun **Lenin** ja **Trotsky** lähtivät hyvin varustautuneina emigranttitaistelutovereineen Venäjää kohti, **Lenin** lyijysinetillä suljetussa rautatievaunussa Sveitsistä ja **Trotsky** Christiania-höyrylaivalla New Yorkista, vapaamuurareiden salapuolueen ylimmällä johdolla oli jo tsaarin asuinpaikassa käytössään iskuvalmiina ryhmä venäläisiä vallankumouksellisia.

Tämän vallankumouskomitean johtohahmoksi nousi vapaamuurari ja juristi **Aleksandr Fjodorovitsh Kerenski**. Hänen salaisena yhteismiehenään johtaviin Lontoon, Pariisin ja Washingtonin loosiveljiin toimi **Buchanan**, joka oli vapaamuurari ja Englannin suurlähettiläs Pietarissa. Hänen välityksellään saivat **Kerenski** ja vallankumouskomitea myös vapaamuurareiden salaohjeet lännestä.

Kerenskin vallankumouksellisineen tuli ensinnäkin tehdä kaikkensa, jotta tsaari **Nikolai II** saataisiin pois valtaistuimeltaan. Tehtävä vaikutti itse asiassa vaikeammalta, kuin se todellisuudessa oli. Tsaari ei enää nimittäin ollut niin mahtava, kuin hän itse kuvitteli.

Tsaari oli lähestulkoon varma ainakin siitä, että hän saattoi tiukan paikan tullen luottaa ainakin yhteen valtaistuintuutioon eli Tsaarin salaiseen poliisiin. Todellisuudessa kuitenkin Venäjän loosit olivat tunkeutuneet myös tähän tsaarin superhenkivartio-organisaatioon, joten hallitsijalla näytti

olevan ympärillään enemmän potentiaalisia pettureita kuin luotettavia suojelijoita.

Yhtä perusteellisesti vapaamuurareiden valtaama oli myös Venäjän valtakunnanparlamentti, minkä jo osoitti se, että sen johtaja **Rodzianlo** kuului vallankumouskomitean johtajistoon.

Venäläiset loosiveljet olivat tehneet myös hyvää työtä valtakunnan armeijassa ja huolehtineet siitä, että yhä useammat korkea-arvoiset upseerit käänsivät selkänsä tsaarille ja siirtyivät vallankumouksellisten riveihin. Esimerkiksi **kenraali Gutshkovilla** oli huomattava tehtävä **Kerenskin** vallankumouskomiteassa.

Kansainvälisesti salaisen veljeskunnan saartamana ja koti- maassaan täysin vapaamuurareiden piirittämänä **tsaari Nikolai II** dynastioineen oli jo käytännössä vangittu, ennen kuin hänet otettiin kiinni.

Jotta tsaarista tehtäisiin näkyvästi loppu, piti vain hyödyntää maaliskuun 1917 tapahtumaa, jolloin Venäjän kuljetusjärjestelmä ei toiminut sodan vuoksi, mikä aiheutti elintarvikkejakelun romahtamisen Pietarissa.

Lohduttomassa tilanteessa vapaamuurarien vallankumousta ajavat salaliittolaiset kiihottivat kansan hallitsijaa ja koko keisarikuntaa vastaan, ja näin tsaari pakotettiin luopumaan vallasta, jonka jälkeen vallankumoukselliset ottivat vallan.

Tämä oli vasta ensimmäinen etappi salaisen veljeskunnan sotaretkellä, jonka päämääränä oli saada Venäjä haltuunsa. Rajoittamattoman vapaamuurariherruuden rakentamiseen Venäjällä tarvittiin lisäksi huomattavasti suurempi vallankumousaskel: kansalta piti riistää valta eli niiltä, joilla oli tsaarin ohella ollut valtaa.

Näitä olivat ennen kaikkea varakkaat maanomistajat ja rikkaiden yritysten omistajat. Venäjän vallankumouksellisten seuraava tehtävä oli ottaa varakkaan yhteiskuntakerroksen omaisuus haltuunsa.

Eli kaikkien, joilla oli enemmän kuin mitä elämiseen tarvittiin, piti pakkoluovuttaa ylimääräinen omaisuus. Tämän läpivieminen edellytti poliittista johtoajatusta, joka tsaarin vallasta syösseiltä vapaamuurarillisilta vallankumouksellisilta kuitenkin puuttui.

Uusi mies Venäjän hallituksen johdossa, jo aiemmin mainittu **Kerenski**, oli useimpien vallankumouskomitean jäsenten tapaan menshevikki eli edusti poliittista vähemmistöä.

Heitä nimitettiin menshevikeiksi siksi, että he olivat jääneet maltillisten sosialistien edustajina Venäjän sosiaalidemokraattien hajotessa 1903 Lontoon puoluekokouksessa vähemmistöksi. **Lenin** ja hänen kannattajansa, jotka radikaalisosialisteina muodostivat enemmistön, saivat puolestaan enemmistöä tarkoittavan nimen eli bolshevikit.

Voitiin myös todeta, että bolshevikit olivat kommunisteja, joille äärimarxilaisen käsityksen mukaan omistaminen oli rikos ja omaisuus piti ottaa pois, kun taas menshevikit edustivat sosiaalidemokraattista suuntaa, joka periaatteellisesti kunnioitti tuotantovälineiden sekä maan yksityisomistusta.

Näin ollen vallankumoukselliset loosiveljet eivät voineet olettaa, että menshevikit olisivat ilman muuta valmiit ryöstämään brutaalisti rikkaiden omaisuuksia vain avustaakseen salaista veljesyhteisöä luomaan täydellisen diktatuurin Venäjälle.

Vapaamuurareiden salapuolueen ylin johto olisi voinut helposti pakottaa **Kerenskin** ja muut menshevikkivallankumoukselliset heittämään sosiaalidemokraattiset periaatteet syrjään. Se ei kuitenkaan tietoisesti ryhtynyt tähän, mikä on erittäin ymmärrettävää.

Kuten lähes kaikki salaiseen veljeskuntaan liittyneet tsaarit, eivät myöskään vallankumouskomiteaan kuuluvat loosiveljet, jotka myötävaikuttivat keisarinvallan kukistumi-

seen, olleet aitoja vapaamuurareita, joille olisi ollut tärkeää vain yksi side: vapaamuurariuden side.

Ennen kaikkea loosin suurtilalliset ja yksityisomistajat tunsivat olevansa enemmän sidoksissa rikkauteensa kuin loosiin. He eivät olleet siinä mielessä koskaan täysvapaamuurareita, vaan parhaimmassa tapauksessa puoli- tai neljäjäsenmuisia.

He eivät olisi pysyneet edes puolittain vapaamuurareina, jos he olisivat ajoissa tajunneet, että heidän johtonsa suunnittelema radikaali vallankaappaus oli vapaamuurarien aikaansaama kommunismin johtava vallankumous.

Kysymys oli siis maan valtasuhteiden muutoksesta, joka ei säästänyt edes heidän henkeään, puhumattakaan omaisuudesta. He eivät olisi koskaan osallistuneet tieteen tahtoon tällaiseen poliittiseen itsemurhaan.

Päinvastoin. Mikäli he olisivat saaneet hyvissä ajoin tietää vallankumouksen todellisista uhreista, he olisivat huolimatta loosijäsenyydestään todennäköisesti liittyneet vastavallankumouksellisiin ja nousseet barrikadeille pelastaakseen omaisuutensa ja äiti-Venäjänsä.

Salaisen veljeskunnan korkeimmalle johdolle oli jo alunperin selvää, että puoli- ja neljäjäsenmuisia ei voinut missään tapauksessa käyttää saman vuoden lokakuun kommunistisessa vallankumouksessa, vaikka näiden panos olikin ollut vapaamuurareiden kannalta merkittävä maaliskuun 1917 vallankumouksen alkuvaiheessa.

Asia ei vaivannut salaista veljeskuntaa ollenkaan, koska emigranttibolshevikit olivat jo saapuneet turvallisesti Venäjälle ja he muodostivat iskuvalmiin vallankumouksellinen joukko-osaston, jonka kohdalla ei ollut edes alussa odotettavissa ongelmia.

Vallankumoukselliset loosiveljet olivat nimittäin lähes poikkeuksetta dialektisesti koulutettuja aktivisteja, jotka eivät

hallinneet kommunismin ideologiaa pelkästään teoriassa vaan osasivat toteuttaa sitä raudanlujasti myös käytännössä.

Tästä hyvänä esimerkkinä oli heidän suuri johtajansa **Vladimir Iljitsh Lenin**, joka menetteli äärettömän brutaalisti eikä kaihtanut hirmuisiakaan väkivallantekoja pakottaakseen kansansa kommunistiseen hallintojärjestelmään.

Suunnatonta fanaattisuutta ja kammottavaa säälimättömyyttä, jota **Lenin** päämäärään pyrkiessään osoitti, havainnollistavat parhaiten hänen lausumansa seuraavat sanat erään massateloituksen yhteydessä: "Mitä merkitystä on sillä, että 90 % väestöstä teloitetaan, kun jäljelle jää vielä 10 % kommunisteja! Bolshevismi ei ole mikään nuorten naisten sisäoppilaitos. Lasten pitäisi olla läsnä kaikissa teloituksissa ja iloita vihollistensa kuolemasta."

15. LUKU

Huolimatta ehdottomasta sitoutumisestaan kommunismiin **Lenin** pysyi koko elämänsä ajan vapaamuurarina. Hän oli jopa suurennuslasilla tarkasteltuna puhdas vapaamuurari eli täysvapaamuurari. Siksi että hän ei edes kommunismin vallan voitettua Venäjällä kadottanut olennaisinta totuutta silmistään.

Kommunismi ei nimittäin ollut lopullinen päämäärä, vaan sitä käytettiin vain vapaamuurareiden keinona riistää Venäjän kansalta kokonaan valta, jotta Venäjälle voitaisiin rakentaa totalitaarinen vapaamuurariherruus.

Toisin sanoen **Lenin** ja bolshevikit eivät käyttäneet salaista veljeskuntaa hyödykseen tehdäkseen Venäjästä vapaamuurarivallankumouksen jälkeen kommunistisen valtakunnan, vaan pikemminkin salainen veljeskunta käytti kommunistivalankumouksellisia tehdäkseen tsaarin valtakunnasta vapaamuurarien valtakunnan.

Lenin ja muut bolshevistiset loosiveljet ymmärsivät siksi täysin, että heidän oli otettava tämä seikka huomioon, kun he ottivat haltuunsa maan ainoan puolueen, Neuvostoliiton kommunistisen puolueen, ja näin heistä tuli näkyviä Neuvostoliiton valtiaita.

Jos he eivät olisi ottaneet tätä huomioon, heille olisi käynyt kuten heidän menshevistisille vallankumouskumppaneilleen **Kerenskille** ja hänen loosiveljilleen, joita vapaamuurareiden salapuolueen valtakeskus lännessä ei voinut enää käyttää hallitsemallaan Venäjällä.

Sillä heti tämän jälkeen he olisivat hetkessä kadonneet jopa korkeimmista viroista vajottuaan poliittiseen merkitykset-

tömyyteen. Heidän olisi pitänyt olla iloisia pystyessään edes pelastamaan nahkansa pakenemalla ajoissa ulkomaille.

Selväkielellä: Todellinen valtiias näennäisesti kommunistisesti hallitussa Neuvostoliitossa ei ollut Neuvostoliiton kommunistinen puolue NKP, vaan vapaamuurareiden salapuolue.

Siten **Lenin**, **Trotski** ja puoluetoverit olivat vain näennäisesti Kremlin mahtavia miehiä, sillä todellisuudessa he kaikki olivat vain pelkkiä salaisen veljeskunnan korkeimman johdon käskyjen toteuttajia. Siis eivät mitään muuta kuin vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilöitä. Tämä ei koskenut vain politiikan kärkipaikkoja vaan käytännöllisesti katsoen kaikkia valtion hallitsemia asemia, esimerkiksi KGB:n ja puna-armeijan johtoa.

Siten tarkalleen ottaen ei KGB ollut mikään kommunistien, kuten ei myöskään Neuvostoliiton, saati sitten Venäjän, salainen palvelu vaan yksinomaan vapaamuurareiden. Samoin puna-armeija ei ollut Neuvostoliiton eikä sen kansan palveluksessa, vaan todellisuudessa se oli venäläisistä sotilaista muodostettu vapaamuurareiden armeija.

Kenelle nämä Neuvostoliiton laitokset todella kuuluivat, ilmeni selvästi jopa näkyvillä paikoilla olevista symbolisista tunnuksista: vapaamuurareiden salapuolueen kansallisuusmerkistä, viisisakaraisesta tähdestä, joka esiintyy myös USA:n lipussa. Tuon merkin demonstratiivisesta viestistä ei voi olla erehtymättä: näiden laitosten todellinen omistaja oli vain ja ainoastaan salainen veljeskunta.

Myös **Leninin** kuoleman jälkeen NKP pysyi lujasti vapaamuurareiden salapuolueen käsissä. Sillä diktatorisen puolueen uusi johto vastasi täysin salaisen veljeskunnan asettamia odotuksia vapaamuurareiden vasallista: se oli salaista veljeskuntaa kohtaan nöyrä palvelija, mutta kansaa kohtaan barbaarinen despootti.

Hänen nimensä oli **Josef Vissarionovitsh Stalin**. Kuinka paljon tämä ilmeisen härkämäinen diktaattori jousti vapaamuurareiden suhteen, ilmenee jo pelkästään hänen valtakautensa kestävydestä. Hän hallitsi nimittäin pitempään kuin moni Venäjän monarkki, siis yksinvalti, jonka valtakausi ei suinkaan päättynyt siihen, ettei häntä enää valittu uudelleen hallitsijaksi, vaan todellakin vasta hänen kuolemaansa.

Vertailun vuoksi luettelen joitakin 1800- ja 1900-luvuilla hallinneita Venäjän tsaareja valtakausineen. Tuolloin Venäjällä oli vallassa Romanov-Holstein-Gottorpin hallitsijasuku. Siis: **Paavali I** (1796-1801), **Aleksanteri I** (1801-1825), **Nikolai I** (1825-1855), **Aleksanteri II** (1855-1881), **Aleksanteri III** (1881-1894) ja Venäjän viimeinen monarkki **Nikolai II** (1894-1917). **Paavali I** oli siis vallassa viisi vuotta, **Aleksanteri III** 13 vuotta, **Nikolai II** 23 vuotta, **Aleksanteri I** 24 vuotta, **Aleksanteri II** 26 vuotta ja **Nikolai I** 30 vuotta.

Tämän asetelman mukaan Venäjän vapaamuurarimaista "tsaaria" **Josef Stalinia** pitempään hallitsi ainoastaan 30 vuotta vallassa ollut **Nikolai I. Stalin** hallitsi Neuvostoliittoa yhtä mittaa vuodesta 1924 vuoteen 1953, siis kuolemaansa asti.

Vuosia kertyi yhteensä 29. Tuon ajanjakson kuluessa salainen veljeskunta olisi varmasti ehtinyt päättämään vastahakoisen **Stalinin** elonpäivät ennen aikojaan, niin kuin tämän edeltäjienkin, jos vain olisi tahtonut.

Mutta vapaamuurareiden salapuolueen ylin johto ei nähnyt mitään syytä moiseen toimintaan. Päinvastoin. Salainen veljeskunta hyötyi **Stalinista** kaikkina noina vuosina niin paljon, että se saattoi vain toivoa hänelle mahdollisimman pitkää elontietä.

Josef Stalin ei mahdollisesti kuulunut mihinkään loosiin, hän oli siis ehkä "vapaamuurari ilman kilttiä". Mutta hän oli vapaamuurareiden salapuolueen keskuksessa ahkerana ja

luotettavana de facto -toimihenkilönä ilmeisesti jopa paremmissa kirjoissa kuin loosiveli **Lev Trotski**. Näin voi päätellä jo siitä, ettei salainen veljeskunta moittinut häntä **Trotskin** murhasta.

Mutta niin voi päätellä myös arvostuksesta, jota kommunistinen diktaattori sai johtavilta loosiveljiltä muka vapaassa maailmassa. Hän oli arvostetumpi kuin silloinen Amerikan Yhdysvaltojen presidentti, vapaamuurari **Franklin Delano Roosevelt**, kuin myös silloinen Englannin pääministeri ja vapaamuurari **Sir Winston Spencer Churchill**.

Vielä enemmän voi päätellä suurpiirteisyydestä, jota salainen veljeskunta osoitti päästämällä hänet osalliseksi toisen maailmansodan kollektiiviseen voitonjakoon. Näin **Stalinista** tuli jotakin sellaista, mitä hänestä ei omalla kommunistisella voimallaan olisi koskaan tullut: maailman toisen supervallan suuri johtaja.

Vapaamuurareiden salapuolueen ylin johto ei tavallisesti ottanut riskiä, sillä **Josef Stalin** oli aina vain heidän käskynhaltijansa, heidän poliittinen välikätensä idässä. Ei mikään, mitä se antoi **Stalinille**, lisännyt Neuvostoliiton kommunistisen puolueen valtaa, vaan kasvatti vapaamuurareiden salapuolueen omaisuutta.

Mikään ei myöskään muuttunut, kun **Stalin** kuoli ja **Georgi Maksimilianovitsh Malenkovista** tuli hänen seuraajansa. Sillä salainen veljeskunta saattoi luottaa myös häneen. Tämä toteamus piti paikkansa myös Kremlin vallanpitäjiin, jotka johtivat **Malenkovin** jälkeen NKP:tä.

Ja kaikkiin muihin. Poikkeuksetta kaikkiin. Siis ei ainoastaan NKP:n puolueen jäsenen **Nikita Hrushtsheviin**, ei ainoastaan NKP:n yksipuolisesti oppineeseen **Leonid Brezhneviin** eikä ainoastaan NKP:n byrokraattiin **Juri Andropoviin** vaan myös NKP:n superuudistajaan, jota koko maailma

pitää sankarillisena vapauttajana Neuvostoliiton kommunistista: **Mihail Gorbatshoviin**.

Siis, demokratia-aalto, jonka tämä mies sai vyörymään niin kutsutulla perestroikallaan, johti vallankumoukselliseen kehitykseen. Sen näkyvä tulos, kommunistisen vallan loppu koko itäblokissa, tapahtui Moskovan todellisten vallanpitäjien, vapaamuurareiden salapuolueen korkeimman johdon nimenomaisella suostumuksella.

Siten ei ollut pienintäkään vallankumouksellista tarkoitusta saattaa vallasta Neuvostoliiton ja sen satelliittivaltioiden todella mahtavat miehet. Vielä enemmän: vallankumous, jonka näennäisesti kommunistiset hallitukset virallisesti kukistivat näissä maissa, ei ollut mikään vallankumous — mitä sillä sitten ymmärrettäneenkin.

Se oli nimittäin vain pseudo-vallankumouksellinen teatteri, jonka salaisen veljeskunnan poliittiset huippuohjaajat järjestivät. Heillä oli apunaan ihmisoikeusjärjestöt kuten Charta 77 ja vapaamuurareiden tiedotusvälineiden valtava tuki ympäri maailmaa. Näin he saattoivat uskotella kommunismin kaatuneen Itä-Euroopassa.

Sillä todellisuudessa tapahtui, mitä tässä kommunistisessa vapaamuurareiden imperiumissa oli tietyin aikaväleinä aina tapahtunut: henkilökunnan puhdistustoimenpiteitä. Siten vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilöiden riveissä istuvat puoli- ja neljännesvapaamuurarit korvattiin täysvapaamuurareilla.

Ainoa ero oli yksinomaan siinä, että nämä uudet täysvapaamuurarit yksittäisissä maissa eivät olleet enää lakkautetun kommunistisen yhtenäispuolueen toimihenkilöitä. He edustivat virallisesti uusia vapaamuurareiden arvoja toteuttavia puolueita, joita syntyi kaikkialla kuin sieninä sateella.

Kuinka tämä tapahtui käytännössä ja, ennen kaikkea, kuinka vapaamuurarimaisen perusteellisesti tuollainen näyttä-

mönmuutos oli valmisteltu, esitän nyt lukijalle. Ja esimerkiksi käytän Tshekkoslovakiaa.

Käytän taustatietoja, jotka ovat peräisin tshekkiläiseltä kirjailijalta **Miroslav Dolejsilta**. Näin Itä-Euroopan luulotellut vallanmuutokset joutuvat aivan toisenlaiseen valoon.

Tämä kirjailija, joka oli poliittisista syistä vangittuna vuositolkulla, kirjoittaa seuraavasti Charta 77:stä, jossa kommunismista vapauttajina esiintyivät samat vapaamuurareiden voimat, jotka olivat tyrkyttäneet tshekkien ja slovakien kansoille tämän kaikista valtajärjestelmistä epäinhimillisimmän:

"Ensimmäisten 217:n joukossa, jotka allekirjoittivat Charta 77:n, oli määräpäivään 1.tammikuuta 1977 mennessä jopa 156 entistä kommunistia, heidän joukossaan myös henkilöitä, jotka olivat osallistuneet terroristitekoihin, kuten esimerkiksi:

Kansanmiliisin kaaderiosaston johtaja **Frantisek Krieger**, tshekkien nuorisoliiton CSM:n entinen varapuheenjohtaja ja ammattiyhdistys ROH:n toimihenkilö **Ladislav Lis**, useimpien kommunistihallitusten jäsen **Ludmila Janovcová**, ulkoministerin sijainen **Gertrude Sekaninová-Cekrtová** sekä entinen opetus- ja ulkoministeri **Jiri Hajek**.

KPC-kaupungintoimikunnan entinen sihteeri ja yliopiston nykyinen rehtori **Vanek Silhan**, Slovakian kommunistisen puolueen ideologisen osaston entinen johtaja ja Bratislavan yliopiston nykyinen rehtori **Miroslav Kusy** sekä KPC:n keskuskomitean kaaderiosaston silloinen johtaja **Jarmila Taussigova**.

Valtion turvallisuuspalvelun avustaja **Rudolf Slánsky**, jonka samanniminen isä oli KPC:n pääsihteeri, kirjailija ja vakaumuksellinen kommunisti **Pavel Kohout**, marxismin kannattaja **Jaroslav Sabata**, joka 50-luvulla katkaisi hyvin mo-

nelta opiskelijalta opinnot ja lähetti heidät kasvatuslaitokseen Brnoon sekä nuorisjärjestön johtaja **Ludek Pachman**.

Charta 77, jolla oli alusta alkaen vapaamuurariloosin leima, julisti 1. tammikuuta 1977 suunnilleen seuraavaa: se ei halua vahingoittaa kommunistihallitusta vaan käydä sen kanssa rakentavia keskusteluja. Yllättävää kyllä, KPC suostui siihen, mistä syystä Charta 77 saattoi koko ajan työskennellä STB:n ja KGB:n myöntymyksen ja hyvänsuopaisen valvonnan alaisena.

Sille oli jopa mahdollista sekä julkaista kriittisiä teoksia että antaa tuon tuosta haastatteluja ulkomaisille radioasemille kuten Radio Free Europe, Amerikan ääni ja BBC, ilman että poliisi — kuten tuollaisissa tapauksissa on tyypillistä — olisi menetellyt sitä vastaan rikoslain 112 pykälän mukaisesti. Sen mukaan vastaavanlainen toiminta, valtion etujen vahingoittaminen ulkomailla, luokitellaan rangaistavaksi teoksi.

Muutamaa kuukautta ennen 'mullistusta' Charta 77:n jäsenet matkustivat jopa ongelmitta Tshekkoslovakiasta käydäkseen ulkomailla poliittisia keskusteluita. Charta-toimihenkilöiden yksityiset menot ulkomailla rahoitti kiivas kommunisti ja Tshekkoslovakian tiedeakatemian entinen johtaja **Frantisek Janouch**.

Janouch perusti Ruotsiin Charta 77:lle oman rahaston, jonne rahaa saatiin juutalaisten ja vapaamuurareiden järjestöiltä, esimerkiksi PEN-klubilta, Rotary-klubilta ja Guggenheim-säätiöltä.

Ydinfyysikko **Janouch** kävi 23 politiikantutkijan ja sosiologin kanssa vuonna 1988 Moskovassa, missä **Gorbatshov** otti hänet Kremlissä vastaan. Sen jälkeen hän antikommunistisen maastamuuton edustajana tapasi **Saharovin** ja **Bonnevoenin**. Vuonna 1990 hän toi tukirahoja Charta 77:lle Tshekkoslovakiaan, ja **Václav Havel** nimitti hänet ulkopoliittiseksi neuvonantajaksi.

Charta 77:ä johti noin 70-85 henkilöä, joilla oli Charta-puheenjohtajien toimet. Tämä piiri koostui lähinnä toimihenkilöistä, jotka olivat keskenään sukua, vapaamuurareita ja entisiä kommunisteja. Heihin kuuluivat **Havelin**, **Dienstbierin**, **Uhlin**, **Caslavskán** ja **Palouchin** perheet.

Koska Charta 77 saattoi toimia vain rajallisesti kommunistisen valtion puitteissa, STB, KGB, CIA ja vastaavat järjestöt tekivät poliittisten muutosten todelliset valmistelut Euroopassa — mukaanlukien Tshekkoslovakian. Siten aluksi Charta 77:n pääasiallinen tehtävä oli valtaanpääsyä varten löytää ja kerätä yhteen sopivia henkilöitä, jotka takasivat maailmanlaajuisen kommunistisen liikehdinnän jatkuvuuden.

Joidenkin Chartan jäsenten tuomitseminen ja lyhytaikainen vangitseminen täytti sekä kasvatus- että propagandatarkoituksen. Sillä vankilassa olo — vain muutama tuntikin — oli sekä pakollinen syy harjoitella maltillisuutta ja kurinalaisuutta että tervetullut mahdollisuus voida esittää maailmalle poliittisesti 'vainotut' sankareina ja marttyyreinä.

USA:ssa oli asetettu virkaan jopa oma avustajakunta, jonka tehtävänä oli huolehtia siitä, että tuollaiset ilmoitukset Tshekkoslovakiasta otettiin ulkomaisilla radioasemilla auliisti vastaan ja lähetettiin maailmanlaajuisesti eteenpäin.

Tällä tavalla tehtiin maailmalla tunnetuksi Charta 77:n jäseniä, joita kukaan ei aikaisemmin tuntenut. Samaa asiaa ajoi se, että tietyille Charta 77:n jäsenille jaettiin erilaisia kirjallisuuspalkintoja ja että heidät nimettiin ulkomaisten yliopistojen kunniatohtoreiksi."

Nämä luetellut Tshekkoslovakian näennäiseen vallanvaihtoon liittyvät seikat ovat vain osa kirjailija **Miroslav Dolejsin** valaisevia taustatietoja, sillä kirjailija käsitteli tarkasti myös toisessa kohtaa Charta 77:n päähenkilöä:

Kansainvälisen vapaamuurareiden lehdistön korkealle arvostamaa antikommunistista kapinoitsijaa ja nerokasta

valtiomiestä **Václav Havelia**. Tästä Tshekkoslovakian Gorbatshovista **Dolejsi** kirjoittaa seuraavaa:

"**Václav Havelista** tehtiin hänen USA:ssa ollessaan vuonna 1968 korkean asteen vapaamuurari. Loosiin ottamisen seremoniamestarina toimi PEN-klubin puheenjohtaja ja entinen kommunisti **Arthur Willer**. Kuten aikoinaan Tshekkoslovakian uuden valtion ensimmäinen **presidentti G. Masaryk**, myös **Václav Havel** otettiin 30. vapaamuurariasteeseen (Ritual of Knight Kadosch).

Heti presidentiksi valintansa jälkeen vuonna 1989 **Václav Havel** palautti entiseen arvoon aikaisemmin pannaan julistetut vapaamuurarit, joihin lähes kaikki Charta 77:n ja Kansalaisfoorumien jäsenet kuuluivat. Lisäksi hän otti suojelukseensa koko kommunistisen puolueen järjestön sekä sen jäsenet ja määräsi hetkeä myöhemmin säädettäväksi lain, joka takasi kommunistisen puolueen laillisuuden ja vaalikelpoisuuden.

Tässä mielessä **Havel** kokosi kasaan läheisen avustajakaartinsa, joka koostui 43-52 neuvonantajasta. Heidän johtoonsa nimettiin henkilö, joka oli aina ollut tärkeä yhdysmies Charta 77:n ja ulkomaailman välillä: **ruhtinas Johannes Karl Schwarzenberg**.

Wienissä sijaitseva **Schwarzenbergin** hotelliksi ja pelikasinoksi muutettu linna oli nimittäin Charta 77:n johtavien jäsenten kansainvälinen kokouspaikka. Siellä päätettiin myös, ketkä myöhemmin saisivat ministerinpaikat.

Siellä hoidettiin myös suhteita tshekkiläiseen siirtolaisjärjestöön 'Rada slobodného CSR v USA', USA:ssa sijaitsevaan vapaan Tshekkoslovakian neuvostoon, missä **Havelin** silloisen neuvonantajan **Povolnyn** johdolla laadittiin Euroopan tulevien muutosten ohjelma.

Tärkeimmät ulkopoliittiset toimet presidentti **Havel** jakoi ainoastaan entisille kommunisteille: ulkoministerin virkaan

nimitettiin **Dienstbier**, Moskovan suurlähettilään virkaan **Slánsky** ja USA:n suurlähettilään virkaan **Klimová**.

Avainasemia parlamentissa saivat entiset kommunistit **Lis**, **Sabata** ja **Dubcek**, vapaamuurarit **Zeman**, **Kucera**, **Stanek** ja monet muut. Julkisesta hallinnosta vastasi KPC:n keskuskomitean entinen jäsen, ja Tshekkien valtion pääministeriksi valittiin **Petr Pithard**, entinen kommunisti ja vapaamuurari..."

16. LUKU

Kuten tästä tshekkiläisen kirjailijan **Miroslav Dolejsin** selonteosta ilmenee, ei salaisella veljeskunnalla ole tarkoitusta luopua vallasta, jolla se hallitsee kansaa. Se ei myöskään ajattele antavansa pois käsistään välinettä, jonka avulla se saavutti valtansa: kommunismia.

Tämä ei päde vain Tshekkiin ja Slovakiaan vaan kaikkiin entisen itäblokin maihin. Siis myös entiseen DDR:ään, missä "tuntuva" vallanvaihto perustui myös siihen, että vapaamuurareiden kommunistit vaihtuivat vain kommunistisiin vapaamuurareihin. Tai henkilöistä puhuttaessa: **Erich Honecker** vaihtoi vain paikkaa saksalaisen **Václav Havelin** kanssa.

Entinen Itä-Saksa on siis edelleen sitä, mitä se oli ennen Saksojen yhdistymistä: kommunistinen vapaamuurareiden tyyssija. Ja kaikki myös tietävät, että Länsi-Saksakin kokee piakkoin saman kohtalon.

Sillä ei kukaan eikä mikään estä salaista veljeskuntaa luomasta Saksaan Neuvostoliiton poliittisen mallin mukaista kommunistista vapaamuuraridiktatuuria. Sillä se kerran jomelkein onnistui aikeissaan.

Nimittäin ensimmäisen maailmansodan jälkeen, kun Saksassa etenkin vapaamuurareiden Versailles'n rauhansopimuksen takia työttömyys ja siitä johtuva taloudellinen ahdinko sekä radikaalipuolueiden kannatus kasvoivat entisestään.

Politiikka radikalisoitui. Voittajina selviytyi kaksi puoluetta: Saksan kommunistinen puolue ja vallanhimoisen **Adolf Hitlerin** NSDAP-puolue. Hitlerille ei riittänyt, että hän oli

vain puolueen johtaja; hän tahtoi olla Suur-Saksan valtakunnan johtaja.

Salainen veljeskunta olisi tuolloin voinut helposti estää tämän kunnianhimoisen aikeen toteutumisen. Mutta se ei selvästikään tahtonut. Sillä se ei näyttänyt vihreää valoa kommunistisen puolueen vaan **Hitlerin** kansallissosialistisen työväenpuolueen vallananastukselle Saksassa.

Vapaamuurareiden salapuolueen ylimmän johdon toimesta **Adolf Hitler** ja hänen puolueensa NSDAP saivat vielä muutaakin kuin vihreää valoa, nimittäin rahaa. Vieläpä samoilta vapaamuurareiden pankkipiireiltä, jotka rahoittivat myös Venäjän vallankumouksen. Ainoa ero oli siinä, että kommunismin suuri edistäjä oli **Jakob Schiff**, kun taas kansallissosialismia tuki voimakkaasti taloudellisesti suurpankkiiri **James P. Warburg**.

Heinz Pfeifer kuvaa hyvin yksityiskohtaisesti valaisevassa kirjassaan *Brüder des Schattens* (Varjon veljet), kuinka tämä vapaamuurareiden rahansiirto tapahtui. Sivulla 130 hän kirjoittaa:

"**Warburg** ja **Hitler** tapasivat ensimmäisen kerran Münchenissä vuonna 1929. **Hitler** vaati 100 miljoonaa Saksan markkaa. Lopulta he pääsivät yksimielisyyteen tallettaa 10 miljoonaa dollaria Mendelsohn & Co.:n pankkiin Amsterdamiin.

Tämä pankki oli kirjoittanut kymmenen miljoonan dollarin arvoista shekkiä osoitettuna kymmenelle Saksan kaupungille ja kymmenelle eri nimelle. **James P. Warburgin** läsnä ollessa Heydt luovutti shekit Amsterdamissa **Hitlerin** valtuutetulle.

Vuonna 1931 seurasi toinen keskustelu **Hitlerin** kanssa. Tällä kertaa hän vaati 200 miljoonaa Saksan markkaa, ja kun New York kieltäytyi, hän tyytyi 15 miljoonaan dollariin. Mendelsohn & Co. maksoi viisi miljoonaa, rotterdamilainen

pankkiyhdistys seuraavat viisi miljoonaa ja roomalainen Banca Italiana loput viisi miljoonaa. Rotterdammassa oli mm. **Gregor Strasser** läsnä rahanluovutuksessa, ja Roomassa **Hermann Göring** sai rahat.

Warburg ja **Hitler** tapasivat toisensa vielä kolmannen kerran, tällä kertaa vuonna 1933, vähän valtiopäivätalon palon jälkeen. Vaadittujen 100 miljoonan Saksan markan asemesta maksettiin 7 miljoonaa dollaria: viisi miljoonaa Banca Italianan kautta ja kaksi miljoonaa maksoi Rhenania AG Düsseldorfista Royal Dutchin haarakonttori 15:n kautta shekkinä **Goebbelsin** nimelle."

Tietysti salaisella veljeskunnalla oli motiivi käyttää hyväkseen pankkiyhteyksiään, kun se niin paljon auttoi **Adolf Hitleriä** ja hänen puoluettaan taloudellisesti. Tämä vaikutin oli NSDAP:n poliittinen ohjelma.

Ei koko ohjelma vaan ainoastaan osa siitä. Tarkalleen ottaen kyseessä oli vain tämän ohjelman kaksi kohtaa, jotka pistivät korkea-arvoisimmille loosiveljille silmään: maanomistajien verotuksen lakkauttaminen ja antisemitismi.

Maanomistajien verotuksen lakkauttamisesta vapaamuurareiden pankkiirit, jotka elivät hyvin rahanlainaamisesta saatavilla liiketuloilla, eivät tietenkään olleet missään mielessä kiinnostuneita. Tästä syystä tämä kohta poistettiin NSDAP:n ohjelmasta heti, kun **Hitler** ja hänen puolueensa ottivat vastaan vapaamuurareiden taloudellisen avun.

Antisemitismin kohdalla tilanne oli toinen. Se jäi vielä vapaamuurareiden suurien rahalahjoitustenkin jälkeen NSDAP:n ohjelman mukaiseksi painopisteeksi. **Hitlerin** puolueen antisemitistisen suunnan jatkaminen ei nimittäin häirinnyt ollenkaan vapaamuurareiden salapuolueen ylintä johtoa.

Sillä kansallissosialismin antisemitismin uhreiksi joutuivat vain juutalaiset, jotka merkitsivät salaiselle veljeskunnalle

yhtä vähän kuin suurin osa saksalaisista. Siis juutalaisten ylivoimainen enemmistö, joka ei kuulunut loosiveljiin.

Todellista vapaamuuraria, siis täysvapaamuuraria ei häirinnyt kansallissosialistinen antisemitismi silloinkaan, kun hän itsekkin oli juutalaista syntyperää. Hän nimittäin tunsu kuuluvansa vain loosiin ja siten kaikki muut siteet puuttuivat hänen omaan kansaansa.

Vapaamuurareiden salapuolueen ylin johto on onnistunut sen katastrofin jälkeen, jonka rikolliset natsit saivat aikaan, ikuisiksi ajoiksi tukahduttamaan Saksan kansalaisten mielestä sekä kansallissosialismin että kaikki nationalismin muodot, siis myös patriotismin.

Niin perusteellisesti onnistunut, että esimerkiksi Saksan nykyinen väestö luulee erehtyneenä vaarallisia viettelijöitään, vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilöitä oikeiksi johtajikseen, joita ei edes epäilytä pettää omaa maataan.

Saksan kansa on saatettu siihen pisteeseen, ettei se ymmärrä vaalia edes omia kansallisia etujaan, saati sitten toimia niiden mukaisesti. Se ei pysty enää käsittämään koko laajuudessaan, mihin poliittiseen suuntaan EU:n kaltainen järjestelmä loppujen lopuksi pyrkii.

Sillä useimmilla saksalaisilla on se naiivi käsitys, että Euroopan Unionista tulee vielä jotakin samanlaista kuin Amerikan Yhdysvallat tänä päivänä on. Siis jonkinlainen linnoitus, johon yksittäiset eurooppalaiset maat tiukasti liittoutuvat yhteen ollakseen poliittisesti, taloudellisesti ja sotilaallisesti muita maailmanmahteja paremmin varustautuneita.

Sanalla sanoen: He näkevät huomispäivän EU:ssa eräänlaisen "Euroopan vapauskansakunnan". Mutta todellisuudessa integroituneella Euroopalla ei ole mitään yhteistä vapauden eikä kansakunnan kanssa.

EU:n pääteasema on nimittäin super-Neuvostoliitto. Siis äärimmäisen kommunistinen vapaamuurareiden diktatuuri. Eikä ainoastaan siitä syystä että salainen veljeskunta pyrkii määrätietoisesti hallitsemaan täydellisesti Euroopan kansoja, vaan siksi että tuollainen vapaamuurareiden päämääriä tavoitteleva kehitys EU:n järjestörakenteessa on otettu jo huomioon.

Tämän huomaa, kun tarkastelee Euroopan Yhteisön perusoikeuksia vähän tarkemmin. Se koostuu pääasiassa neljästä vapaudesta: oikeus tavaroiden vapaaseen vaihtoon, oikeus palvelusten vapaaseen vaihtoon, oikeus pääoman vapaaseen liikkuvuuteen ja oikeus työvoiman vapaaseen liikkuvuuteen.

Tai toisin muotoiltuna: EU:n neljä vapautta käsittävät kauppavapauden, työnteen vapauden, valuuttavapauden ja työvoiman vapaan liikkuvuuden. Tämä ei suinkaan kuulosta huonolta. Päinvastoin. Nämä neljä vapautta kuulostavat jopa poikkeuksellisen hyvältä. Tosin vain sellaisten ihmisten korvissa, jotka antavat hyvältä kuulostavien poliittisten iskusanojen tehdä itseensä vaikutuksen.

Sillä todellisuudessa nämä EU:n neljä vapautta eivät ole mitään muuta kuin **Karl Marxin** "kommunistisen manifestin" lyhennelmä, jonka muotoiluun on käytetty kapitalistista sanastoa. Sillä kaikki nämä neljä vapautta saavat aikaan käytännössä juuri sen, mikä loppujen lopuksi oli marxistisen kommunismin lopputulos:

Täydellinen sosialisointi, talouden valtionmonopolisointi. Täydellinen tasoitus, koko yhteiskunnan yhdenvertaistaminen. Ja täydellinen sentralisaatio, siis täydellinen vallanriisto kansalta.

Tätä kuolettavaa syysuhdetta EU:n neljän vapauden ja niiden pääteaseman, kommunismin, välillä eivät edes todella viisaat ihmiset huomaa. Sillä asiaa vain ylimalkaisesti tarkas-

teltuna pysyy tärkeä seikka huomaamattomana: politiikassa on jotakin, joka on vähintään yhtä arvokasta ja välttämätöntä kuin vapaus: suojelu.

Nimittäin suojelu rikollisia ja ennen kaikkea sellaisia voimia vastaan, jotka ovat toisella tavalla kansalaiselle, jopa hänen olemassaololleen, vaaraksi. Esimerkiksi voimakkaat yksilöt, jotka vielä entisestään lisäävät voimiaan organisoitumalla ja ovat siten ylivoimaisia.

Tällaisesta suojelusta ei EU:ssa ole nähtävissä rahtuaakaan. Päinvastoin. Monilla alueilla on jopa selkeä suojelukielto, esimerkiksi Euroopan Unionin taloudessa.

Siellä ei saa tukea (!!) heikompaa yritystä eikä heikompaa taloudenalaa (!!), saati sitten heikompaa maata. Sillä EU:ssa on sääntönä absoluuttisen vapaa kilpailu. Siellä ei ole minkäänlaisia turvaverkkoja kivikovalta kilpailulta suojautumiseksi. Eli ei minkäänlaisia suojelutulleja eikä suojelusubventioita.

Eli: EU:ssa yksittäiset yritykset ja yksittäiset kansantaloudet ovat suojatta vahvemman kilpailijan armoilla. Tai vielä karummin sanottuna: EU:n sisällä vallitsee tuhoamiskilpailu. Millainen talouspoliittinen mielettömyys tällaisen kilpailujärjestelmän takana on, joka ei ainoastaan siedä tuhoavaa kilpailua vaan käytännöllisesti katsoen laitostaa sen, on parhaiten nähtävissä, kun verrataan sitä urheiluun.

Asian selventämiseksi valitsen urheilulajin, jota pidetään erityisen raakana: nyrkkeilyn. Tässä kaikkea muuta kuin kainossa lajissa olisi esimerkiksi EU:n harjoittaman kaltainen tuhoamiskilpailu täysin poissa laskuista. Se tarkoittaisi nimittäin sitä, että nyrkkeilijä saisi iskeä vastustajaansa, kunnes tämä on kuollut.

Kuinka tarpeellinen jopa tällaiselle raa'alle urheilulajille on heikomman suojelu, on nähtävissä myös nyrkkeilijöiden jaossa painoluokkiin. Niinpä nyrkkeilijöitä ei jaeta ainoastaan karpäs- höyhen- kevyt-, bantami, puoliraskas- ja raskassarja-

laisiin, vaan joka painoluokassa on omat maan-, euroopan- ja maailmanmestarinsa.

Erotuksena EU:n taloudelliselle tuhoamiskilpailulle, missä höyhensarjan yritys ei millään ammattisaralla voi voittaa mestaruutta, koska sen tyrmää jo ensimmäisellä yhteenotossa alan raskaansarjan yritys. Eikä vain tajuttomaksi vaan niin pahasti, ettei se enää toivu tajuttomuuden tilastaan.

Tämän tuhoamiskilpailun väistämätön seuraus on se, että isommat nielevät pienemmät, vielä isommat nielevät isommat, isoimmat nielevät vielä isommat ja kaikkein isoimmat yritykset nielevät nämä isoimmat — parhaimmassa tapauksessa konkurssimassana ja pahimmassa tapauksessa tuhoavat ne.

Kuinka pitkälle tämä prosessi nykyisessä EU:ssa on jo edennyt, on luettavissa taloustoimittaja **Hanswerner Mackwitzin** elintarvikelehdessä julkaisemasta artikkelista: EU-supermarketti. Siinä sanotaan muun muassa:

"Jättien Eurooppa lähenee päivä päivältä. Sisämarkkinat hyödyttävät ennen kaikkea suuria yhtiöitä, joilla on nyt jo euroopanlaajuinen yritysverkosto. Nestlé ostaa mm. brittiläisen makeistehtaan, Rowntreen, ja Saksan suurimman lihan tuottajan, Hertan.

Brittiläinen virvoitusjuomajätti Grandmet otti haltuunsa Burgerkingin, Wienerwaldin sekä valmisruuan tuottajia. Ranskalainen BSN-ryhmittymä (Gervais-Danone, Kronenbourg-Bier, Pommery) otti omistukseensa Saksan liittotasavalan suurimman leipomotuotteiden tuottajan, Bassermann und Birkelin. Tanskan suurpanimo Tuborg omi Hannen-oluen tuottajan.

Italian jätti Ferruzzi metsästelee pitkin Eurooppaa soke-ria, tärkkelystä ja ruokaöljyä. Unilever-yhtymä tekee 350 000 000 000 Itävallan shillingin (n. 1 610 000 000 FIM, suom. huom.) vuotuisella liikevaihdolla niin paljon voittoa, että se kykenisi valtaamaan lähes minkä yrityksen tahansa.

Tämä keskittämistrendi ei ole tietenkään ominaista ainoastaan elintarvikealalle vaan vallitsee kaikilla EU:n aloilla. Se ylittää sanomalehtipaperin valmistajasta tulostusmediaan eli paperin painajaan. Tuloksena on yhä vähemmän omilla jaloillaan seisomaan kykeneviä yrityksiä.

Tämä on kuitenkin vain välietappi siinä kehityksessä, joka Maastrichtin sopimuksen voimaantulon jälkeen sekä Euroopan Unionin selvän laajentumisen mukana tulee vielä huomattavasti kärjistymään ja jonain päivänä väistämättä johtamaan siihen, että vain kaikkein suurimmat kaikista suurista talousyksiköistä eli jättytytymät tulevat selviytymään hengissä tästä tuhoamiskilpailusta.

Tämä dramaattinen harventaminen on myös toisesta syystä erittäin todennäköistä. Brysselin EU-komissaarit eivät nimittäin kauan tule toimeen tämänhetkiselä 1 000 miljardin shillingin budjetillaan. Ei vaikeivät he tarvitsisi puolta siitä rahamäärästä EU:ta vastustavien maanviljelijöiden suun tukkimiseksi taloudellisesti, minkä he tähän asti ovat tarvineet, vaan käyttäisivät sen muihin tarkoituksiin, esimerkiksi liikenteeseen.

Sillä yksin EU:n loppumaton liikenne nielee tulevina vuosina summan moninkertaisena. Millainen käsittämätön rahasumma on tarpeen Euroopan Unionin teiden saattamiseksi EU:n valtavan kuljetustarpeen mukaisiksi, on laskettavissa Sveitsin kansallisneuvos **Rudolf H. Strahmin** kirjasta Europa Entscheid.

Tässä kirjassa kerrotaan armotta, kuinka monta kuorma-autoa ajaa päivästä päivään täysin järjenvastaisesti vain sen vuoksi läpi puolta Eurooppaa, että EU:ssa ei tuoteta edes päivittäistavaroita kuluttajamaissa vaan niillä alueilla, joissa tuotanto on halvinta.

Siitä vain yksi esimerkki, jota siteeraan: "Espanjalaiset maataloustuotteet kuljetetaan kuorma-autoilla Saksaan. Sieltä

ne viedään halvemman työvoiman vuoksi Italiaan jalostettaviksi. Pakattuina ja täytettyinä ne lopulta päätyvät takaisin Saksan kauppakeskuksiin."

Liikenteen lisäksi on eräässä toisessa EU-toiminnassa havaittavissa pohjattoman kuilun mahdollisuus: Euroopan Unionin avustusrahastossa.

Sen tarkoituksena on toimittaa varat elintasoerojen tasoittamiseksi köyhien ja rikkaiden EU-jäsenmaiden välillä. Eli valtioiden tasolla toimivaa sosialistista uudelleenjakopolitiikkaa. Toisin muotoiltuna: Tämän uudelleenjakosocialismin hyödynsaajia eivät ole köyhät kansalaiset vaan köyhät maat ja alueet.

Tämän avustusrahaston uudelleenjaon toteuttamiseen tarvittavat rahat EU kerää, kuten jokainen sosialistinen elin, niiltä vähiltä yksityisyrittäjiltä, joilla menee hyvin. Niin pitkään, kuin niillä vielä menee hyvin.

Eli: EU-sosialismi imee verotuksen kautta tyhjäksi ja olemattomiin nekin viimeiset yksityisyrittäjät, jotka selviytyvät Euroopan Unionin tuhoamiskilpailusta. Näin ne tekevät tilaa kommunistiselle keskusjohtoiselle taloudelle.

Yksityistalouden poisjäämisen johdosta kärsisi itsestään selvästi myös hyvinvointi. Ajan mittaan jopa rikkaimpien EU-maiden elintaso laskisi köyhien EU-maiden elintason tasalle. Se ei varmasti paljoa häiritsisi Euroopan Unionin valtaapitäviä.

Heillä olisi siihen mennessä jo käytössään tehokas keino kaikkien tyytymättömien EU-kansalaisten aisoissa pitämiseksi: Brysselin tietokeskushirviö, jota jo vauhdilla pystytetään.

17. LUKU

Sen, kuinka tätä tietokeskushirviötä käytännössä hyödynnetään, olen julkistanut kansalaisturvakomitean puhemiehenä lentolehtisessä, joka jo pitkän aikaa on ollut kierrossa suurehkona painoksena ja jonka sisältö on seuraavanlainen:

"Tästä joukkotiedotusvälineet vaikenevat. EU:n päämajassa Brysselissä kasataan sähköistä tietokeskushirviötä Euroopan kaikkien kansalaisten salaista valvomista varten. Kansalaisten aukotonta valvomista 18-osaisen koodiluvun avulla.

Käteisrahattoman maksujärjestelmän varjolla valmistellaan Brysselin EU-valtakeskuksen kulissien takana sähköisen tietokeskushirviön pystyttämistä. Tämän laitteen valvontakapasiteetti ylittää kaikki tähänastiset kauhukuvat valtion kyvyttä rekisteröidä ihmiset.

Tämä täydellinen kontrollijärjestelmä mahdollistaa kansan aukottoman valvomisen, koska sen supertiedostosta selviää henkilökohtaisimmatkin tiedot 18-osaisen, jokaisen kansalaisen käteen laserilla näkymättömästi tatuoidun, koodiluvun avulla.

Kuvaavaa on, että tämän uhkaavan EU-diktatuurin kauheuksista vaikenevat myös ne joukkoviestimet, jotka ovat tunnettuja siitä, etteivät ne jätä käyttämättä tilaisuutta pelotella ihmisiä.

Liittymishaluisten valtioiden kansat tulevat nimittäin tietämään sähköisen tietokeskushirviön todellisen tarkoituksen vasta, kun ne ovat jo liittyneet Euroopan Unioniin ja ovat täydellisesti EU:n superbyrokratian alaisia."

Vaikka kaikki Itävallan tärkeät elimet saivat tämän tiedon, ei kuukausiin tapahtunut mitään. Koska lentolehtinen oli herättänyt monet kansalaiset, kuten lukemattomista soitoista kansalaisturvatoimistomme Wiener Gardegasselle saatoimme päätellä, oli joukkoviestinten vaikea kokonaan pimittää tätä järkyttävää tietoa suurelta yleisöltä.

Ilmeisesti tästä syystä ilmestyi 6.10.1992 Die Presse -päivälehdessä seuraava uutinen, jonka otsikko oli "Brüssel dementiert Datenmonster — Flugblatt über tätowierten Code verunsichert Österreicher" (Bryssel kiistää tietokeskushirviön — lentolehtinen tatuoidusta koodista tekee kansalaiset epävarmoiksi):

"WIEN/BRYSSEL. 'EU rakentaa valvontajärjestelmää, jonka pitäisi helpottaa taistelua rikollisuutta vastaan rajojen auettua. Kaikki EU-kansalaiset kokoavaa rekisteriä ei ole suunnitteilla.'

Se EU-komissio, joka rajattoman Euroopan valmistelussaan on perehtynyt turvallisuuskysymyksiin, kiistää Presselle väitteet, että Bryssel haluaisi luoda tietokeskushirviön, jonka sisällä olisi näkymättömän tatuoidun koodin takana tiedot kaikista EU-kansalaisista.

Jo toisen kerran on 'Itävallan kansalaisten etuja ajava puolueiden yläpuolella oleva kansalaisturvakomitea' **Karl Steinhauserin** johdolla kotitalouksille jakamassaan viestissä väittänyt, että EU valmistelisi aukotonta kansalaisten valvontajärjestelmää.

Lentolehtisessä todetaan: 'Tämä täydellinen valvontajärjestelmä mahdollistaa väestön aukottoman seuraamisen, koska jokaisen henkilökohtaiset tiedot ovat 18-osaisen koodiluvun avulla supertietokoneen haettavissa milloin tahansa, koska jokaisen kansalaisen käteen on tatuoituna näkymätön lasertunniste.'

Brysselissä ihmetellään tämänkaltaisia huhuja. Puhe tatuoinnista on järjetöntä. Sitä paitsi vielä tällä hetkellä on teknisesti mahdotonta syöttää kaikkien EU-kansalaisten tiedot keskustietokoneeseen. Suunnitelma rikollisten valvontajärjestelmästä avointen rajojen aikana liittyy hyvin vähän huhuihin kaikki kansalaiset kattavasta valvontajärjestelmästä, sillä tietokoneelle rekisteröidään vain ne, jotka ovat tehneet rikoksen jossain EU-jäsenvaltiossa.

Komission asiaa käsittelevässä valiokunnassa käytiin pitkiä väittelyjä siitä, missä tapauksessa henkilö rekisteröitäisiin tietokoneeseen. Harkittiin rekisteröitäväksi tapaukset, joissa henkilöt olisivat kärsineet yhden vuoden pituisen rangaistuksen.

Myös viisumien myöntämiseen suunnitellaan tietokonesuojattua järjestelmää. Kun rajat EU:n sisällä poistetaan, on välttämätöntä yhtenäistää viisumien myöntäminen jäsenmaiden välillä. Ne henkilöt, joilla on matkustuskielto johonkin EU-maista, eivät saa siten ilman muuta matkustaa muihin EU-maihin."

Kun EU-virkamiesten vastaväitteet pannaan yhteen, heidän kannanottonsa uhkaavaan kansalaisia valvovaan valtioon voitaisiin oheisen Die Presse -lehden selonteon mukaan kiteyttää näin: Toki on olemassa jotain sellaista kuin tietokeskushirviö, mutta sitä aiotaan käyttää vain niiden henkilöiden valvomiseksi, jotka ovat kärsineet vähintään vuoden pituisen rangaistuksen. Lisäksi teknisesti ei ole vielä nykyään mahdollista syöttää kaikkien EU-kansalaisten tietoja keskustietokoneeseen.

Ensimmäisestä vastaväitteestä voidaan todeta: Kuka voi tarkastaa, että kansan valvojat Brysselin EU-keskuksessa käyttävät elektronisia superaivoja vain valvoakseen aiemmin rangaistuja rikollisia eivätkä esimerkiksi pysyäkseen politiikan kannalta epämiellyttävien kansalaisten kintereillä?

Toisen vastaväitteen osalta voidaan todeta seuraavaa: Ehkä ei vielä tänä päivänä mutta varmasti lähitulevaisuudessa tulee olemaan teknisesti mahdollista seurata aukottomasti Euroopan kaikkia kansalaisia. Ei vain käyttämällä käteen tatuoituja koodilukuja vaan vieläkin järkyttävämpien tietokone-elektronisten apuvälineiden avulla.

Jotta lukija saisi kuvan siitä, mikä kaikki on mahdollista tällä tekniikan mullistavimmalla alueella ja mikä valtavin harppaus lähestyy ihmiskuntaa, esitän otteita Frankfurter Allgemeine -lehden 30. heinäkuuta 1991 julkaisemasta kirjoituksesta. Artikkelin otsikkona oli Istutettu henkilöllisyystodistus ja sen seuraukset, ja sen laatija oli Bielefeldissä opettava professori **Dietmar Dietrich**. Artikkelissa sanotaan:

"Kuvitellaanpa seuraava tilanne: valmistetaan äärimmäisen integroidusti mikroprosessori, jonka muisti sisältää tarpeelliset perifeeriset rakenneosat, ja suljetaan koteloon, joka ei ole nielaistavaa lääkekapselia suurempi. Tämä kapseli voidaan istuttaa jokaiseen vastasyntyneeseen lapseen niin, että se on muutamien viikkojen kuluttua siirtynyt ihon sisään eikä tunnu eikä näy. Prosessoriin liitetty ohjelma voisi sisältää henkilötodistuksen tiedot, samoin terveystiedot, tilittiedot ja paljon muuta.

Kuvitellaan nyt kaikkia niitä etuja, joita tämä toisi. Jos prosessoriin on liitetty kaikki oikeat sensorit, voidaan potilaan sairastuminen havaita, ennen kuin potilas itse tajuaa sen oireista. Jos vastaanottimet on asennettu jokaiseen taloon, kaikkiin autoihin, kaikkiin julkisiin liikennevälineisiin ja julkisille paikoille, prosessori voi välittää radion kautta hätämerkin, joka kuullaan ensiapuasemilla, ja pelastushelikopteri on paikalla, ennen kuin potilas edes tietää olevansa sairas.

Lääkäri voi valvoa vanhempia ja kroonisesti sairaita ihmisiä vuorokauden ympäri. Henkilöllisyyspaperien kontrollointi on enää vain muisto menneisyydestä. Rajaa ylitettäessä

tietokone saa automaattisesti käskyn tunnistaa henkilön häneen asennetusta prosessorista. Henkilötiedot välittyvät tietokoneeseen, ja ne voidaan tarkistaa henkilön tarvitsematta tehdä itse mitään.

Jäniksenä matkustaminen ei ole enää mahdollista joukko-liikennevälineissä. Riippumatta siitä, mistä soitetaan, puhelun hinta veloitetaan automaattisesti omalta tililtä. Tarkastellaanpa myös tilinhoitoa ja esimerkiksi luottokorttivarkauksista aiheutuvia ongelmia. Jos tilinhoito olisi ihmiseen asennetun prosessorin varassa, varastaminen olisi mahdollista vain leikkauksen yhteydessä.

Tilin hyvitys- ja veloitusajot tapahtuisivat automaattisesti henkilön nukkuessa. Kaupassa kuormataan ostoskärryt täyteen, annetaan kassan rekisteröidä tavarat automaattisesti — ja kaupasta poistuttaessa ostokset kirjataan automaattisesti tililtä.

Enää ei tarvitsisi kärsiä sakkujen maksamisen yhteydessä syntyvistä noloista tilanteista omassa pankissa. Jo samalla hetkellä, kun valvontakamera nappaa kuvan ylinopeudesta, tililtä veloitetaan asianmukainen maksu. Tapahtumasta tulee myöhemmin ilmoitus henkilökohtaisen tietokoneen välityksellä — anonyymisti, joten se ei ole niin kiusallista.

Luetteloja voisi jatkaa lähes loputtomiin. Ihmistä odottaisi yhteiskunnallinen mullistus, jonka kaltaista ei ole ennen nähty. Ei olisi kysymys ainoastaan siitä, että byrokratian kulut vähenisivät huomattavasti samoin kuin julkisella sektorilla työskentelevien ihmisten määrä.

Teknisesti tämä visio ei ole tulevaisuuden musiikkia, vaan se voitaisiin heti toteuttaa. Taskulaskimet eivät ole luottokorttia pienempiä vain siksi, että näppäinten tulee olla tietynkokoiset kömpelöiden sormien vuoksi. Nykyaikaisissa avaimissa on mikroprosessorit, jotka takaavat, että ne ovat

erittäin luotettavia ja niihin voidaan ohjelmoida erilaisia käyttöoikeuksia.

Pohjois-Saksassa sikojen kasvattaja istuttaa porsaisiin mikroprosessoripillereitä, jotka takaavat sen, että eläin saa kaukalossaan juuri sopivan ravintomäärän — ei enempää eikä vähempää. Jos siis aloitettaisiin järkevä tutkimusprojekti, päästäisiin viimeistään neljän, viiden vuoden kuluttua haluttuihin tuloksiin. Tuloksena olisi istutettu henkilöllisyystodistus."

Artikkelin laatija käsittelee myös kysymystä, kuinka realistisesti voidaan olettaa, että kansalaiset, jotka suhtautuvat kaikkeen valtionvalvontaan epäilevästi, antaisivat asentaa itseensä tällaisen mikroprosessorin. Hän tulee siihen tulokseen, että tämä sallittaisiin, mikäli he katsoisivat siitä olevan henkilökohtaisesti enemmän hyötyä kuin haittaa.

Jotta epäluuloiset kansalaiset hyväksyisivät sen, että heitä koskevat intiimeimmätkin tiedot syötettäisiin keskustietokoneeseen, vapaamuurareiden salapuolueen de facto -toimihenkilöiden olisi toimittava kuten EU:hun liittymisen yhteydessä.

Eli heidän tulisi panna vapaamuurareiden mediat ja heidän lumivyöryn tavoin etenevä vaikutusvaltansa liikkeelle, jotta kansalaiset uskoisivat, että täydellisen valvontajärjestelmän käyttöönoton haitat ovat huomattavasti vähäisemmät kuin, jos järjestelmää ei otettaisi käyttöön.

Riittäisi, kun joukkoviestimissä viitattaisiin aina uudestaan siihen, että rajakontrollien poistuttua EU-maiden väliltä järjestäytyntä rikollisuutta vastaan voitaisiin aukottomasti taistella vain tämän tietoelektroniikan valvovan silmän avulla.

Kyseinen perustelu ei olisi ollenkaan helposti torjuttavissa, sillä on lähes varmasti odotettavissa, että rajattoman EU:n sisällä tulee rikosturismi leviämään kulkutaudin tavoin ja siitä muodostuu ykkösriese EU:ssa eikä ainoastaan kaupungeissa vaan myös maaseudulla.

Siksi emme tarvitse kovinkaan suurta mielikuvitusta voidaksemme ymmärtää, että järjestäytyneen rikollisuuden

uhan johdosta EU:n kansalaiset muuttavat mieltään. Alun vastenmielisyys keskusohjatun supertietokoneen välityksellä tapahtuvaa Euroopan yhteisön koko alueen kattavaa varmaa valvontajärjestelmää kohtaan häviää.

Koska EU-organisaatio ei tunne demokratiaa, eivät kansalaiset myöskään voisi estää tämänkaltaisen tietokeskushirviön rakentamista. Itsevaltaiset EU-komissaarit Brysselissä eivät kysy ollenkaan kansalaisilta, haluavatko he tatuointivalvontaa vai antavatko he mieluummin asentaa itseensä mikroprosessorin. He yksinkertaisesti valitsevat jommankumman tavan.

Heidän on jopa pakko valita. Seuraavasta syystä: EU:n varsinaiset valtaapitävät, vapaamuurareiden salapuolueen korkein johto, eivät ole ensi kädessä kiinnostuneita vain Euroopan integraatiosta, vaan heidän lopullisena päämääränään on kaikkien kansojen, rotujen ja kansakuntien integraatio. Siksi he eivät aja ainoastaan Euroopan kansojen sulauttamista vaan maailmanlaajuista kansojen yhteensulauttamista.

Vapaamuurarit eivät siksi tyydy siihen, että poistetaan kaikki rajat Euroopan Unionin sisällä, jotta kansainvaellus yksittäisistä EU-maista helpottuisi. Euroopan Unionin on avattava ulkoiset rajansa niin auki, että EU:hun pääsee tulviin muuttajia kaikkialta maailmasta.

Kansainvälisen politiikan, talouden ja puolustusasiain tiedotuspalvelu Interinfo julkaisi eräässä numerossaan selonteon, josta käy hyvin ilmi, mitkä valtavat ihmismassat vyöryisivät EU:hun rajojen avauduttua. Se toteaa:

"Eurooppaa kohti vyöryy valtava maahanmuuttajien aalto. Euroopan puolustusstrategioita tutkiva instituutti Lontoossa kirjoittaa: 'Yksikään imperiumi historiassa ei ole romahtanut, ilman että siitä olisi ollut seurauksena suuri kansainvaellus, eikä Itä-Eurooppa tule olemaan poikkeus. Vaikuttaa siltä, että Länsi-Eurooppa ei ole tähän asti käsittä-

nyt selvästi tätä vaaraa ja juuri vapautuneet itäeurooppalaiset kansakunnat vedetään mukaan edessä olevaan kaaokseen.'

Brasilialainen sanomalehti *Diario* raportoi jo 27.12.1990 siitä, että 41 miljoonaa entisen Neuvostoliiton kansalaista on valmiina muuttamaan Länsi-Eurooppaan. Myös Kiinan kommunistinen valtionpäämies **Teng Hsiao-ping** ilmoitti, että hän lähettäisi 100 miljoonaa kiinalaista Länsi-Eurooppaan, mikäli maan talous huononisi.

Idästä tulleiden puutteessa elävien kansalaisten lisäksi tulee vielä muslimimuuttajien vyöry. Ranskalaisen kansainvälisten suhteiden instituutin johtajan **Thierry de Montbrialin** mukaan on odotettavissa, että Eurooppaan tulee vuoteen 2025 mennessä 50 miljoonaa fundamentalistimuslimia, mikä johtaisi vaikeisiin kulttuurillisiin yhteenottoihin ja muuttaisi Euroopan kulttuuria perinpohjin.

'Syttyy kulttuurien ensimmäinen maailmansota', toteaa marokkolainen intellektuelli. Suurin osa maahanmuuttajista asettuu Saksaan, Euroopan rikkaimpaan maahan.

Euroopan islamisoitumisvaaran ja Saksan syntyvyyden laskemisen johdosta italialainen arkkipiispa **Ersilio Tonini** varoitti, että asiantuntijalausuntojen mukaan vuonna 2050 Saksassa on vain 10 miljoonaa saksalaista, mutta sitä vastoin 50 miljoonaa afro-aasialaista."

Vaikkakaan selonteossa ei tuoda suoraan julki totuutta, se valaisee kuitenkin enemmän Euroopan integraatiota kuin tähän asti kirjoitetut kirjat. Se tuo julki totuuden EU:sta.

EU on totalitäärinen valtajärjestelmä, jonka tehtävänä on pitää huoli siitä, että kaikki tähän organisaatioon kuuluvat kansat pysyvät rauhallisina silloin, kun todelliset Euroopan Unionin valtiat, vapaamuurareiden salapuolueen korkeimmat toimihenkilöt, suorittavat ennennäkemättömän tehtävän, joka on ihmiskunnan historian suurin rotujen sekoittaminen.

Ja jotta kansat pysyisivät todella rauhallisina eivätkä nousisi vastarintaan, on Euroopan Unionin valtiolla, EU-komissaareilla, käsissään vallanväline, jota millään maailman diktatuureista ei ole ollut, nimittäin Brysselin tietokeskushirviö.

HENKILÖHAKEMISTO

- Adler, Fritz 128
Adler, Viktor 128
Agnelli, Giovanni 20,
75
Ahlström, Krister 19
Aho, Esko 19
Ahtisaari, Martti 19,
20
Albrecht, Georg 102
Aleksanteri I, tsaari
142, 156
Aleksanteri II, tsaari
156
Aleksanteri III, tsaari
156
Anckarström, J. J.
135
Andersson, Jan-Otto
8, 9
Andrássy, Julius 144
Andropov, Juri 157
Androsch, Hannes
108
Arsenis, Gerasimos
20
Bartenstein, Martin
119
Bartley, Robert 81
Beatrix, kuningatar
19
Bennet, Douglas J.
Benson, Robert Hugh
31
Berger, Paul 103
Bertram, Christoph
81
Black, Conrad 81
Bonnevon 160
Boor, Manuel Jakim
22
Brezhnev, Leonid
157
Bronfman, Edgar 93
Brzezinski, Zbigniew
4, 5
Buchanan 149
Busek, Erhard 27-29,
95
Bush, Georg 4
Bush, George 132
Carlos, kuningas 139,
140
Carrington, lordi 19
Carter, Jim 4
Chirac, Jacques 136
Churchill, Winston
Spencer 157
Clemenceau, Georges
145
Clinton, Bill 132
Condorcet, Antoine
135

- Cotti, Flavio 20
Coudenhove-Kalergi,
Richard
Nikolaus 62
Czernin, Hubertus
86, 87, 90,
91
d'Alembert, Jean 135
d'Alviella, Goblet 60
d'Estaing, Giscard
136
da Fonseca, Hermes
140
da Lima, Sebastiao
Magalhaes
139
Danzinger, Herbert
103
de Montbrial, Thierry
180
de Plauzoles, Sicard
129
de Rothschild, Ed-
mond 19
Deleuran, Aage 81
Delors, Jacques 136
Diderot, Denis 135
Dietrich, Dietmar 176
Dolejsi, Miroslav
159, 161,
162, 164
Dollfuß, Engelbert 38
Dubcek, Alexander 163
Duchatczek, Wolfgang
103
Ederer, Brigitte 122
Ehrnrooth, Georg 19
Elisabet, keisarinna
144
Ellemann-Jensen, Uffe
20
Erkko, Aatos 18, 81
Fabius, Laurent 20
Ferdinand II, kuningas
138
Ferdinand, Franz 128
Fiedler, Franz 89
Figl, Leopold 27
Fischer, Heinz 37-41,
110, 111
Ford, Henry 107
Franz Joosef I, keisari
138, 145
Fürböck, Georg 66
Färber, Wolfgang
104
Gadow, Thomas 67
Gerstner, Louis 20
Goebbels, Joseph 166
Gorbatshov, Mihail
158, 160
Graham, Katharine
20, 81
Grimmin, John 78,
79

Groer, Hans Hermann 31
 Gruber, Siegfried 117
 Gutshkov, kenraali 150
 Göring, Hermann 166
 Haag, Gerhard 66, 67
 Hacker, Herbert 109, 110
 Haider, Jörg 40-48
 Hajek, Jiri 159
 Hakalehto, Ilkka 6
 Haugwitz, kreivi 137
 Havel, Václav 160, 162, 164
 Helphand, Alexander 148
 Helvétius, Claude 135
 Hitler, Adolf 25, 164, 165, 166
 Honecker, Erich 164
 Horvath, Michael 144
 Hrushtshev, Nikita 157
 Hsiao-ping, Teng 180
 Hubbard, L. Ron 67
 Humbert II, kuningas 139
 Hämäläinen, Sirkka 19
 Hörmannstorfer, Franz 103
 Ihamuotila, Jaakko 19
 Iloniemi, Jaakko 19
 Imbert, Claude 81
 Jakobson, Max 19
 Janouch, Frantisek 160
 Janovcová, Ludmila 159
 Jarimo-Lehtinen, Mirja 19
 Johannes Paavali I, paavi 130
 Jotuni, Pertti 21
 Jungk, Robert 51
 Kamenicek, Georg 104
 Kapfer, Elisabeth 104
 Katariina II, keisarinna 141, 142
 Kerenski, Aleksandr Fjodorovitsh 149, 150, 151, 154
 Kienzl, Heinz 102
 Kissinger, Henry 4, 5, 18, 19, 75
 Klapka, Georg 144
 Klestil, Thomas 52, 53, 54, 55, 88, 89, 95, 96, 97, 99

Klier, Rudolf 102
 Knapen, Ben 81
 Knoth, Ferdinand 103
 Kohl, Helmut 75
 Kohout, Pavel 159
 Koivisto, Mauno 14
 Koren, Stephan 108
 Kossuth, Lajos 144
 Kranister, Willibald 102
 Kratochvil, Josef 103
 Kreisky, Bruno 99, 100, 108
 Krejci, Herbert 95
 Krieger, Frantisek 159
 Kucera 163
 Kustaa III, kuningas 135
 Kusy, Miroslav 159
 Köhler, Jarl 19
 Lachs, Thomas 102
 Lenin, Vladimir Iljitsh 144, 145, 147, 148, 149, 151, 153, 154, 155
 Leopold II, keisari 137
 Lis, Ladislaus 159, 163
 List, Friedrich 8
 Lloyd, George 145
 Louis Philipp, herttua 135
 Louis, prinssi 140
 Lubbers, Ruud 19
 Ludvig XVI, kuningas 135, 136
 Löschnak, Franz 89
 Mackwitz, Hanswerner 170
 Maderthaner, Leopold 57
 Malenkov, Georgi 157
 Maria Antoinette 137, 136, 137
 Masaryk, G. 162
 Mazzini, Giuseppe 138, 139
 Mitterrand, Francois 136
 Mock, Alois 30, 32, 33, 99-101
 Montesquieu, Charles 135
 Mozart, W. A. 95
 Mündl, Klaus 102
 Napoleon I, keisari 136
 Napoleon III, keisari 136
 Nikolai I, tsaari 142, 143, 156

Nikolai II, tsaari 146,
 147, 149,
 150, 156
 Oberdank, Wilhelm
 138
 Oddson, David 20
 Ollila, Jorma 19
 Paavali I, tsaari 142,
 156
 Paavali VI, paavi 130
 Pachman, Ludek 160
 Parvus 148
 Pfeifer, Heinz 165
 Philip, prinssi 75
 Pietari Suuri 141
 Pithard, Petr 163
 Pitt, Terence 64
 Pius VIII, paavi 131
 Portisch, Hugo 82
 Potthoff, Norbert 67
 Povolny 162
 Pressi, Angelo 139
 Raab, Julius 27
 Richards, Ivor 84
 Rockefeller, David
 19, 20, 75
 Rockefeller-suku 18
 Rodzianlo, parlam.
 joht. 150
 Rónay, Hyazinth 144
 Roosevelt, Franklin
 Delano 157
 Rothschild, Meyer
 Amschel 112
 Rothschild-suku 18,
 148
 Rüsck, Karl Werner
 102
 Sabata, Jaroslav 159,
 163
 Saharov, Andrei 160
 Schaumayer, Maria
 101
 Schiff, Jakob 148,
 165
 Schmidbauer, Erwin
 103
 Schüller, Helmut 85,
 86
 Schwarzenberg, Jo-
 hannes Karl
 162
 Schwarzenberger,
 Georg 57
 Sekaninová-Cekrtová,
 Gertrude
 159
 Shaw, Jenifer 78
 Silhan, Vanek 159
 Sima, Hans 47
 Sinowatz, Fred 91,
 92, 100
 Skarke, Herbert 103
 Slánsky, Rudolf 159,
 163

Smith, Ian 84
 Sofia, kuningatar 19
 Solovjev, Vladimir
 31
 Sommer, Theo 81
 Soravia, Hanno 119,
 120
 Stalin, Josef 71, 156,
 157
 Stanek 163
 Steinhauser, Karl 6,
 10, 18, 20,
 174
 Strahm, Rudolf H.
 171
 Strasser, Gregor 166
 Streicher, Rudolf 96
 Strohal, Eberhard 82,
 109
 Studer, Andres J. W.
 123, 124,
 125
 Stürgkh, kreivi 129
 Taussigova, Jarmila
 159
 Teron, Emil 78
 Tonini, Ersilio 180
 Tourmentin, Abbé
 139
 Trotski, Lev 144,
 145, 147,
 148, 149,
 155, 157
 Trubezkoi, ruhtinas
 142
 Tshaikovskoi, ruhtinas
 142
 Tumpel-Gugerell,
 Gertrude
 104
 Verzetnitsch, Fritz 57
 Viinanen, Iiro 15, 16,
 21
 Voggenhuber, Johan-
 nes 51, 52
 Vogler, Peter 104
 Voltaire 135
 Vranitzky, Frank 90
 Vranitzky, Franz 26,
 27, 33, 74,
 76, 77, 81,
 85, 86-89,
 91, 97, 100
 Väyrynen, Paavo 22
 Wala, Adolf 102
 Waldheim, Kurt 92,
 93, 94, 95
 Warburg, James P.
 165, 166
 Warburg, Max 148
 Wendt, Gerhard 19
 Wilhelm II, keisari
 145
 Willer, Arthur 162
 Wilson, Woodrow
 145, 148

Wilton, Robert 3
Yager, Marc 67
Zdrahal, Peter 102
Zeman 163

KIRJAILIJA

Karl Steinhauser (synt. 1936) on itävaltalainen valtiotieteen tohtori (Dr. rer. pol.), ammatiltaan toimittaja, julkaisija ja politiikan tutkija. Hän on opiskellut Wienissä (Hochschule für Politik) maailmankauppaa sekä Wienin ja Grazin yliopistoissa oikeustiedettä. Hän toimi 1967-1971 itävaltalaisen Kurier-päivälehden toimittajana. Sen jälkeen hän on ollut poliittisten käsitteiden instituutin (Institut für Politischen Konzepte) johtajana ja Corps Economique -yhdistyksen puheenjohtajana. Hän on Itävallan Kansanturvakomitean ja isänmaallisten kansalaisten toimintayhteisön SOS Österreichin puheenjohtaja. Hän on tutkinut kauan vapaamuurarijärjestön toimintaa ja julkaissut aiheesta neljä kirjaa. "EU: huomispäivän super-Neuvostoliitto" -kirja on näistä uusin. Sen ensimmäinen painos ilmestyi Itävallassa vuonna 1992.

KIRJAILIJAN AIKAISEMMAT TEOKSET

DIE LEGALE MAFIA

(Laillinen mafia)

Tosikertomus hallituksen, puolueiden, ammattiyhdistysten, kirkon, taiteen ja tiedotusvälineiden vallan kansainvälisestä yhteenkietoutumisesta. Ilmestynyt 1990; 320 sivua.

DES TEUFELS FUNKTIONÄRE

(Pirun toimihenkilöt)

Tosikertomus johtavien poliitikkojen salaisista yhteyksistä koko maailman vapaamuurareiden lailliseen mafiaan ja korkeiden kirkollisten arvohenkilöiden antikristillisestä salaliitosta julkisen mielipiteen muokkaajien kanssa. Ilmestynyt 1991; 272 sivua.

WHO IS WHO OHNE MASKE

(Kuka kukin on ilman naamiota)

Tosikertomus politiikan, talouden, tieteen, kirkon, taiteen ja tiedotusvälineiden johtohahmojen piilo-osallistumisesta salaisiin toimintoihin oman maan saattamiseksi anonyymin maailmanvallan alaiseksi. Ilmestynyt 1992; 346 sivua.

KIRJAILIJAN POLIITTINEN OHJELMA

Työtä työttömyysavustuksen sijaan
Ylellisyysverotus suoritusverotuksen sijaan
Korottomat luotot ilmaistukien sijaan
Sosiaalipankki voittoa keräävän pankin sijaan
Suojelutullit maailman vapaakaupan sijaan
Luomuviljelyä kemiätehtailun sijaan
Pientaloja asuinbunkkerien sijaan
Vuoroviljelyä lannoituksen sijaan
Adoptio abortin sijaan
Sosiaalikasvatusta seksuaalivalistuksen sijaan
Kuri ja järjestys huumeiden sijaan
Siviilipalvelus asepalvelun sijaan
Kansalaisturva kertakäyttöyhteiskunnan sijaan
Tiedonvapaus mediamielivallan sijaan
Kansanedustajia puolueiden sijaan
Politiikkoja virkamiesten sijaan
Yhteisö ihmismassojen sijaan
Isänmaallisuus vieraskultin sijaan
Oikeudenmukaisuus yhdenmukaisuuden sijaan
Lähimmäisenrakkautta suvaitsevuuuden sijaan
Kristillisyyttä vapaamuurariuden sijaan